پيار پناهون چانورا

ماهتاب محبوب

پيار پناهون چانورا

پيار پناھون چانورا

(ناول)

ماھتاب محبوب

نيو فيلڊس پبلڪيشنس
ٽنڊو ولي محمد حيدرآباد سنڌ.
2001ع

نيو فيلڊس پبلڪيشن جو ڪتاب نمبر ۾ سئو اوڻيتاليهه

ڇپائيندڙ	نيو فيلڊس پبليڪيشنس ٽنڊو ولي محمد، حيدرآباد سنڌ.
ڇپيندڙ	ذڪي پرنٽنگ پريس ڪراچي.
ٽائيٽل ڊزائين	مرشد محبوب
ڪمپوزنگ	انور حسين سومرو
پهريون ايڊيشن	جنوري 2001ع
قيمت	-/100 روپيا

(سڀ حق ۽ واسطا قائم)

P YAR PANAHOON CHANWARA (Novel) By: MAHTAB MAHBOOB. Published By New Fields Publications, Tando Wali Mohammad, Hyderabad Sindh. Pakistan. First Edition January 2001.
Price Per Copy Rs. 100/-
Book No. 239

انتساب

پنهنجي وڏي ڀيڻ

بدر عباسي

جي نذر...

جنهنجو پيارو وجود اباڻي پار کان ايندڙ

ٿڌڙي هير ۽ گهاٽي ڇانوَ

جيان لڳندو اٿم....

- ماهتاب محبوب

پنهنجي پاران....

اسانجي معاشري تي ڏينهنون ڏينهن حاوي ٿيندڙ، ٻاهران آيل ماڊرن قدرن ۽ پراڻين ريتن روايتن وچ ۾ جيڪو ٽڪراءُ شروع ٿي ويو آهي ان سان ذهنن ۾ جيڪي بي اختيار سوچون ۽ تڪڙيون تبديليون آيون آهن، هي ناول انهن جي ترجماني ڪرڻ جي هڪ ننڍڙي ڪوشش آهي.

چوندا آهن تہ 'رت ڪتورو ڏيئي پٽ ڪتورو ملندو آهي' پر ويچاري سنڌي ليکڪ جي قسمت ۾ اهڙي عياشي ڪٿي..... هو غريب تہ جگر جو رت ولوڙي، ليمي جيان نور نچوئي، پڙهندڙن جي هڪ نظر ڪرم عنايت ٿيڻ جي آسري 'هُش ۾ ئي خوش' هوندو آهي.

ناول لکڻ ۾ گهٽو ڪري ڪيئي سال لڳيو وڃن، شايد تڏهن ئي ان سيڙائيندڙ ۽ رت ست نپوڙيندڙ ڪم کي هٿ ۾ کڻڻ کان اسانجا ليکڪ ٿهندا رهيا آهن.... لاشڪ تہ انڪري ئي سنڌي ادب ۾ ناول جي کوٽ وارو روئڻو بہ عمل ۾ آيو.... پر لڳي ٿو تہ لڳاتار اِن اڻ هوند ۽ ناشڪري واري رينگٽ نيٺ هٽي هنڌ ڪيو جو اڄ هڪ ٻئي پٺيان ڪيترائي ناول نڪري ان صنفِ کي زرخيزي جي راهن ڏي وٺيو پيا هلن. شال خدا اسانجي ادب کي اها زرخيزي سدائين نيبهہ ڪري.

اڳي، سالن کان لکجندڙ ناول، سالن ڪانپوءِ ظاهر ٿيڻ جي باوجود بہ ان ئي وقت جو ترجمان پيو لڳندو هو، جو وقت ۽ حالتون سلوموشن ۾ تبديلي ڏي وڌي رهيون هيون پر اڄوڪي تيز رفتار دور ۾ پرنٽ ميڊيا، انٽرنيٽ ۽ سيٽلائيٽ چينلز دنيا جا فاصلا مِٽائي وقت کي بہ ڄڻ پَرَ لڳائي ڇڏيا آهن جو لڳي ٿو اسين اوچتو ئي اوچتو ڪنهن نئين طلسمي دنيا ۾ اچي ويا هجون. اڄڪلهہ جيئن تہ معاشري ۾ هر پل هر حوالي سان نِت نيون تبديليون اچي رهيون آهن، جن کي سامهون رکندي

ليڪڪ بہ چاهي ٿو تہ هو جيڪا بہ شئي لکي سا Upto date سڏجي...
جيڪا پنهنجي دور جي سچي ترجمان هجي.

انسان زندگيءَ مان ئي سکي ۽ پرائي ٿو. ڪامياب توڙي ناڪامياب تجربا ۽ مشاهدا هن جي ذهن ۾ آيل سوچن کي وسعت سان گڏ ڪا نہ ڪا معنيٰ ڏين ٿا.

منهنجي هن ناول ۾ موجود سمورا ڪردار اهڙن ئي تجربن ۽ مشاهدن جي سچي ساک ڏيڻ لاءِ اوهانجي هٿن تائين پهتا آهن.

ڊاڪٽر نبي بخش بلوچ چوائي: 'لکڻ پڙهڻ ۽ ڇاپڻ خدائي ڪم آهن'. واقعي، ان ۾ ڪو شڪ ناهي تہ قدرت جنهن ڪان چاهي وقت سر پاڻئي اهو ڪم وني ٿي، تڏهن تہ ڪي شيون اسانجي وهم گمان ۾ نہ هوندي بہ اوچتو ئي اوچتو اسانجي سوچ جو حصو بڻجي ونديون آهن. اڃان تہ مون 'خواب خوشبو ڇوڪري' ناول لکي پورو ڪرڻ وارو ئي ڪ ئي نہ پڳو هو جو نئين صديءَ ۾ شروع ڪيل هي ٻيو ناول 'پيار پناهون جانورا' تصور ڪان بہ وڌيڪ جلدي لکجي ويو. شايد تہ اهو بہ وقت جي طلسمي تيز رفتاريءَ جو ڪرشمو آهي. توهان پڙهندڙن 'خواب خوشبو ڇوڪري' ناول تي جيڪا مانائتي موٽ ڏني تنهن لاءِ اوهانجا لک اِحسان... شل هي ناول بہ قبول پئي.

ماهتاب محبوب

1-1-2001

'ارم نما'
279 - H
سٽيزن سوسائٽي
حيدرآباد سنڌ.

ڪجھ خيال....

ٽي چار ڏينهن ٿيندا جو اوهانجي ڪهاڻي ’اوندهه ۾‘ پڙهي اٿم. اوهان پنهنجي مخصوص ۽ منفرد اسٽائيل ۾ وڏن ماڻهن جي نوڪرن/ نوڪرياڻين جو ڪردار ڏاڍو سٺو چٽيو آهي. اوهان ۾ ڪردار نگاري ۽ ماحول جي ترجماني جي ڀرپور صلاحيت آهي. اوهان گڏوگڏ ۽ هڪ ئي وقت هڪ ڪان وڌيڪ ڪردارن ڪي تعمير ڪرڻ جي صلاحيت رکو ٿا. مان ته چوندو آهيان ته اوهان ۾ ڪنهن هڪ يا ڪيترن مڪمل ناولن لکڻ جا جڳها ڳڻ آهن. الائي ڇو اوهان پنهنجي اِنهن خوبين کان ڪم نٿا وٺو!

گهٽ ۾ گهٽ اوهان پنهنجي هن ڪهاڻيءَ کي ڊراماٽائيز ڪري هڪ سٺي ٽي وي ڊراما جي صورت ۾ ڏيئي سگهو ٿا... ڇڙو ڊائلاگ ٻيهر لکڻا پوندا ۽ وڏ گهراڻي گهر جا مناظر لکڻا/ وڌائڻا آهن. البت هڪ هنڌ اوهان ’لوهه لڙهندي‘ لکيو آهي؛ پر منهنجي ناقص ڄاڻ مطابق درست محاورو ’لاهه لڙهندي‘ آهي. اوهان جيڪڏهن اجازت ڏيو ته مان اڳتي ماڻهو پنهنجي ڄاڻ سارو محاورن ۾ ڪن هڪ اڌ لفظن کي درست ڪريان. بهرحال گهڻي مدت کانپوءِ اوهانجي ڪهاڻي اُها ڪهاڻي آهي، جيڪا مون مڪمل طور پڙهي، نه ته هاڻ مطالعي جي عادت مرندي پئي وڃيم.

****

نفسيات کٽي ڪڏهن به اوهانجو Subject نه رهيو هجي پر خود اوهان چوائي، ’جيڪو دل تي هٿ رکي پنهنجي اندر ۾ قاضي ٿي سگهي ٿو سوئي سچو ماهر نفسيات ٿي سگهي ٿو‘ انهيءَ حالت ۾ اوهان جهڙي

ڪري ۽ سچي ڪهاڻيڪار ڪان وڌو ماهر نفسيات ٻيو ڪير ٿي سگهي ٿو، جيڪو ڪردارن جي باطن جا اڻڳڻت ۽ اُونهان سمنڊ ٽُٻيون ويٺو هڻي ۽ جنهن جون نظرون احساس ۽ اُڌمن کي ڏسڻ واري ايڪسريز جو ڪم ڏينديون رهيون هجن. اوهان تہ اُهي وينجهار آهيو جن لاءِ پٺائي چئي ڇڏيو آهي:

'وهم لهي وينجهار، دليون پرکي داسڙو'

مان اوهان جيشخصيت کي جو ڪجهہ ۽ جيترو سمجهيو آهي اوترو لکي ڪونہ سگهيو آهيان، مان ايترو تہ هَرَ هَرَ چوندس ۽ وري وري ورجائيندس تہ ڏاتر اوهان ۾ اڀولرائيءَ جي اندر لڪل تِکي ترار جهڙي چترائيءَ جي ڏات ڀري ڇڏي آهي، جا سڀ ڪنهن جي نصيب ۾ ناهي. اوهان جي سڀاجهڙائي ۽ سادگي اُها چيز آهي جنهنکي انگلينڊ جي جڳ مشهور فلسفي برٽرانڊ رسل "ٻاراڻي سادگي" (Child like simplecity) ڪوٺيندي دنيا جي عالم فاضل انسانن ۾ ڏٺو ۽ انهن جي سڃاڻپ يا گڻ ڪري شماريو آهي. رسل انهيءَ ٻاراڻي يا ٻارن جهڙي سادگيءَ کي، ڪامريڊ وي آءِ لينن جهڙي فاضل ۽ عملي انسانن ۾ بہ ڏسڻ جي هام هنئي آهي. اوهان منهنجي لفظن کي خوشامد يا اجائي ساراهہ نہ سمجهجو. مان هونءَ تہ ڏاڍو گنهگار ۽ هيٺو ماڻهو آهيان، مون ۾ ٻيون هزار برايو هونديون/ آهن، پر اها پڪ ۽ دلجاءِ اٿم تہ ساري ڄمار ۾ مون ڪنهن جي لُنڊي خوشامد يا ڪوڙي ساراهہ ڪانہ ڪئي آهي. حتاڪہ مرحوم پُٽي سان ايترو ويجهڙو هوندي ۽ مرحوم جي خود پسند ۽ خوشامد پسند طبيعت کي سمجهندي بہ مون ڪڏهن سندس اجائي ساراهہ يا خوشامد ڪانہ ڪئي. اُن لاءِ خلق ۽ خدا ٻئي ڏريون شاهد آهن.

اوهان محاورن جي شهزادي آهيو. اها ڳالهہ نہ رڳو توهانجون ڪهاڻيون/ خاڪا/ تاثر پڙهي مڃٽي پويٽي پر توهانجا استعمال ڪيل ڪي محاورا بہ هٽي هنڌ ڪرڻ جهڙا آهن ۽ من يا ذهن ۾ سُئيءَ وانگر نهہ ڀهہ چُڀي ۽ کُهڙي وڃن ٿا. جيئن تہ 'محرم جو ڀنگ پيتل گهوڙو' ۽ 'وضاحتون و ضعدارن اڳيان ڪٻيون آهن نہ ڪي تيتمڪڙن/

تيتمڪڙين جي اڳيان.‘ سچ پچ تہ دل تي اُڪرجي ويا آهن اوهان جا لفظ. ساڳيون ڳالهيون ٻين لفظن ۾ سچو صفحو لکي بہ اهڙي اثرائتي ۽ زورائتي نموني اظهار نہ پائي سگهن ها جيئن اوهان ٻن جملن ۾ چئي ڇڏيون. آفرين آهي انهيءَ پُر اثر ۽ پياري قلم کي.

الله کرے زور قلم اور زیادہ!

****

توهان سنڌي ادب کي ڪيتريون ڪهاڻيون ڏنيون آهن. سڄا سارا چار ڪتاب ڇپائي ڇڪيون آهيو جن ۾ ڪيترو املهہ ۽ امر مواد بہ موجود آهي. پر مان ڇا ڏنو هيلتائين؟ ڏرَ ۽ سستيءَ ۾ مون سان گوءِ رکنديون تہ پڪ ئي پڪ مان کٽي ويندس، هڪ مها سُست جي حيثيت سان.

لکي وري ڦاڙڻ ۽ ورائي لکڻ سان تہ لکت کي وڏيڪ سنواري ۽ سهڻو بڻائي سگهبو آهي. اهو ڪو اوکڻ ڪونهي پر وڏو گڻ آهي. اِنهيءَ مان پڌرو آهي تہ اوهين در حقيقت سست نہ پر ڏاڍيون چست ۽ اورچ آهيو. رهي هوشياريءَ جي ڳالهہ تہ اوهان جون ڪجهہ ڪهاڻيون ۽ ’اندر جنين اڄ‘ (سفرنامو) ڏيکاري ٿو تہ اوهان ڪيڏي تکي نظر ۽ گِهري سوچ جون مالڪياڻيون آهيو. اوهان ڪجهہ ڪردارن جي ڳجَ ۽ اوجهہ ۾ لڪل سوچن کي وڏي ڪاميابيءَ سان ڪهاڻيءَ ۾ چِٽي سگهو ٿيون ۽ سندس ننڍڙين عادتن ۽ عملن کي بہ خوردبين سان ڏيکاري/ چٽو ڪري ويجون ٿيون. لاريب اوهين هوشيار ۽ فطري فنڪار آهيو. اوهان وٽ ڏات تہ اڳ ئي هئي پر ڏانءُ اوهان پنهنجي لگن، اورچائي ۽ ساندهہ مطالع، مشاهدي ۽ مشق منجهان پرايو آهي. فنڪار لاءِ ’ڏات‘ وهي چيز ۽ ڏانءُ ’اڪتسابي‘ شئي هوندي آهي. اوهين ٻنهي طرفن کوٽ ۾ ناهيون.

****

توهان ذهين آهيو، بيحد ذهين. هر ڳالهہ ۾ اهڙي لچڪ رکندا آهيو جو ڪنهن بہ موقعي تي انکي پنهنجي مرضيءَ مطابق موڙي ۽ معنيٰ ڏيئي سگهو. اوهان جا افسانا روئاري بہ ڄاڻن تہ روئندن کي اتڪل سان کلائڻ جي سگهہ بہ رکن ٿا. اوهان جي ذهانت تي سوَ سوَ سلام!

سنڌي ادب ۾ اوهانجي حيثيت ۽ فن جي اوسر بلڪل فطري آهي، اوهان لڳاتار پورهيو ڪيو، لوڙيو ۽ احساس جي ولوڙ ڪي ساندهہ هڪ عرصي تائين ڀوڳيو آهي. سنڌي ڪهاڻيءَ ۾ نالو اوهانکي ٿورائتو ۽ مروت ۾ مليل ڪونهي. جيڪا اهميت، عزت ۽ حيثيت اوهانکي ملي آهي. انکان گهڻو ڪجهہ ڪهاڻيڪار ماهتاب لهڻو. نيٺ بہ تہ هڪ سنڌي لکيڪ/ ليکڪا اسان کان ڀيو ڇا گهريو يا ورتو آهي! اوهان جهڙي سهڻي ٻولي لکو ٿيون رڳو اُها شيءَ ئي لک لهي، انهيءَ اپرانڌ اوهان پنهنجي ڪردارن کي ڳوڙهو پرکي سگهيون آهيو ۽ اُن پرک/ اُن ڄاڻ کي وري فنائتي ۽ ڊولائتي نموني پني تي چٽڻ/ اکرن ۾ اڪيرڻ جو ڏانءُ ۽ ڏات رکو ٿيون. اوهانجي ڪنهن سٽ، ڪنهن جملي کي، گهڻو ڪري مان بي ڊولو ۽ اجايو نہ ڏٺو آهي. مان جنهن ڏانوءَ (Style) جي ڳالهہ ڪئي آهي ان جو بہ هڪ پنهنجو مرتبو ۽ مُکپٽو مجيل آهي. ساڳين يا ملندڙ جُلندڙ ڪردارن/ واقعن کي ڪيترن ئي چِٽيو هوندو پر فن ۾ اها ڳالهہ ورجاءُ (Repetation) جي تهمت کان انهيءَ ڪري آجي هوندي آهي جو هر ڪو ڏات ڏٺي انهن ڪردارن/ واقعن کي پنهنجي پنهنجي ڏات ۽ ڏانوَ سان جدا جدا نموني سرجيندو آهي. هر ڪنهن جي فني ۽ ذهني پهچ (Aproch) پنهنجي پنهنجي ٿيندي آهي. دنيا جي ڏاهپ جي ڏاڏي سقراط 'آليون' نالي ڳائيندڙ (شعري/منظوم داستان ٻڌائيندڙ) سان ڳالهہ ٻولهہ ڪندي انهيءَ ڏانوَ جي مُک پٽي کي بہ ڏاڍي سهڻي نموني کوليو آهي.

جيئن اياز جي ڪلام تي لکندي جويي صاحب سنڌيءَ جو هڪ پراڻو پهاڪو ورجايو هو 'ڪجل تہ هر ڪا پائي پر اک اک جو ڦير' اوهانجي ڪهاڻين ۾ جيڪو ڳالهہ ڪرڻ جو 'ڍنگ' آهي، ان کي ڏسي (شاعرائي تنقيد جي ٻوليءَ ۾) چئي سگهجي ٿو تہ اها 'نرم لهجي واري ڪهاڻي' آهي. اِها اُها صفت آهي جيڪا هندي شاعريءَ ۾ 'رس' چوائيتي.

فراق گورکپوري جهڙي انگريزي هندي ۽ اردو شعر ۽ ادب جي وڏي ڄاڻو ۽ وڏي ڪويءَ کي انهيءَ ڳالهہ تي ناز آهي تہ هُن اردو غزل

کي نرم لهجو ڏنو يا ’رس‘ جي ڳڻ سان Introduce ڪرايو آهي، پر اوهان جڏهن اِهو ساڳيو ڳڻ سنڌي نثر/ ڪهاڻي کي ڇپ ڇپات ۾ بخشي ڇڏيو آهي ته عجب جهڙي ڳالهه جو ڪنهن ٽيڪا ڪار/ ڪنهن ساهت پريميءَ جو ڌيان انهيءَ بخشش/ اُنهيءَ ڳڻ طرف ڇو نه ويو آهي! جڏهن ته اردو ڪهاڻيءَ ۾ شفيق الرحمان جي نرميءَ ۽ ميناج کي خود ڪرشنچندر جهڙي جڳ مشهور ڪهاڻيڪار (۽ مجيل پروگريسو ڪهاڻيڪار) ٽورو جدا لفظن ۾ ساراهيو آهي ۽ ساڳيو ئي ڳڻ ڪرشنچندر جي ڪهاڻين ۾ هر هنڌ ٽي جرڪي پيو. ڪرشن نثر ۾ شاعري ڪئي آهي. فن جي تخليق ۾ هوڻ ۽ به ڪوشش کان وڌيڪ اڏمي ۽ ’ذهني فرصت‘ جي گهرج پوندي آهي. اوهان کي پڙهي ساک ڪٽي سگهجي ٿي ته اوهان جا اڏما ڪڏهن ماٺا ٿيٽا ڪونه آهن رڳو انهن کي جاڳائيندو رهجي.

خدا تعاليٰ مونکي ڏاڍي سگهاري ۽ راڊار (Radar) کان وڌيڪ حساس ڇهين حس عطا فرمائي آهي ۽ مان حال جي هوائن مان مستقبل جي واقعن جي بوءِ سُنگهي وٺندو آهيان. منهنجا اندازه ۽ اڳڪٿيون اسي سيڪڙو درست ثابت ٿيندا آهن، باقي ويهه سيڪڙو غلطيءَ جي گنجائش فقط اُن ڪري، جو بهرحال مان گنهگار ۽ عيب دار بنده ’عالم الغيب‘ ته ڪونه آهيان.

ذوالفقار راشدي

”تون اجان نہ سذري آهين شيري...“

P.C سويمنگ پول جي پرسان پيل ٽيبل تي ويٺل رَمل، گرمِ گرم بليڪ ڪافي جا سپ پريندي چيو.

”تون وري ڪهڙي سڌري آهين، ساڳي جا ساڳي شدتڻ... هڪڙي ڳالهہ کي ڳنڍ ڏيئي سون جهڙي زندگي پئي برباد ڪرين.“

”مان تہ وري بہ پنهنجي پئي ڪريان، تو تہ مڙني کي برباد ڪرڻ جو ٺيڪو کڻي ڇڏيو آهي.“ رمل سنيڪ اسٽينڊ مان سئنڊوچ واري پليٽ ڏانهنس وڌائيندي شوخيءَ مان چيو. ”ڪجهہ تہ شرم ڪر، گهر ٻار واري ٿي ڪري بہ پراٺا پرڪار ڪونہ ڇڏيا اٿئي.“

”خدا نہ ڪري جو مان ڪنهنجي زندگي برباد ڪريان، مان تہ رڳو هن مختصر ۽ خوبصورت زندگي کي ڀرپور طرح سان گهارڻ ٿي چاهيان، جيڪو هر ڪنهن جو حق آهي....“ شهرين جنهنکي پيار مان شيري ڪري سڏيندا هئا، تنهن هٿ ساس مان سئنڊوچ کي ٽوٻو ڏياري وات ۾ وجهندي وراڻيو.

”زندگي تون پلي enjoy ڪر، پر تون ڊبل لائيف ٿي گذارين، هڪ ٽڪيٽ ۾ ٻہ مزا... ميرڊ لائيف تہ بئچلر لائيف! تنهنجي سائڪي سمجهي ويس، ڪيئن آهي نہ سچ؟“

”تون پلي ڪٿي چا بہ سمجهہ.“ شيري ڪاغذي مرڪ مرڪندي وراڻيو. ”پر پيار زندگي جو نکار آهي، ان بنا گهاريل زندگي انڌوڪار آهي... نہ ڪنندڙ سوڙهي سرنگ جيان.... مان بي انت پيار ۽ دوستي جي آڌار تي ان جو هڪ هڪ پل ڀرپور طرح گهارڻ ٿي چاهيان.“

”سچي ٻڌاءِ تون ان زندگي مان ڪيتري مطمئن آهين؟“ رمل انت لهڻ واري انداز مان پڇيو تہ هن پاڻ سنڀاليندي ڏاڍي اعتماد مان وراڻيو.

”ڪنهن مطمئن ماڻهو کان بہ وڌيڪ مطمئن.“

”پوءِ ان جو مطلب اهو ٿيو تہ تون ميرڊ لائيف مان مطمئن ناهين؟“

”توبهہ يار! توهان صحافين سان تہ ڪو الله پڇي. ايئن وينٺي ڪوٺي ڪوٺي پڇين ڇڻ ان سبجيڪٽ تي اسٽوري لکٺي اٿئي.“

”ڪرڻ تي تہ ايئن بہ ڪري سگهجي ٿو.“ هن چيڙيندي چيس.

”ڇڏ يار، مارائين ٿي.“ شيري ساڏس تاڙي ملائي واچ ۾ نهاريندي چيو. ”جلد ڪافي پي جان ڇڏائي تہ هلون. ساڪ جي موڪل جو ٽائيم ٿي ويو آهي.“

بئي ڪافي جا ٽڪڙا ڏُڪ پري، ويٽر کي بل چڪائي، ڪار پارڪنگ ۾ بيٺل ڪرولا ۾ اچي وينيون. شيري ڪار اسٽارٽ ڪئي تہ رمل چيس،

”پوءِ پلا ايئن ڪر جو مونکي آفيس لاهيندي هل.“

”ڇو؟ گهر ڇو نٿي هلين. گڏجي لنچ ڪريون ها.“

”اڳ ۾ ئي ايڏو چتو ڪرايو اٿئي، لنچ جي تہ هاڻي همت ڪونہ ٿي ٿئي، هونءَ بہ آفيس وڃي اڄ ڪنهن بہ حالت ۾ اسٽوري کي وائينڊ اپ ڪرڻو آهي.“

”اسٽوريون تہ پيون ٺهنديون ڊهنديون ۽ تون پئي مغزماري ڪندينءَ. آخر دوستن جو بہ ڪو حق آهي توتي يا نہ؟“

”شيري ڊيئر آفيس جا رولز سمجهندي ڪر. ڪم اڌ ۾ ڇڏي توسان هلي آيس... منٽ منٽ جو حساب ٿو رکڻو پئي.“

”ايڏي عرصي کانپوءِ اچي توکي ڳولي لڌو اٿم. نہ تہ اسڪولي ساٿين کي ڪير ٿو ياد ڪري، اها مان هُيس جو سينيئر هوندي بہ جونيئر سيڪشن ۾ توکي ڳوليندي وتندي هئس پر تو ڪڏهن ڪا خاص لفٽ نہ ڪرائي ۽ پنهنجي هم ڪلاسين جي سٿ ۾ شهزادي ٿيو پئي ڦرندي هئينءَ. آءُ تہ تنهنجي ڊائمنڊ اکين جي منفرد رنگ ۽ حسين ادائن کان متاثر ٿي مڙئي پئي زوريءَ توکي چنبڙندي هئس...“

”ڇڏ هاڻي مسڪا نہ هڻ، مونکي جلد ڊراپ ڪري اڄ.“

”O.k as you wish“ پر ڏس لِنڪ ۾ رهندي ڪر. ايئن نہ جو هر ڀيري مونکي ئي چاپا هڻي توکي آفيس يا گهر مان اغوا ڪرڻو پئي....

ڪڏھن پاڻ بہ ليئو پائيندي ڪر. تون تہ اھڙي بخيل آھين جو ساڳي شھر ۾ ھوندي بہ فون ڪرڻ ڪونہ پڇئي."

"سچ تہ فرصت ئي ڪانہ ٿي ملي، آفيس مان ٿڪجي گھر ايندي آھيان تہ ڪنھن سان ڳالھائڻ تي دل ئي ڪونہ ٿئي. جيما ڪي بہ ايڏو وقت ڪونہ ڏيان، ويچاري سارو ڏينھن اسانجي آل رائونڊر ڪم واري نينگري زرينا سان اڪيلي ويٺي مٿو ھٽندي آھي تہ ڪڏھن وري اوڙي پاڙي ۾ جھاتي وجھيو پاڻ وندرايو اچي."

"ھا! مس صاحبہ توکي ڪيئن فرصت ملندي، تون تہ ڏاڍي مصروف آھين.... چئني پاسي ڊئشنگ پرسنلٽي وارا فَر فَر انگريزي ڳالھائيندڙ ڇورا ويھاريو، ساٽن ڪچھريون ڪيو، ڪاغذ جي ميدان ۾ وڏي ڪم جي ڪوڏر پئي ھڻين! وس پڇيم تہ آءٌ بہ اچي تو وانگر صحافڻ ٿيان پر ڇا ڪريان، ھاءِ ھاءِ..." ھن حسرت ڀري نوع مان ٿڌو ساھہ کنيو. "انگريزي ٿوري ڪمزور اٿم. ٻاھر مڙئي سِلينگ ۾ وات ڇٻو ڪري چار رٽيل جملا ڳالھائي عزت قائم ڪيو ويٺي آھيان."

سندس ڳالھين تي رَمل رڳو سُنھري مرڪ پکيڙيندي رھي. پر ھوءَ تڏھن بہ ماٺ نہ ٿي.

"واھہ جا مزا لڳا پيا اٿئي! ھيڏن سارن نوجوانن ۾ اڪيلي ھيروئن ٿيو ويٺي آھين...."

"اڪيلي!! چئبو تہ توکي ھاٿي چشمي جي ضرورت آھي، مان ڪٿي ھئس اڪيلي؟ بہ چار ٻيون بہ تہ ھيون."

"ھا ھا ڏٺيون ھئم اھي بہ، پر تو جھڙي سويٽي، سالٽي حسينا ڪي ڏسڻ ڪان پوءِ انھن تي وري ڪنھنجي اک ٻڏندي."

"اِھا تنھنجي وِسڪٽي مَن ۽ ھِرڪٽي طبيعت جي سوچ آھي."

"ھل، ايئن ئي سھي، ڀلا انھن مان ھڪ ٻن سان منھنجي بہ تہ ھاءِ ھيلو ڪرائي، ھو جيڪو فيروزي شرٽ وارو ويٺو ھو... ڇا تہ killing looks ھئس! ھونءَ بہ آءٌ سارو ڏينھن واندي ٿيو رڳو رلندي وتندي آھيان."

"تہ پوءِ وقت وڃائڻ بدران وڃي ٻئي ٻار جي تياري ڪر." رمل

شوخيءَ مان چيو.

”اونهہ، اهو بورنگ ڪم هاڻ مون کان ڪونہ پڇندو. تجرباتي طور هڪڙي ڪاوش ڪافي آهي.“

”تون ڪونہ سڌرنديئن، تون ڪونہ سڌرنديئن بيهودي عورت.“

رمل ڪلندي ڪيس هلڪي مڪ وهائي ڪڍي.

شيري ڪار ڊرائيو ڪندي ’اميج گروپ آف پبليڪيشن‘ جي شاندار بلڊنگ جي سامهون آڻي بيهاري. رمل هئنڊ بيگ ڪلهي تي لٽڪائي هن کان موڪلايو تہ هوءَ بہ ڪيس ’باءِ‘ چوندي پنهنجي ٻئي ڪلاس ۾ پڙهندڙ ڌيءَ ساک کي وٺڻ لاءِ شهر جي مشهور انگلش ميڊيم اسڪول ڏي رواني ٿي.

▲▲▲

رمل پورچ ۾ ڪار بيهاري هيٺ لٿي تہ سندس آڌ وهيءَ واري پڦي عظمت، جنهنڪي هوءَ پنهنجي ٻاروتڻ وارن ڏينهن کان ئي جيجي امان بدران 'جيما' ڪونڌ تي هريل هئي، سا اُتاولي مان ڏانهنس ڊوڙندي آئي ۽ فڪرمندي مان پڇيو.

"خير تہ هو جو ايڏي دير لاتئي، آفيس ۾ ڪيترا فون ڪيم، ڪير ڪٽي ئي ڪونہ پيو."

"جيما آفيس مان تہ چئين بجي ئي واندي ٿي وئي هئس." هن پنهنجا فائيل، گيٽ بند ڪري ڏانهنس وڌي ايندڙ زرينا ڪي ڏيندي چيو. "پر درگاهن تي فيچر پيا تيار ڪريون فوٽوگرافن سميت اوڏانهن وڃڻ ڪري دير ٿي وئي."

"امان منهنجو تہ ساهہ ئي نڪري ويو.... اڄڪلهہ زمانو بہ ڪهڙو نہ بي پروسي ٿي پيو آهي. رڳو هڪڙو فون ڪري ڇڏين ها تہ بہ دلجائٽي هجيم ها."

"اوه جيما، اِها برابر مونکان ڀل ٿي.... هونءَ تہ هميشہ ٻڌائي ويندي آهيان پر هي ايڏو اوچتو پروگرام ٺهيو جو تڙ تڪڙ ۾ فون ڪرڻ جيتري مهلت بہ نہ ملي." هن لائونج ڏي ايندي پنهنجو شولڊر بيگ صوفا تي ڦٽو ڪيو ۽ راڪنگ چيئر تي آهلجندي زرينا ڪي چانهن آڻڻ لاءِ چيائين.

"ياچائي حُرمت بہ اجهو هاڻ وئي اٿئي..." جيما جنڊيءَ جي ڪٽ تي ويهندي چيو.

"ڪجهہ نئون چيائين يا ساڳيو رينگٽ ڪنيو آئي."

"نئون وري ڇا هوندس، اهو ئي ساڳيو رينگٽ جيڪو تون ٻڌڻ پسند نٿي ڪرين. اُنڻ مهل وري بہ چئي وئي تہ ان ڪم لاءِ منعم ڪي پڻ موڪليندي."

”يعني چاچو روهت وري بہ ڦري گهري پهنجي نالائق پٽ لاءِ مونکي ئي ٿو قربان ڪرڻ چاهي. هڪڙيءَ جي تہ بابا جن اڳ ئي پيٽا ڏني، باقي مان تہ هوش ۾ آهيان، مونکي پنهنجي زندگي ناهي وڃائڻي. پلي منعم کي گن پوائينٽ تي رکي زور بار ڪرڻ لاءِ مونڏانهن موڪلين مونکي شادي ڪونهي ڪرڻي، خاص ڪري ان نالائق نعيم سان تہ ڪنهن بہ جنم ۾ پنهنجي شادي ٿيڻ نہ ڏيندس.“ رمل تيزيءَ مان چيو.

” شڪر جو خدا تين ڀيڻ ڪون ڏني نہ تہ ان ۾ بہ آسيم لاءِ اڪيون هجنس ها...“

”آسيم کي وچ ۾ نہ آڻ هو اڃان ٻار آهي، تون پنهنجي ڳالهہ ڪر. شادي تہ نيٺ بہ توکي ڪرڻي آهي. الله تنهنجا نصيب سٺا ڪندو....“

”جيئڻ امان جا نصيب جاڳيا، منعم جا ڀاڳ ڪليا....“ هن چٽر ڪئي.

”اهو ضروري ناهي تہ سڀني جون قسمتون ساڳيون هجن.“

”تہ پوءِ ڀُڪن وارا نڪتل نصيب ڪٿي آهِ پنهنجي ٿهيل ٺڪيل قسمت چو وڃايان“

”هاڻ ڀاڄائي حرمت کي ڪير سمجهائي، رت جو رشتو نہ ساڻس تنهنجو نہ منهنجو، تون چاچي پويان سڄاڻين مان ڀاءُ جي لڄ سمجهي عزت ڪريانس، تڏهن بہ آنڊا تہ ڳنڍيا پيا اٿئون. ان ڪان ڪير انڪار ڪندو؟ ڀانئين ٿي تہ سارو ڏينهن آءُ ٿي ويني توکي ڀڙڪايان ۽ بدگمان ڪيان تہ پٽس سان شادي ڪرڻ ڪان انڪار ڪر.“

”نان سينس! چاچي روهت جون بہ الائي ڪهڙيون مٽيون منجهيون جو ان چيلاٽيءَ جهڙي سيلاٽيءَ کي سڄي زندگي جو ڦاهو ڪري ڪٽي ڳچيءَ ۾ وڌائين.“

”چاچهين غريب کي تہ ڀاڻ شابس ڏي جو ويچارو پنجٽيهن سالن ڪان اِهو ڦاهو ڪائيندو اچي، هجي ها پٺهين وانگر ’ڪکر ۾ ڪڙو‘ تہ ڪڏهو ڪو سر وڃائي ڇڏيس ها....“

پيءَ جي ذڪر تي ڪن لاءِ رَمل جي چهري تي ڄڻ ڪوئي اُداس سايو ٿهليو پر ٻئي ئي پل ڀاڻ سنڀاليندي پڇيائين،

”پوءِ نيٺ ڇا چيئيس ؟“

”آءٌ ڇا چوانس ها... بس ايترو چيم ته فيصلو ڪرڻ رمل جي هٿ ۾ آهي، ته ماڳهين شوڪجي چوڻ لڳي: ’ڇاپيون پرڻ واري به ته تون ئي آهين نه؟ پائين ته گهر ۾ به ڪَن ٽيو وينيون هجون! پنهنجي نصيب ۾ لکيو نه هيئي ته پائيٽيءَ جي جواني چو پئي وڃائين‘ “

”چاچي به حَد ٽي ڪري.“ رمل ڇڙ مان چيو.

”تون به ته هاڻ هوڏ تان لهه ڪٽي، خير سان پنجويهن کي اچي رسي آهين، نعيم به ٽي سال ننڍو آهي ته ڇا ٿيو، اُهي به ته آهن جيڪي پاڻ کان ڏهه پندرهن سال ننڍن سان شادي ڪيو، سندن اڳيان ايئن پورڙيون ڪِڪيون ٿيو وينيون هونديون آهن، ڇڻ ڪجهه ڇاٽين ئي ڪونه ٿيون، تنهنجي ڄمار ته ڪا لکل ڪانهي سيني جي سامهون آهي.“

”ايج گئپ جي ته مان قائل ئي ناهيان جيما، روحن جي انڊراسٽينڊنگ هجي ته زندگي گذارڻ لاءِ اهائي ڪافي آهي.“

”پوءِ ڇڏ اجائي ضد منهنجي صلاح مڃ ته جتي هڪ ڀيڻ اٿئي اُتي تون به ان گهر ۾ وڃي نئين زندگي گذار، عزت به ان ۾ ئي آهي، نه ته اجايو انهيءَ مسئلي ته پيٽين سان ڪونس لايو هُن جو به سڪون پيا غارت ڪندا.“

”هونءَ وري ڪهڙي سڪون ۾ آهي،“ هِن ٽوڪ ڀريو ٽهڪ ڏيندي وراڻيو. ”ڪنڌ تي ست ڪنواريون نراٽون به هڏ حرام نڪمٽا ڏير، حرفتي سس ۽ ٽوڪ جي حساب سان مليل اورتي پرتي جا مائٽ زندگي رولڻ لاءِ ڪافي ناهن؟ باقي رهيو سهرو ۽ مڙسهس سو انهن تي ڪهڙي ميار، اُهي غرقيا ته گهر ۾ ڪڏهن ڪڏهن ايئن ايندا آهن، جيئن عياشيءَ جي اڏي تي اچبو آهي.“

ان سچ تي جيما گهري مرڪ مرڪي ڏانهنس نهاريو، جنهن سان رمل کي ويتر هٿي ملي.

”جيما هي نئون زمانو ۽ نئين سوچ آهي، هاڻ ته شادي جو تصور پراڻي زماني جي ڪنهن فضول رسم جيان ٿو لڳي، جنهن تي عمل ڪري

ڪير سياڻو پنهنجي زندگي برباد ڪرڻ چاهيندو. هونءَ بہ شادي سنت آهي، ڪو فرض تہ ناهي جو هر حالت ۾ پورو ڪجي. اڄ جي هن ترقي يافتہ ۽ وحشي دور ۾ تہ فرض ئي نٿا پورا ڪجن.“

”تڏهن بہ ڏيءَ کي سماجي قدر اهڙا آهن جن کان بغاوت ڪندي بہ ڪنڌ نٿو ڪڍائي سگهجي.“

”ڪهڙا آهن سماجي قدر جنهن ۾ آئي لٿي، اَجهي آسري ۽ مڙس جي نالي ملڻ جي عيوض پنهنجي زندگي گِروي رکجي! اک ڪوليندي ئي ماءُ جي زندگي برباد ٿيندي ڏٺم، هوش ايندي پيءُ جي زندگي تباهہ ٿيندي ڏسان پئي، جيڪا ٻارڙن خاطر ماٺ ميٺ ۾ زندگي جو جهنم پئي گهاري. پنهنجي اوسي پاسي تا نهاريون تہ اهو ڪهڙو گهر آهي جنهن ۾ شادي کان پوءِ مسئلن منهن نہ ڪڍيو هجي.“

”هاڻ ايڏو انڌير بہ ناهي، ماڻهن جون زندگيون سولي ۽ شانائتي نموني گذرن پيون هرويرو ڪجهہ مثالن تي ئي چو ڪٽي ڳنڍ ٻڌجي.“

”ڪجهہ مثال ڪونهن جيما، تون ٻاهر نڪرين تہ خبر هجئي.... هتي هرڪو شادي کان پوءِ مسئلن ۾ ڦاٿل ئي هوندو ۽ مسئلن ۽ هٿرادو پيدا ڪيل رشتن جي آڙاهہ ۾ اَڙجي اُجڙي ويو آهي. اڳ اِهي مائٽيون تڏهن مضبوط ۽ پائدار لڳنديون هيون جو ماڻهن ۾ ماڻهپو هو، نهنائي ۽ سهپ هئي... اڄ جو ماڻهو حالتن ڪري جنوني بڻجي آپي مان نڪتو ٿو وڃي. شادي جو گاڏو ڏڪڻ لاءِ ڪير بہ ڪنهن سان سمجهوتو ڪرڻ لاءِ تيار ڪونهي. ڪي روائتي خاندان يا گهراڻا مطمئن زندگي گذارين پيا تہ اهو ڪو اتفاق هوندو، مجموعي طور صورتحال گهٽي بلڪہ تمام گهٽي بدلجي چڪي آهي.“ هن زرينا کان چانهن جو ڪوپ وٺي پاسي ۾ رکندي چيو.

”حالتون وڃي چا بہ بيهن پر اسان پنهنجا قدر ۽ روايتون نظر انداز نٿا ڪري سگهون“

”جيما مان پنهنجي زندگي انهن قدرن پويان برباد ڪونہ ڪندس، اڳي.زمانو ٻيو هو. تعليم بہ عام نہ هئي. اڄڪلهہ تہ هر ڪنهنجي پيٽ ۾ چار اکر پيل آهن، جيڪو چاهي سو پنهنجو بار پاڻ کڻي سگهي ٿو ان لاءِ سڄي زندگي مسئلن ۾ ڦاسائي گروي ڇو رکجي.“

”اها تنهنجي پنهنجي سوچ آهي، هرڪو ايئن نٿو سوچي.“

”منهنجي سوچ ڪا نئين يا ڇرڪائيندڙ ناهي جيما... جنهن طرح سان حالتون تبديلي ڏي پيون ڌڪن، ماڻهن ۾ ڏينهون ڏينهن شعور وڌندو ٿو وڃي، تڏهن سيني جون سوچون رِل مِل ٿي هڪ نقطي تي بيهي رهيون آهن ته آخر شادي ڇو ۽ ڇا لاءِ ڪجي، جڏهن سڀ ڪجهه بنا شادي جي به حاصل ٿي سگهي ٿو.“

”ڊوڙ پئي اهڙي سوچ تي.“

”تون ڀلي ڇا به چئو جيما، حقيقت بهرحال اها اٿئي، باقي ڳالهه آهي ظرف جي... نفس جي... ته ڪير پاڻکي ڪيترو سنڀالي سگهي ٿو ۽ ڪير ڪيترو ڪيرائي سگهي ٿو. تون ته ڄاڻين ٿي نه، مون ته گهڻو اڳ اهو فيصلو ڪري ڇڏيو هو ته مان شادي جهڙي فرسوده رسم کي ريتي هڪ نئين انداز سان زندگي گذاريندس.“ هن ڇانهه جو آخري ڊُڪ ڀريندي چيو، ”ان فضول ٻنڌڻ ۾ ٻڌجڻ جو مون وٽ ڪو تصور ئي ناهي.... رڳو ماڻهن جي خوف کان پاڻکي ڪنهن پاڪدامني جي ريپر ۾ ويڙهي نڪاح نامي جو اسٽيڪر پنهنجي پيشاني تي نٿي چنبڙائڻ چاهيان.“

”تو جيتري پڙهيل ناهيان پر به توکان بهتر ڄاڻان ٿي ته گهر جو گاڏو هلائڻ، خاندان کي اڳتي وڌائڻ لاءِ شادي ضروري آهي.“

”اوهو... جيما تون سمجهين ڇو نٿي.“ رمل ٻارن جيان رُسندي چيو. ”تيزيءَ سان تبديل ٿيندڙ هن نئين زماني ۾ سوچن جيان هر شئي ۾ تيزي اچي وئي آهي... فاسٽ فوڊ جو زمانو آهي، ٻه چڪ برگر مان هٽي ڪنهن جو پيٽ ڀرجي سگهي ٿو ته ڪنهن کي ڪُتي ڪنئي آهي جو هندا ديڳڙا چاڙهڻ لاءِ مائي کي زال جو روپ ڏيئي اٽي تي ڇَتي ڪري آٽي گهر ويهاريندو.... اول ته گهر ۾ ڪير ويهڻ ئي نٿو چاهي، روز جي نت نئين مسئلن، توتڙن ۽ خاندان وڏن جي نالي ٻارن جي ڇانگ ڳچيءَ ۾ وجهڻ جو ڪنهن عقل واري کي ته گهٽ ۾ گهٽ هاڻ شوق ناهي رهيو. شڪر ڪر جو مگيندو مري ويئي ۽ ان شاديءَ واري گند ۾ پوڻ کان بچي وئينءَ، نه ته اجوڪي دور ۾ پٽ الڳ سر روليندئي ها،

ڏيئڻ تي جدا چونڪيون ڏين ها.... ته مڙس جا به پئي آئي وئي اڳيان روئڻا روئين ها."

"ڪاش پائو راوت ۾ پاڇائي تبسم بدران پهرين مان مري وڃان ها ته گهٽ ۾ گهٽ اهي مسئلا ته منهنجي ڳچيءَ ۾ نه پون ها..." جيما اداسيءَ مان وراڻيو.

"ڇڏ جيما ان منحوس ٽاپڪ کي." رمل جهٽڪي سان پنهنجا بند وار کولي ڪنڌ تي پکيڙيندي چيو. "آءُ وڃي ٽي بات وٺان، جيتر مون لاءِ ڪڙڪ ڪڙڪ چانهه ٺهرائي وٺ...."

"اڄڻ شرط چانهه تي ڪٽي مارو ڪيو اٿئي.... هاڻ ته ماني جو ٽائيم اچي ٿيو آهي، اڳو پوءِ به گرانهن کائي وٺ پوءِ ويهي چانهه پئجانءِ."

"نه جيما مانيءَ جو ته هينئر نالو ئي نه وٺ. درگاهن تان ئي ايڏا نظر نياز کاڌا اٿئون جو حالي ڪنهن طعام جي طلب ئي ناهي."

"طعام وري کهڙا، چوري زرينا ساڳيو دال پٽ رڌيو آهي ۾ وات ڇهرو ڪرڻ ڪاڻ پٽاٽا تريا اٿس...."

"تڏهن ته 'طعام' چيم جو مونکي اِهي سور سجهيا ٿي..."

"منهنجي ٻچڙي آءُ پيو ڪجهه ناهي ڏيانءِ جيڪو چئين." جيما شفقتون نثار ڪندي چيو.

"نه نه جيما مون ته ايئن ئي ٿي پِڌايو مانءِ.... سچ مونکي بنهه بک ناهي، بس ٺلهي چانهه پيئندس."

"آفيس ۾ به سڄو ڏينهن چانهيون پي پنهنجو رت ٿي ساڙين، پوءِ کيئن ماني وڻندي... توهان صحافين جي جسم ۾ ته رت بدران رڳو چانهه ڊوڙندي هوندي..."

"چڱو پلا نئي پيان پيو ڪپ." رمل مرڪندي فائيل ۾ پرس کڻي پنهنجي ڪمري ڏي هلي وئي. ڊريس جي چونڊ ڪري، شاور وٺي، زيرو بلب ٻاري اکيون ٻوٽي بيڊ تي ليٽي پئي پر خيالن جَهل ئي نه ڏنس...

"سدائين ساڳيون ڳالهيون.... ماڻهن وٽ واند ڪائي جو مسئلو ئي رڳو شاديءَ تي ڳالهائڻ آهي...." هن ڪڪ ٿي سوچيو. ان سوران هاڻ

تہ ماڳهين هن شاديءَ جي وقت وچائيندڙ فنڪشنز ۾ وجڻ ٿي ڇڏي ڏنو، جتي هر ڪو مهمان ڪلاڪن جا ڪلاڪ ڪرسيءَ تي سُڪ ٿيو چهري تي بور تاثرات ڪنيو پيو ڪُرڪندو آهي، سواءِ ڪنواريتن يا گهوٽيتن جي قريبي مائٽن جي... جن ڪي ڊانس پرفارم ڪرڻا هوندا آهن يا گهوٽ ڪنوار سان وڊيو وغيره ڪيدائٽي هوندي آهي. هن تي بہ وجڻ ڪاڻ هرويرو جي ٻري تي آئي تہ ڪن ويجهن وٽان بيٺي پير تي ايندي هئي.

ماٺهو ڪيڏا نہ منتظر هئا هن جي شادي جي هائوڪار ٻڌڻ لاءِ.... ۽ اوترائي حيران پريشان سندس انڪار تي.... ڪڏهن ڪڏهن پنهنجي باري ۾ اُبتيون سبتيون ڳالهيون ٻڌي ڏڪوئجي بہ ٿي وئي، جيڪڏهن ڪي سال ٻاهران پڙهي پنهنجي پيرن تي بيهڻ واري خود اعتمادي منجهس نہ هجي ها تہ ممڪن هو، هوءَ بہ پاٽڪي حالتن حوالي ڪري ڇڏي ها. نہ تہ ڪهڙي ڪمي هئي منجهس... هوءَ سني هئي... وٽندڙ هئي... قدرت ڪيس مارويءَ جو روح ۽ ڪيلوپئيٽرا جو جسم ڏنو هو، جنهن جي هر تار جڻ مقناطيسي ڪشش سان جوڙيل هئي.... گولڊن بليڪ اِسٽريڪ ٿيل ڊگها وار، هر ڪنهنجو ڏيان ڇڪيندڙ انتهائي دلڪش، سحر انگيز گهريون موڳي اکيون... نڪريل ڪٽڪائين رنگت ۽ سرو قد..... هڪ آئيڊل پرسنلٽي بڻجڻ لاءِ پلا ٻيو گهرجي بہ ڇا؟ بس، رڳو پنهنجي هڪ ضد جي ڪري سيني لاءِ جڻ ڏنو ڏنب بڻجي پئي! اهو ضد هو، سندس لاءِ ايندڙ سٺن رشتن کي انڪار ڪري ٿڏي ڇڏڻ.... خبر ناهي هو پنهنجي ان فيصلي ۾ ڪيتري صحيح ۽ ڪيتري غلط هئي، پر اها بہ حقيقت هئي تہ هن جنهن ماحول ۾ اک کولي، اُتي شادي جي ٻنڌڻ هن جي وجود جي اردگرد خوف جون زنجيرون وجهي ڇڏيون.

هن لاءِ شادي، سماجي يا ڪنهن بہ طرح سان ڪو مسئلو نہ هئي، انڪري هِن اِهو ارادو ئي ترڪ ڪري ڇڏيو. سندس ڦُقي عظمت، جيڪا اوڙي پاڙي متن مائٽن ۾ پڻ ”جيما“ جي نالي سان ئي مشهور هئي، تنهن سان ٿيل اڄوڪي گفتگو کيس ڪافي ڊپريس ڪري ڇڏيو پر پنهنجي سوچ سمجهہ سان ڪيل فيصلي ۾ هو پاڻ کي وڌيڪ مضبوط ۽ درست

سمجهڻ لڳي. هن وٽ ڪي به پهروپ نه هئا.... هو ڪليل ذهن واري بي باڪ ڇوڪري هئي. ڪِن جي پيار جي خوابن جي تعبير... پر ڪيڏي نه ڀيانڪ هئي اها تعبير... اڃان ته هن زندگي جي آگر جهلي هلڻ ئي نه سکيو هو جو محروميون، اڪيلايون ۽ پختيون سوچون سندس چوڌاري تيزيءَ سان پنهنجو چار اٽڻ لڳيون... جيما پاران گهٽائي ڏڪ ڏکڻ ۽ ڪک رکڻ کان پوءِ به هن تي اها حقيقت پڌري ٿي پئي ته عشق جي نانگ کان ڏنگيل، هن جي اُمتي پيءُ کي وڏا هيلا وسيلا هلائڻ، قرآن ميڙهه موڪلڻ جي باوجود سندس ماءُ بي بي تبسم جو سڌو سگ ملڻ کان ٺپ جواب مليو ته هُن زور آوار ڪيس ريشمي خواب ڏيکاري ڪيئن نه ديده دليريءَ سان حويليءَ مان ڀڄائي آڻي ڪورٽ سڳوري ۾ نڪاح وڌو. 'لکيو منجهه نراڙ قلم ڪياڙي نه وهي' جيان انڌ جي گهوڙي تي سوار هوءَ پاڪدامن نياڻي، جنهن جي حويليءَ تان نر پکي به پيو هڪلبو هو سا الائي ڪهڙي ڦنڌ ۾ ڦاسي لکيو لوڙڻ خاطر اڇي راوت خان جي سيج پلنگ پيڙي ٿي.

عشق خوشين جا جهول پري هن پريمي جوڙي مٿان ڇٽ جيان جهلندو رهيو. ٻنهي جا محبتن جي مد سان ٽمٽار وجود هلڪا ڦلڪا ٿي چڻ هوائن ۾ اڏامڻ لڳا... زندگي ايڏي حسين! ان جو تصور نه ڪڏهن وٽن هو نه ئي هو اهو تصور ڪري پئي سگهيا ته زندگي جو اِهڙو حسين ۽ دلڪش رخ هنن کان علاوه ڪنهن ٻئي بني بشر کي به پسڻ نصيب ٿيو هوندو. ڪُل ڪائنات جي ڌرتي تي هو ئي اهو واحد خوش نصيب عاشقن جو جوڙو هو جن عشق جي ميدان ۾ هٽي هنڌ ڪيو. پر پوءِ جيئن دنيا جو دستور آهي... انسان جي هر پل رنگ بدلجندڙ بي چين فطرت آهي، تيئن ئي هوائن ۾ اڏامڻ وارو اهو عشق هاڻ ٽينشن ۾ بدلجڻ لڳو... پوءِ جلدي بيزاري... بوريت... رنج رساما... اجايون تهمتون هيڪاندا بهتان.... روح کي رتو رت ڪندڙ طعنا ٽُنڪا ۽ مڙس کي مڙس بنائڻ واري 'سپر پاور' اختيار جا اُٿندي ويهندي دهمان... ڏهڪاءُ!

هو جواني جي عروج ۾ ئي هڪ ٻئي لاءِ ڏاريا بنجي ويا. زال لاءِ

هُن جي نفرت جي انتها هاڻ نفسياتي پس منظر ۾ ظاهر ٿيڻ لڳي... ڪانئس وڏي ذات، مٿان وري سڳ گهرڻ مهل ڪيس مهڙ ۾ ئي ملبل منهن پَٽڻ جهڙو ڪُتو جواب...

پنهنجي اهم ۽ انا کي تسڪين ڏيڻ لاءِ هاڻ اُهي سڀ ڪسرون هِن ننڍڙڪيءَ مان ڪيڻ لڳو. اذيت پسند بڻجي، ڪيس ڏڪوئي... هيسائي هُن جي وحشي جذبن کي اڻ ميو قرار ٿي مليو. زال جي بي وسي ۽ رحم جوڳي حالت تي سندس مردانگي کي بي پناهه سڪون ٿي مليو.

”تون ڪيڏو نه بدلجي ويو آهين راوت.... مون توسان پيار ڪيو هو راوت“ هِن پريل گلي سان ايلازن مان چيو هئس. ”منهنجي سڀ کان وڏي اُميد ۽ آسرو تون آهين.... تون به منهنجو نه رهين ته پوءِ مان ڪيڏانهن ويندس...“

”جهنم ۾!“ هو مٿس نفرت جي نهار اُڇلي هليو ويندو هو.

ماضيءَ جون تلخ يادون ۽ ڏنڊلا عڪس رمل جي پوتيل اکين ۾ جڻ اوتجي آيا هئا. ڪردارن جا خطرناڪ ايڪشن سڀ جو سڀ ذهن سان چنبڙي ويا هئس. هن جو پنهنجو پاروتڻ وارو ڊوڙندڙ ۽ ڏڪندڙ عڪس... خوف وچان ”جيما! جيما!“ ڪري پڦيءَ جي ٽنگن سان چنبڙي وڃڻ ۽ پڦيس جو اُمالڪ ڪٽي ڪيس ڇاتيءَ سان لائڻ....

وقت سان گڏ اُهي آواز ڪيس چٽا سمجهه ۾ اچڻ لڳا جڏهن پڻس راوت خان هنجي ماءُ تبسم کي پوري طاقت سان وارن مان جهلي چوندو هئس.

”ڏيانءِ طلاق... چئو ڇا ٿي چئين“؟ اهو بڌندي ئي هوءَ پيرن تي ڪري هٿ جوڙي ليلائيندي چوندي هئس،

”رحم ڪر.... مون تي رحم ڪر! توکان سواءِ نه منهنجو ڪو اوهي نه واهي مان ڪيڏانهن ويندس... اڳ ئي منهنجو دامن ليرون...“

”ڏاڍو ڪو پُٽ ڄڻي ڏنو اٿئي جو پٽ راٽي ڪري ويهارياناءِ!“ هو ڪيس نيلهيندي چوندو. ”ڪڻ پنهنجون ڌيئون ۽ ٽر هتان نه ته بدچال ڪوني مارائي ڇڏيندو مانءِ“

”مان ڪيڏانهن ويندس؟ توکي جي ٻي شادي ڪرڻي آهي ته ڀلي

ڪر پر مونکي تہ نہ ڪيو...."

ان بي وسيءَ واري التجا تي هو تهائين ڪيس تڏا هٽي سڪون حاصل ڪرڻ لڳو. پٽيلو اولاد نہ هئڻ جي بهاني ۾ نئين نينهن جي نظاري تي چڙهڻ واري شغل سبب ڪيس چڙهڻ لونيڻ سان گڏ چماٽن جا وسڪارا ۾ منهن وارا ڏک هٽڻ شروع ڪري ڏنا هئائين. ڪيئي پيرا تہ ايئن بہ ٿيو جو ڪاوڙ ۾ نفرت جي انتها مهل ڪيس وارن مان جهلي گِهلي گهران ڊِڪي، در ڏيئي ڇڏيندو هو. هن کي روئيندو رڙندو ڏسي پاڙي وارا مٿس قياس ڪائي راوت خان کي منٿ ميڙ ڪري در کولرائي ڪيس اندر ڪندا هئا.

هوءَ انتهائي جذباتي ۾ پنهنجائپ پريو رويو رکندڙ هئي، هن جي تصور ۾ مڙس جو درجو هڪ ديوتا جيان هو جنهنجي پرستش ڪجي... جنهن سان محبت ڪجي... پر جڏهن سندس محبوب... هنجي من چاهي جيون ساٿي راوت خان، جنهنکي هن دل جي گهراين سان چاهيو... پوڄيو، تنهن ڪيس سخت مايوس ڪيو تہ ناڪامي جو روحاني صدمو هن لاءِ ناقابل برداشت ٿي پيو. هوءَ ڏاڍي لاچار ٿي پئي.... اهو گهر ڇڏي ڪيڏانهن وڃي ها... بَدچال واري تهمت ڪان بچندي بہ جيئري ئي مري وئي.... اباڻي ڪوٺن جا در تہ هميشه لاءِ هن تي بند ٿي ويا، سندن عزت کي عشق جي انڌ تي تين وال ڪرڻ جي ڏوهہ ۾.... هوءَ انهن لاءِ مري چڪي هئي... بدترين حالتن ۾ هيسيل هرٽي جهڙي زندگي گهارڻ هن ڪان نہ پڳي... بي بيءَ مان پاچوڪڙ جو لقب تہ اِن خاندان ۾ اچڻ سان اڳ ئي ڪيس ملي چڪو هو باقي طلاق جو طوق ڳچيءَ ۾ پوڻ جي خوف ڪان هڪ ڏينهن ڦاهو ڪائي ان ذلت ڀري غلام زندگيءَ ڪان ڇوٽڪارو پاتائين. هو اِهو فيصلو بہ نہ ڪري سگهي هئي تہ ڇئن سالن جي رمل ۾ ڇهن سالن جي منعم هن جي پيار جي نشاني هيون يا پورائيءَ جي پَل... پئي پينر توڙي جو ڏاڏاڻي مائٽن وٽان مليل ڌڪار پريل نهوڙيندڙ نظرن ۾ تيز تکي ويٹن کي سمجهي نٽي سگهيون پر لهجي جي تلخي ۾ روين ۾ نفرت جو احساس هنن جي معصوم من ۾ چڻ پيهي ٿي ويو....

”چوندا آهن تہ ’بي بي دَلي ڊکي پلي‘! پاچوکڙ بي بي گهران پڇي وڏي سورهيائي تي ڏيکاري، ست سال بہ عشق جي سَٽ نہ جهلي سگهي.“

”ڪانئياريءَ رن! مئي بہ تہ حرام موت، هاڻ قيامت تائين قبر جو عذاب پيو ڀوڳيندي.“

”دوزخ جو تيو تيو پئي پرندي!“

”الله پيو پناهہ ڏي، بيبيون ٿيون اهڙا ڪم ڪن. هوندس ڪا گولاڙڪي لڇَ، ڪنهن سيد سڳوري جي وِندر ڪي ويس پارائڻ لاءِ اشراف ٻيين کهل ڪري پنهنجو چاٽائي پاليو هوندس.“

”پيو نہ تہ، پنهنجي هجين ها تہ ڪو ايئن منجهانس هٿ ڪڍن ها چا، پانيائون تہ ڪني آگر وڏي چڳي!“

”جهڙا پنهنجا ڪرتوت هئس اُهي ئي لڇڻ ڇورين کي بہ سيکاري ها.“

اهڙي مهلن تي سندن اڪيلي پڦي عظمت، جنهن مڱ گهرئي مشتاق مگينديءَ جي ڪار ايڪسيڊنٽ ۾ مرڻ کان پوءِ سڄي جمار ڪنوارو رهڻ قبوليو، تنهن نراڻ سان بہ ڳن ڏنا تہ ان جي اولاد کي بہ ساهہ سان سانديو. اهائي رڳو سندن اڪيلي پناهہ گاهہ هئي جيڪا ڍال جيان اڇي اڳيان بيهندي هئي. شايد تہ قدرت بہ کيس ڪنوارو ان ڪري ئي رکيو تہ جيئن يتيم پائٽين کي ممتا نہ سهي پر ممتا جهڙي ڇانوَ ۾ نپائي پالي، پڙهائي پرجهائي وڏو ڪري سگهي.

زال جي خودڪشيءَ کان پوءِ راوت خان جهڙي دَنيَر مڙس جا حال هڪدم هيٺا تي ويا تہ نئين عشق جو ريلو بہ رُخ مَٽي واپس پنج ند ۾ اچي چوڙ ڪيو! پنهنجون زوراوريون ياد ڪري پڇتاءُ جو احساس مسلسل ڏنگيندو رهيس تہ رَهيل کهَيل ضمير جي ملامت بہ جدا ڦتڪار وڌس. ذهني حالت جيئن پوءِ تيئن ويس تي بدتر ٿيندي، واندو ڏسي ’واندي واٽئي‘ واري مثال جهڙي نڪمٽي دوستن جو ولر ورائي ويس، جن سڄڻ پائيءَ مانِ غم غلط ڪرڻ لاءِ پهريائين کيس شراب جو چشڪو چڪائي پوءِ منجهانئس ايئن شراب چڪيو جو چڻ نسورو شراب جي،

بني ٻڄي پيو. رات ڏينهن نشي ۾ ٻُر ٿيو، ٽڙندو وتندو هو. زميندار تان ٻه هٿ ويس ڍرا ٿيندا. وڏي ڀاءُ روهت خان جي ته ڇڻ الله جوڙ جوڙي جيڪو ڊاڪٽر دوست وٽان 'وياگرا' جا سيمپل هٿ ڪيو رات ڏينهن جي مشقت سان پڳهر وهائي کهول ڀارن جو ڪنيو وينو ڪڏائيندو هو. تنهن همدرد ٻڄي نه رڳو ڀاءُ جون زمينون سنڀالڻ جي ذميداري ڪنئي پر اجان ئي پڪو ڪم ڪندي پنهنجي وڏي پٽ عظيم سان نياٽي نماٽي منعم جو نندي لاڪر نڪاح به وجهرائي ڇڏيو. جيئن ئي راوت خان ڪاري ڪامڻ وگهي جهٽ ۾ جهتجي ويو ته روهت خان به نينگري رخصت ڪرائڻ ۾ دير نه پوڻ ڏني ۽ پنهنجو پاڻ ۾ پت جي ديگ لهرائي ڪارائي، نابالغ ننهن گهر وني آيو... ڇي:

"جهڙي هتي رهي پئي آهي تهڙي اُتي به رهي پوندي، پنهنجو گهر اٿس. چاچي جو، مڙس جو... ڪا ڏارين ۾ ته ڪانهي ڏنل."

رمل جون سوچون ڪيس ماضيءَ جي تلخ يادن ڏي گهرو گهلي وڃڻ ڪاڻ وڪوڙيندي ٿي ويون جو سندس بيڊ جي پاسي ۾ رکيل فون جي گهنٽي سمورا سلسلا ٽوڙي ڇڏيا... هن بي دليءَ سان رسيور کنيو، ٻئي طرف پنهنجي ڪوليگ اسد جو آواز ٻڌي هن پاڻ سنڀالي خوش خير عافيت ڪندي پڇيو:

"اسد ڏي خبر انٽرويو ڪري آئين؟"

"ها، ڏوڙ پائي آيس!"

"ڇو؟ سڙيو پيو آهين" هن ڪل جو جلترنگ پکيڙيندي پڇيو.

"منهنجي ڪرمن ۾ سدائين ساڙي ميارڻ وارا ڪم جو اچي لڳندا آهن"

"پر ٿيو ڇا؟ انٽرويوئر ڪي ڪاوڙائي ته نه ڇڏيئي؟"

"نه بابا، مار پئيس اهڙو منحوس ۽ بخيل شخص هو جو جتي ڪو ڪم وارو سوال پڇانس ته چئي "نو ڪمينٽ" حد ٿي وئي بيهودگيءَ جي، ڪوئي پڇين ته توهانکي جي هر ڳالهه ۾ ئي ايڏو چرڪ ٿو پئي ته پوءِ سياست ۾ اچو ئي ڇو ٿا."

"چئبو ته موڊ آف لڳو پيو اٿئي"

”بيو وري چا، اهي پير، مير ۽ وڏيرا رڳو اسان پارن مسڪينن ۽ گهر جي زالن اڳيان سيٺ ڪري چاڙهين، باقي حڪمران مائين جي لغامن تي ٽٽونءَ وانگر پيا ٽپَ ڏيندا آهن، اُن مهل الائي ڪيڏانهن هلي ويندي اٿن مردانگي.... غيرت ۽ مڙساڻو شان.“

”يقيناً ڪنهن ٽٽونءَ جي ڏيڍ باڏيءَ ۾“ رمل ڪلندي چيو.

”خير، تون ٻڌائي درگاهن واري اسٽوري جو ڇا ٿيو.“ اسد پڇيو.

”اڄ سارو ڏينهن ان جي پويان ئي ته ويو آهي پر تڏهن به اسٽوري مون ڪي اٽپوري ٿي لڳي، ڪجهه انٽرويوز اڃان پيا به ڪرڻا پوندا، اڄ دير ٿي وئي اِنڪري پورو ڪم نه ٿي سگهيو، سپاٽي وري وڃبو.“

”پوءِ سپاٽي ڪير تو وٽ توهان سان گڏ؟“

”ساڳي ٽيم... مان امرت ۽ شازم“

”ان ٽيم ڪانسواءِ اڃان ڪو ٻيو رقيب ته ڪونه ٿو هلي؟“

”اسد، اسد! تون پنهنجي بدمعاشيءَ ڪان نه مڙندين.“

ٻنهي پاسي گڏيل ٽهڪ اُڀريا.

”پر ٻڌلين واري اسٽوري مهل اِها منحوس ٽيم ڪونه هوندي، انهن ڪي مدرسن تي اِسٽوري ڪرڻ لاءِ موڪلي ڏجانءِ، منهنجو توهان سان گڏ هئڻ تمام ضروري آهي.“

”مان تنهنجون سڀئي بدمعاشيون سمجهان ٿي، آخر ٻه سال توسان گڏ ڪم ڪيو اٿم، بهرحال خوشخبري ٻڌي ڇڏ ته ان ڪم لاءِ ايڊوانس بڪنگ اڳ ئي ٿي چڪي آهي.“

”هائي ڙي منهنجي قسمت! مونکي اها خبر ڏاڍي دير سان پئي ته دوستن جي روپ ۾ چئني پاسي منهنجا دشمن لڪا ويٺا آهن.“

"OK then see you tomorrow"
"All the best"

ان ڪان اڳ جو وري دل دليلن حوالي ٿيس ها، هن سنمبل جي گداز ويهاڻي تي سر رکي پاڻ رليڪس ڇڏي ڏنو.

▲▲▲

”wow! اڄ وري ڪنهنجي قسمت ڦٽڻ جو پروانو آيو آهي.“ رمل پنهنجي آفيس ٽيبل تي پيل لفافن جي ڍير مان سونهري ڏورين سان سينگاريل جِهل مِل ڪندڙ ڇُهچ سائو ويڊنگ ڪارڊ ڪوليندي شوخي مان چيو. ان بي ساختگي واري رمارڪ تي اورتي وينل حجائتي ڪليگز ۾ ڪلڪو مچي ويو. عادل، عادتن ڪوٽي هميشہ جيان سگريٽ جو ڦلو قالين تي ڇنڊي هن جو ڌيان پاڻ ڏي ڇڪائيندي چيو:

”مس رمل اهو ڪارڊ ويچاري مراد پاڻ پنهنجي هٿن سان توکي ڏيڻ پئي چاهيو، پر تنهنجي ليٽ ٿيڻ سبب انتظار ۾ سُڪ تي اجهو هاڻ اُٿيو آهي.“

”I see!“ موڳي اکين واري نهار مٿس اُڇلي هو ڪارڊ پڙهڻ لڳي، ٻئي ئي پل نظرون هٽائي فلڪ مان مشڪندي چيائين:

”مون کي تہ هاڻ سخت تشويش ٿي پئي آهي“

”ڇا جي؟“ عادل سميت سڀئي سوال جي نشاني بنجي پيا.

”جي پُلجان نٿي تہ آفيس ۾ اها چوٿين واردات ٿي آهي، آفيس نہ ٿي جڻ ميرج بيورو ٿيو... جيڪا تي ڇوڪري اپائنٽ ٿئي ٿي سا اسانجي ڪنهن نہ ڪنهن شريف اسٽاف ميمبر کي ورغلائي وڃو پنهنجو گهر وسائي.“

”جيڪر ڪي پريمي جوڙا اسانجي اِن عظيم آفيس جي صدقي پنهنجا گهر ٿا وسائين تہ تون وري ڇا لاءِ ٿي اَرهي ٿين مس صاحبہ...“ شازم لچائيءَ مان عادل کي اک هٽندي ڪل ئي ڪل ۾ پنهنجو سور پڌرو ڪيو.

”توهان کي تہ شل نہ ڪو وجهہ ملي“ هوءَ هڪ ادا سان مرڪ جي سرهاڻ پکيڙي سرسري طور ميل جو جائزو وٺڻ لڳي.

ٻئي ئي لمحي مٿي کي جهلي، پٺيوالي ڇوئل کي پر مان لنگهندو

ڏسي چوڻ لڳي "چاچا چوئل چانهن تہ پيار، سور ڪان منهنجو مغز تہ قاتي"

چوئل سوني ڏند جو تجلو ڏيکاري پوئين پير حڪم جي تعميل ۾ ڪينٽين ڏي روانو ٿيو.

"چو رمل خير تہ آهي اڄ ٿڪل ٿڪل پئي لڳين..." اَقصيٰ اورتي ايندي پڇيس.

"اُف خدا!" هن فضا ۾ ڦوڪ پريو ساهہ ڇڏيندي چيو. "فار گاڊ سيڪ اهڙن تائرنگ ۽ منحوس پروگرامن ۾ مونکي نہ موڪليندا ڪريو."

"چو نہ موڪليون" اقصيٰ ڪلندي چيس. "رڳو اسان ئي نيڪو َدنيو آهي چا ان خشڪ پروگرامن ۾ وڃڻ جو..."

"پر الا اڄوڪو سيمينار ڏاڍو بورنگ هو... هڪڙو تہ صبح سان ايڏانهن وڃڻ ڪري ليٽ بہ ٿي پيس، مٿان وري تقريرون ڪندڙ جيڪي ڪاغذن جا ٿها لکي پاڻ سان ڪنيو پئي آيا، سي پڙهڻ دوران هر هر بريڪ هنيو پيٽ ۾ سانڍيل تقريري ٿها بہ مٿي ۾ سُروتي جيان هٽندا پئي ويا."

"چئبو تہ اڃي قاتينءَ."

"بيو وري چا... تقريرون نہ ٿيون چڻ هيروئن جون ٿيلهيون ڳيهي سمگلنگ ڪندا هجن.... ايڏا ليڪچر تہ اسٽوڊنٽ لائيف ۾ بہ نہ ٻڌا هئاسين"

"سمجهہ ڪٽي تہ هاڻ اها ڪسر پوري پيئي ٿئي...." اقصيٰ مرڪندي چيو.

"مونکي تہ حيراني پئي ٿي تہ ڪين ايڏو يقين ڪيئن هوندو آهي تہ ٻڌندڙ سندن هر ڳالهہ ايڏي غور سان ٻڌندا هوندا... پوڙها هوندي بہ الائي منجهن ايڏي جهڳي هٽڻ واري اِستمينا ڪٿان ٿي اچي..."

"چوندا ناهن تہ پوڙهن کي ئي تہ ٻڌاپي جي ٻَڪ ۾ مٿو هٽڻ جو مرض ٿيندو آهي."

"واقعي چوڻ وارا سچ چئي ويا آهن.... انهن جي چوٽين ٺوڙي

پهاڪن ۾ ڪانـه ڪا رمز ضرور هوندي آهي."
هو اڃان پنهنجي ڊيسڪ تي ئي هئي جو شازم سندس آڏو فوٽن جو ٿهو آڻي رکيو. هن شوق مان هڪ تصوير ڏسندي چيو:
"چو پلا فيشن پيجز جون تصويرون مونکي پيو ڏين... هي تـه عقصيٰ کي ڏين ها نـه"
"محترمـه هي توهانجي اسٽوري جون تصويرون آٿو جنهن جو توهان حڪم صادر فرمايو هو."
"اڇا!" هن تصويرين کي حيراني مان ڏسندي چيو.
"هي شهر جون نامي گرامي معزز ببليون آهن..."
"فيچر تيار ڪيو اٿو يا اڃان اتي ئي بيٺو آهي؟"
"ڪافي مواد وڏو آهي پر اڃان ڪيترين ئي ڳالهين آهن جيڪي ان ۾ شامل ڪبيون."
"مان چاهيان ٿي تـه پراسٽيٽيوشن جي سبجيڪٽ تي پنهنجي مئگزن جي ڪَور اسٽوري تمام گهڻي پاور فل هجي."
"جيڪو حڪم اوهانجو سرڪار!" هن فلمي انداز ۾ چاتيءَ تي هٿ رکي نـمندي چيو، تـه هوءَ مرڪڻ لڳي. پئي لـمحي شازم سنجيده ٿيندي چيو،
"هاڻي هڪ ڪم جي ڳالهـه ٻڌ. هي رنون تـه ڏاڍيون حرامزيون آهن، پاڻ کي ماڏوريون، ڪرشمائون، جوهيون جوهيون ۽ الائي ڇا ڇا ٿيون سمجهن... انـهن وٽـان ايڏا اِمپريسِو جواب نـه ملي سگهندا، تنهنڪري هڪ هنڌان جهوني معزز ۽ رٽائر ببلي جو ڏس مليو اٿم. سو هاڻي تون وري اها مهرباني ڪجانءِ جو ان سابقـه ببلي جي جَهڳي ۾ سندس تجربا ٻڌي فيچر کي جلد کان جلد وائنڊاپ ڪرڻ جي ڪوشش ڪر"
"Sure هي پينڊنگ ڪم اڪلائي وٺان تـه پوءِ هڪ ٻن ڏينهن ۾ مان ۽ امرت گڏجي ويندا سين."
رمل کي اسد ڏي ڪمپيوٽر سيڪشن ۾ ڪو آرٽيڪل ڪٽي ويندو ڏسي عادل، جنهن هن جي ويجهو ٿيڻ لاءِ گهڻئي نمونا ڪيا تنهن گلا

واري نوع ۾ ساڳي ڊيسڪ تي ڪم ڪندڙ امرت کي چيو.

”ڏس تہ ڪيڏي نہ سيڊيسٽ چوڪري آهي. الائي ڪهڙي ضد مغز ۾ پريل اٿس جو هروڀرو پنهنجي زندگي جا قيمتي پل وڃائڻ پويان اچي پئي آهي.“

”وڃائي پئي تہ توکي ڇا آهي، تون پنهنجي ڪم سان ڪم رک. هوءَ جيڪر ڪجھ Share ڪرڻ نٿي چاهي تہ پاڻ ڇو پريشان ٿيون. هر ڪنهنجي پنهنجي زندگي آهي جنهن کي جيئن کپي تيئن گذاري.“ هن ڪلها سوڙها ڪندي بي پرواهي وارو ايڪشن هنيو.

”مس امرت توکي صحافت ۾ ايم اي ڪري اسانجي سر تي ويهڻ بدران ڪورٽ ۾ وڃي وڪيل ٿيڻ گهربو هو.“

”ڪورٽ ۾ ئي ڇو، حق جي ڳالھ تہ ڪٿي بہ ڪري سگهجي ٿي. مان تہ اهوئي ٿي چاهيان تہ هوءَ هڪ مضبوط ڪردار جي ڇوڪري آهي.“

”مان ڪيس توکان وڌيڪ سڃاڻان، هو رڳو هيڪاندو ڏيان ڇڪائڻ لاءِ اهڙو پوز ٿي ڪري.“

”خير ايئن بہ ناهي“

”هاڻي ڪولي ڀڏاياڻ تہ هن جو مون طرف بہ گهٽو جهڪاءُ رهيو آهي پر مان سندس بئڪ گرائونڊ جي ڪمزور نقطي سبب ڪيس لفٽ نہ ڪرائيندو آهيان“ هن ڇڻ پنهنجو پاڻ کي ٿُڪ هٽندي چيو.

”ڇڏ يار ڇو اچي ويچارين ڇوڪرين جي ڪڍ پيو آهين.“ پنهنجي ڪم ۾ مصروف شازم سندس غيبت واري لاڳيتي سُس پُس مان ڪڪ ٿي بظاهر ڪلندي چيس.

”تون بہ شازم، تون بہ ! لاحول ولا... وڪيلن مان اچي ڦاٿا آهيون.“

سندس ٻڪ کي هر ڪو ڀڏو اڻ ٻُڌو ڪيو پنهنجي ڪمن ۾ مست ٿي ويو ڇو تہ ڪين خبر هئي تہ هو هر ڪنهن کي اهو چئي تہ فلاڻي مون تي فدا، فلاڻي مون لاءِ حيران، فلاڻي مون سان ٺهيل، يا فلاڻا مون ۾ فلاڻيءَ بابت ناجائز قصا گهڙيندا وتن جهڙا گفتا چئي پنهنجي

اهميت گهٽائي ڇڏي هئي.

ايتري ۾ ڪجلين ۽ ڪرڙين اکين وارو چوئل چانهه جي ٽري سوڊو اندر داخل ٿيو ته سيئي پاڙيل پنهنجا پنهنجا ڪم ڇڏي اِن ڏي متوجه ٿيا ۽ پوءِ ڪا دير هال ۾ رڳو ڪوپ ساسرن ۽ چمچن جا جلترنگ وڄڻ لڳا.

▲▲▲

منعم گھر ۾ پير رکيو ئي مس تہ چاچي سس حرمت مٿس چڙھت ڪري آئي:

"سچو ڏينهن پيٽين وٽ هئينءَ ڪو ٻوٽو ٻاريئي يا رڳو اسانجون گلائون ڪري آئينءَ؟"

"رمل ڪونہ هئي گھر ۾." هن وڏي ضبط مان وراڻيو.

"تون بہ هاسڪار اهڙي وقت تي وئينءَ، جنهن ۾ رمل گھر ۾ نہ هوندي تہ جيئن ذر ذر پئي ان بهاني مائٽين وڃين... سڀ سڃاڻان ٿي تنهنجون اٽڪلون، تون تہ پانئين اهو ڪم ڪڏهن ٿئي ئي نہ."

"تون تہ چاچي هرو ڀرو پئي شڪ گمان ڪرين،" منعم بيزاريءَ مان چيو. "منهنجا حال تہ ڏسين پئي ٻارن ۾ ئي محشر رليو پيو اٿم. جيئن واندڪائي ملي اوڏيءَ مهل ئي تہ ويس، وري بہ ڪٿي ويندس پر ڪجھہ صبر بہ ڪر، توکي تہ بهشت ترِيءَ تي ڪپي."

"بلي! هڪڙو تہ پيٽين جي وهي پئي وڃي. قياس ڪائي سگھہ ٿي ڪريانس تہ مٿان وري سيٽ تي ڏيکارين! منهنجي شهزادي پٽ ڪي ڪي حور پريون ڪٽيون آهن جو ان ڪاڻ آءُ پئي روز در تي جتيون گسائيندي مان. ڇوري پنهنجي پاڳ ڪي ٿي لت هٽي . اهڙو ڇوڪرو ڪٿي بہ ڪونہ ملندس." هن پنهنجي پٽ نعيم ڏي شفقت مان نهاريندي چيو، جيڪو ڪن ۾ والي، قاتل جين ۽ فحش لفظن واري T.Shirt پائي، لائونج ۾ رکيل ڊش ۾ اکيون کپايو، ٻڪر وانگر چيونگم جا چاٻا ڏيندي، رشين ڪٽي ڪي هنج ۾ ڪنيو ويٺو هو.

"آءُ وري بہ چوانءِ ٿي تہ مونکي جلدي جواب وني ڏي"

"پلا جي رمل گھر ۾ نہ هوندي تہ آءُ ڇا ڪريان..."

" نمونا تہ تون اهڙا ٿي ڪرين جو پيٽين هن شهر ۾ نہ پر ڪنهن

ڪوهه ڪاف ۾ رهندي هجي. سچي هجڻ هن گهر سان تہ ڏير نٽاڻن لاءِ ڪو هڏ بہ ڪرڪنئي. تون تہ پانئين هيءَ پوڙهي اڄ مري تہ سپاٽي منهنجي مسند تي چڙهي ويهي راڄ ڪرين، تہ راڻي تون پلي آهين' " هن طنزيہ تاثراتن سان چيو. " متان خوش ٿين . آءٌ ايئن مرڻ واري ڪونہ آهيان! اها ماٺهين هئي 'ڪانياري پلي ڪوئي سندي جوءِ' جنهن پنهنجا پئي جهان وڃائي حرام موت مري جان ڇڏائي"

منعم پنهنجي چاچيءَ جا ڪروڏي گفتا ٻڌڻ جي عادي هئي، هن جي هر زيادتي صبر سان برداشت ڪندي پئي آئي تہ بہ ماءُ جي حوالي سان ڏڪائيندڙ لفظ ٻڌي اکين ۾ لڙڪ تري ايندا هئس پر هن جي اکين مان ڪڏهن ڪو لڙڪ نہ ڪريو. هن چاتو ٿي تہ سندس اکين ۾ اٽڪيل لڙڪن کي ڪير بہ ڏسي نہ سگهندو. ماءُ تہ هئس ئي نہ جنهن جي سيني سان لڳي هو پنهنجو ڏک بيان ڪري سگهي ها، ۽ نہ ئي پيءُ جيڪو هن جي ساهرن کان پڇي سگهي ها تہ مون پنهنجي ڌيءَ توهانکي نوڪرياڻي ڪري ڪونہ ڏني هئي ..... نہ ئي ٽڪن تي وڪي هئي جو توهان ۾ ايڏي سيٽ پرجي وئي آهي.

ڪڏهن صبر جا بند ٽٽي پوندا هئس ۽ ڏڪوئجي ڪا ورندي ڏيئي بہ ڇڏيندي تہ چاچيءَ جو پارو تهائين چڙهي ويندو هئس. تنهن ڏينهن بہ هن ڪنجيل ورن سان تيلين وارو ٻهارو زور سان فرش تي ڦٽي ڪري چيلهہ تي هٿ رکندي چيو،

"اَئي وات ٿي ڪرين، ماٺهين سيدياڻي هئي تہ آءٌ بہ ڪا ڍيڍياڻي ناهيان! گذدر خاندان کي جهان جا گز ڪٽي ماپيو تہ بہ انهن جو شان خان خانن کان گهٽ ڪونهي"! هن چڻ زباني گُرز اُڇليو.

گهر ۾ گهڙڻ شرط ڪروڏي گفتا ٻڌي منعم جو چڻ رت ست نپوڙجي ويو، هوءَ حيرانيءَ مان جتي هئي اتي ئي بيٺي رهي.

حرمت کي پنهنجي ادائن جي جادوگريءَ سان وڏو هٿ هٽي اعلىٰ گهراڻي جو چشم چراغ بطور مڙس حاصل ڪرڻ جو هيڪاندو گهمنڊ هو، پر ڊالي رڍ جي نسل جيان، هڪ ئي مهانڊي جي سٽن ئي ڏيئن ۾ اهڙو لڇڻ ڪيس بنهہ نظر نہ آيو. سندن رشتن جي اون ڪيس اندر ئي

اندر ڪائيندي ٿي وئي... ڪين يونيورسٽي ۽ ڪاليج ڏي وڃڻ جي تياري ڪندو ڏسي هن جا سُتا سور تهائين جاڳي ٿي پيا، بي اختيار واڪو ڪري چئي ڏيندي هئن،

”موت پئيوَ چوريون، هي تہ ونو گهٽا اٿو! هيڏيون اچي ڏاگهہ ٿيون آهيو تہ بہ پاڻ کي ناهي نوهي رکڻ جو لـڇڻ ئي ڪونہ اٿو، اڄڪلهہ گوڏي جيڏيون چوريون بہ ناز نخرا سکيو هٽيو هنڌ ڪيو وينيون آهن. ڳوٺ جون ڳهيليون نينگريون ئي رڳو شهر ۾ ٿيون اچن تہ يڪدم ’ڪمرڪس، چوتڙ تان‘ جيان پتلون چاڙهيو جهٽ هٽنديون وتن . توهان ۾ تہ ڏاٽون جهٽ هٽڻ جو تہ نهيو پر ڪپڙي لٽي پائڻ جو بہ حال ڪونهي جو ڪير ڪٽي موهجي...“

ڪڏهن جي ڏيئون سڙندي پڇرندي ڪا تلخ ورندي ڏينديون تہ تهانئين باهڙجي چوندي،

”چوريون تہ پوءِ گيٽ تي تنگجو، ڪڏن تي چڙهو بائونڊرين ۾ بيهو، درين مان تاڙيو! چوڏاري اُگهاڙا ڳهر نهي پيا آهن ڪنهن نہ ڪنهن جي تہ من ڪا نظر پوي... ڪا هڪ بلا تہ مونکان ٽري، هاڻ اهو زمانو ڪونهي جو توهانکي مڙس ڳولي ڏيڻ لاءِ ڏوتين کي ايلاز ڪندي وتان. تيل مکيو سنئين سينڌ سان چوٽي ڪيو، پرت سان ٿقيل چادريون اوڍي يونيورسٽي ۽ ڪاليج ٿيون پڙهڻ وڃو يا منهنجي منهن ۾ دانگي ٿيون ملڻ وڃو؟ هر ڪنهن کي ادا، ادا چيو وينيون آهيون، مونکي تہ ٻڌائيندي شرم ٿو اچي تہ ڏاگهيون يونيورسٽي ۾ پڙهندي بہ اجان ڪو هٿ هٽي نہ سگهيون آهن... توهان کي تي مدرسي ۾ وجي ڪرا پرڻ گهرجن... وات وڪيل آهيو پنهنجي مڙسي ڪريو، ايڏي آزادي اٿوَ اڳتي توهان جا نصيب. مون تي دئين نہ ڏجو تہ گهر ويهاري چمار ڳاريائين. توهان جي چڱائي لاءِ ٿي چوان تڏهن تہ بنگلن ۾ راڄ ڪري مونکي دعائون ڏيئي سگهنديون نہ تہ پوءِ قسمت ۾ مون وارا مائٽ ۽ ساڳيا پاڙا لڳندوَ، وينيون هونديون ڪٿ ڪتولا رودن ۽ گهٽين ۾ رکيو.“

” امان تون بہ هاڻ ڳالهائڻ کي جهل ڏي جيڪو ٿو اچيئي وات ۾ سو پئي چوندي وڃين... جيئن قسمت ۾ لکيو هوندو ايئن ئي ٿيندو...

بابي جو نالو تہ ڪونہ ٻوڙيندي يون. صبح سان ڇو اڇي ورتو اٿئين "
"تون تہ بس ڪري ويهہ ديسان ڀوڀي! جيسين ڊئونگل نہ ڇڏين
تيسين توکي ڪيئن سک ايندو." حرمت ٻچان مان وڏور ڏيءَ ماهہ لقا
ڏي لفظن جو تير ڪشيو جنهن جي شاديءَ جي ڪيس هروڀرو نہ ڳٽتي
هئي ۽ نہ ئي ڳاراٿو. جو قدرت هن جو نمونو ئي اور رکيو هو. جڏهن
ڪاڻ چار اکر پڙهڻ جهڙي ٿي، تڏهن ڪان نئين پراٽي رسالن ۽ ڊائجسٽن
جا ٿها سيراندي رکيو چتائي مان مذهبي ۽ نفسياتي صفحن جو مطالعو
ڪندي پئي آئي، جنهن جو نتيجو اهو نڪتو جو هڪ ڏينهن پاڻ بہ ڇتي
ٿي پاڪي ۽ ناپاڪي جي مسئلن ۾ ڦاسي، وضو ٽٽڻ يا قائم رهڻ جي
خدشي ۽ خفي ۾ مبتلا ٿي هر هر پئي نل ڏي ڊوڙندي هئي جيسين نل
شوڪارا ڏيئي ڪيس پاڻ وٽان نہ هڪلي تيسين هوءَ انجي پڇر ئي نہ
ڇڏيندي هئي، سڄا سارا ڏينهن ڇپن ئي ڇپن ۾ مِڻ مڻ ڪري وظيفن
تي وظيفا ۽ چلن مٿان چلا ڪاٽيندي مراقبن ۾ منهن وجهي توبهہ تائب
ڪندي گذرندا هئس...

البت ٻيو نمبر ڏيءَ گل رخ پنهنجي Husky آواز ۽ مرداڻي خصلتن
سبب محرومين جي شڪار عورتن ۽ ڇوڪرين ۾ هٿون هٿ کڄي وئي!
ڪاليج جي پروفيسرياڻي صاحبہ تہ پنهنجي محرومين ڪان مجبور ٿي الل
اعلان هن تي دائمي عاشق ٿي پئي. ڪامن روم ۾ اڪثر سندن
رومينٽڪ پوز ڏسي ڇوڪريون پيون هڪ ٻئي کي ٺونٺيون هڻنديون
هيون. ٻنهي ۾ نئين پريمي جوڙي جيان روزانو تحفن جي ڏي وٺ پئي
ٿيندي هئي تہ ڪڏهن وري ليليٰ مجنون وانگر ذري پرزي جي رنج رسامي
تي ڪُلهن تي سر رکي هنجون پيون هاريبون هيون. ٽيون نمبر ڏي ماهہ
رخ کي بہ ڪتي اڳهامجڻ جو آسرو نہ ڏسي، ماءُ ڪيس پڙهائي سان
گڏوگڏ اهو چئي سياست ۾ ڌڪي ڇڏيو تہ، " هاڻ پاڻهي وڃي جهنڊا
جهلائي، نعرا هڻي ڪنهن سياستدان کي سوگهو ڪر تہ شادي ڪري
راڻي ٻڻائي راڄ ڪرائينئي."

"اها ٿي سياستدان کي هٿ ڪري" چوٿين ڏيءَ شاهہ رخ موڙو
ڏيئي وچ ۾ ٽپندي چيو هئس. "ان ڪم لاءِ بہ عقل هجي... هيءَ

چرياڻ سياستدانن جي ور چڙهي، تہ ماڳهين يا چمار پارٽيءَ جا جهنڊا جهلائي جهونو ڪري اسن ۾ رلائي، لڪن ۾ لوساتي پورو ڪندس."

ماه نور. مهناز ۽ ممتاز تہ چائي جم ڪان ماٽس جي چخ چخ ٻڌڻ تي ايڏو تہ هريل هيون جو پائينديون هيون چڻ ماني کائڻ سان گڏ خبرنامو پيو هلي.

منعم کي يڪو ماٺ ۽ ملول ڏسي حرمت وري سُر ڪڍيو.

"پيٽين جو بہ اجا سوڏو ڪنواري رهجڻ وارو گناهہ اسانجي سرن تي پيو پئي. ماٽهو تہ پائيندا اسان پٽ کاڻ ونڻ جي لائق نتا سمجهونس. چئينس چو ويني پنهنجا نصيب رولي... پر اها ڏائڻ جيڪا جيما ٿيو سر تي ويني اٿس اها ئي تي پئي چوري چڪوري پيڙي بوڙيس تہ شادي نہ ڪر... جيئن پاڻ جيان هيءَ بہ لوني لنگو تاڙي ٿيو سدائين گڏ ويني هجيس! ان ڏائڻ پاءُ پاچائيءَ جو تہ سر وجايو... مگيندي کي کائي پورو ڪيو هاڻ پيٽين جي پنيان پئي اٿئي". هن لڳاتار هٿ نچائي واچ چٻي ڪندي ، زباني فائرنگ نہ بلڪہ بنا غور ڪرڻ جي غوري ميزائيل پئي ڇڏيا. جن حالتن ۾ منعم زندگي تي گهاري ان ۾ چئني طرفن کان هِن جي دماغ تي ايڏو تہ دٻاءُ پيل هو جو حق هجي يا ناحق مزاحمت نٿي ڪري سگهي. هر وقت ذهني دٻاءُ هيٺ رهڻ ڪري سندس پنهنجا جذبات نڪرڻ کان اڳ ئي مري ويا. ڪيس پنهنجي زندگي جو مقصد رڳو اهو ٿي لڳو تہ ٻارن کي ڪارائجي ۽ سس جي بڪ جون ڪسرون ٻارن کي پادريشن ڪري ڪڍجن، سڄو ڏينهن گڏهہ وانگر ڪم ڪجي ۽ مڙس جون ضرورتون پوريون ڪجن جيڪو پنهنجي عاليشان سرڪاري نوڪري واري بادشاهت ۽ شيل شڪارن ۾ ئي پورو هوندو هو. نوڪري تہ اسلام آباد ۾ بہ ڪئي هئائين پر اُتي ڪوئيتا جهڙيون عياشيون ڦٻي نہ سگهيس، بدليءَ ڪانپوءِ تہ چڻ سندس وارا نياري ٿي پيا.

جڏهن تہ هوءَ سدائين کان ڏينهن ڳڻي ڳڻي هن جو انتظار ڪرڻ تي هريل هئي. ٻارڙا ساڻ هوندي بہ آڏين جو اڪيلي ڇت ۾ اڪيون ڪپايو رڳو پئي سوچيندي هئي، ان حالت ۾ جي ننڊ ڪٽي ويندي هئس تہ

ٻار ٻچي جي روئڻ تي وري جاڳي تي پئي... رات جو اداس سانت ۾ هيڪاندا خوف، خفا ۽ محروميون اچي ورائيندي يون هئس... هن جو چڻ هانءُ پيو ڦاٽندو... هنجون هاري هاري اڏمئي تي نيٺ پاڻ ئي پنهنجا ڳوڙها اگهي، دل ئي دل ۾ پاڻکي معصوميت مان چنبڙ ڪيي ڏتاريندي،

”هون هون... چري نه تي مَنعم... حوصلو رک... تون جهوراٽن ۾ جهري روئيندينءَ ته پاڻکي ئي ڳاري مارينديندينءَ... هتي ڪير وينو آ تنهنجو هڏڏوکي ۽ همدرد... توکي ٻارڙن لاءِ جيئڻو آهي... اُهي وڏا ٿي تنهنجا سڀ دک دور ڪندا. پر ڪڏهن؟... ڪڏهن...؟ ڪڏهن؟؟“ اندر مان ڪو جواب ملڻ ڪان اڳ ئي مٺل مرجهايل آرزوئن جا رنگ اڏاميل سپنا ڪيس ٽپڪي ٽپڪي سمهاري ڇڏيندا هئا...

روهه رليو سهرو روهت خان ته هونءَ به گهرو ماحول ڪان ٿهندي مهينن جا مهينا ٻنيءَ تي ڪولهياڻين ۽ ڀيلياڻين جي رنگين پڙن پويان پونئر جيان پنيليو وتندو هو. موٽ ڪاڏل وهيءَ ۾ هوندي به هو اجان سُر ۾ هو. هن جو شمار اهڙن مردن مان هو جن جا ذهن هر وقت عورت ۽ سيڪس جي گِرد چيڪليون پائيندا رهندا آهن. اُهي به سندس ئي نينهن جا ڏينهن هئا جڏهن ويجهي شهر جي ڳتيل علائقي مان روڊ لڳ، ڪتن تي وينل عورتن جي ڪتڪ مان نوخيز سيلاڻڻ حرمت جي چريو ڪندڙ ادائن تي موهجي سائس پرٽو ڪيو. پر جڏهن ڪان ان ملوڪزادي پنهنجي رات ڏينهن جي ڪروڏي سياءَ ۽ ’سس ديڳڙي جي ڪَس‘، واري لقب مان ڏاڏيءَ واري ڪيت اپ ۾ اچڻ لاءِ ڏائڻ وارو ڏيک ڏيڻ لڳي ته هو عاشق جيئڙو تهائين دهلجي ويو! ڏينهن پڄاڻان گهر ۾ لونهه مس پائيندو ته زال جي ڪاڪڙي جو ٺائوزن والٽ واري اسپيڪر جو پاور سدائين ڪليل ملندو هئس اهڙي حالت ۾ نه ڪندو هَم نه تَم سڌو وڃي دارُالسڪون يعني باٿ روم ۾ وهنجڻ جي بهاني ڪلاڪ ٻن تائين پناهه وٺندو... پر به ڪيستائين نيٺ به ڪيس ٻاهر اچڻو ٿي پيو. لاچاري وچان جهڙا تهڙا ڏينهن به ڪڪرن جي ماناري مثل گهر ۾ گذاري ڪتيٰ ڏي هڏي اُچلڻ وانگر زال کي نوٽن جا ٿها ڀوٽ وارا هٽي وري پوئين پير ان جيئري جهنم مان فرار حاصل ڪندو. منعم ويچاريءَ تي

سمورا گهر ڀاتي ايڏو تہ حاوي ٿي ويا جو هن جي اڪيلي شخصيت هنن هٿان ڏينهون ڏينهن دٻجندي پئي وئي.

اڄ بہ چاچيس جون ڳالهيون ٻڌي هو جتي ويٺي هئي اُتي ئي ويٺي رهي..

”ائي سنڌن سڙي تون اجان اتي ويٺي آهين،“ چاچيس ڪُٻي ٿي پاسراٽي ڪنهندي چيو، ”ڪيتري دير کان مڙسهين آيو اٿئي اوڏانهن وڃ، وڃين ماني تڪيءَ جو پڇيس.“

هوءَ خيالن مان ڇڻ غوطو کائي نڪتي ۽ تڪڙي تڪڙي ڪمري ڏي هلي وئي. مرڪ چپن تي سجائي اجان سنڌس آڏر ڪرڻ تي هئي، جو هن تلخيءَ مان زباني، پادر هٽندي پڇيس،

”ڪٿي وڃي غرق ٿي هئينءَ يڪو؟“

”توهان ڪوئيتا مان ڪڏهن آيا؟“ هِن سنڌس سوال اڻ ٻڌو ڪندي پڇيو.

”منهنجي ڳالهہ جو جواب نہ ڏنئي، ڪٿي هئينءَ يڪو“ هُن بيڊ تي ليٽي ليٽي، تنگ تنگ تي چاڙهي آڪڙ مان پڇيو.

”چاچيءَ نہ ٻڌايئي چا تہ رمل ڏي موڪليو هيائين.“

”رمل ڏي ڪنهن ڪم سان ئي موڪليو هوندئين ڪو لت ڪوڙي ويهي رهڻ لاءِ تہ نہ چيو هوندئين.“

”ٻن مهينن کان پوءِ گهر آيا آهيو... نہ خير نہ خبر، هروڀرو جو جهيڙو ڪرڻو اٿو چا...“

”بڪ نہ ڪر تہ هٽئين نہ منهن وارو پادر، ڪيترا ڀيرا چيو اٿم تہ منهنجي سامهون گهٽي ڊيگهہ نہ ڪندي ڪر. وڃي ماني ڪٺي اچ....“

هوءَ سنڌس رويي تي ڪو اچرج ڪائڻ بنا ڪنهن روبوٽ جيان رڌڻي ڏي هلي وئي ۽ ترت ئي تراليءَ ۾ ٻوڙ ماني ڪٺي بيڊ اڳيان آڻي رکي.

هن ڦهريون گرانهن اجان وات ۾ وڌو ئي مس جو چئن سالن جو پت ٻهاول، ڀقين وٺان رسا چنائي لاڏ مان ”بابا!“ ڪري اچي ڳچيءَ ۾ لڙڪيس تہ نَون مهينن جي ڌيءَ صبا وري بامبڙا پائيندي اچي ترالي جي

هيئين پُڙ ۾ ويئي. عظيم جو مغز تہ اگ ئي تپيل ويتر جو ٻوڙ مان ٻوٽي ڪٽي چڪ هنيائين تہ اها بہ نہ پتجي سگهيس تہ چڙ مان سڄو پيالو ڪارپيٽ تي اُڇليندي ڪروڌ مان چيائين:

”ماڻهين جو مردار گوشت رڌو اٿئي ڇا جو ڳريو ناهي!“

پيڻ جي گهران اچڻ ڪان پوءِ هوءَ لاڳيتو ويل جي منهن ۾ هئي، هن نئين سڇئيشن ويتر هنجا اوسان خطا ڪيا، منهن تي جڻ هيڊ هارجي ويس. همت ڪري وراڻيائين:

”اڄ ماني چاچيءَ ناهي، مان تہ هئس ئي ڪونہ...“

اهو ٻڌي هن جي اُپيون ٽيل مُڇن ۽ ٻاهہ اوڳاڇيندڙ تارن ۾ ندامت جي هلڪي ڀر آئي، لهجي جو واليوم ڪجھہ گهٽائيندي چيائين:

”هيڏن ڏينهن ڪان پوءِ گهر ۾ تو اچان تہ بہ گرانهن سولا نصيب نٿا ٿين، امان ويچاري بہ ڇا ڇا ڪري، ان جو بہ کهڙو ڏوهہ سڄو گهر ٿي سنڀالي، ڇوڪريون پڙهڻ ٻلي، توکي گهمڻ مان فرصت ملي تہ هٿ ونڊائين! ڪڻ هتان پنهنجا پليٽ پار!“ هن جهٽڪي سان پُٽ ڪي ٽيلهي پري ڪيو ۽ سليپر پائي ٻاهر نڪري ويو.

هوءَ اندر ئي اندر بي آواز سڏڪا ڀريندي ٽانوَ ميڙي، اسپنج سان ڪارپيٽ صاف ڪرڻ لڳي. اهو سڀ ٻارن لاءِ نئون ڪونہ هو، اهڙا ڪيئي منظر سندن ذهن تي ڇپجي پڪا ٿي چڪا هئا. هو ٻڻ ساڳي چتڪتائيءَ مان ڳالهائڻ جا عادي ٿيندا پئي ويا.

رات جي الائي ڪهڙي پهر هو شراب ۾ ٽپ ٽي اچي منعم جي پير ۾ ليٽيو، سندس پاڪر جي ڇهاءُ کيس ننڊ مان جاڳايو تہ هن منهن پٺي پاسي ڪري ڇڏيو.

”منهنجي پياري منعم، مون سان ناراض آهين؟“

هِن ڪو جواب نہ ڏنو، رڳو گرم گرم ڳوڙها عظيم جي هٿن تي ڪريا تہ هُن سندس سباجهڙو چهرو پنهنجي هٿن ۾ جهلي پاڻ ڏي ڪيو ۽ سندس پيشاني تي چمي ڏيئي، چمڪيلا نرم وار لسائيندي چيائين،

”منهنجي جان توکي خبر ناهي تہ تون مونکي ڪيتري پياري آهين.

توکي کهڙي خبر تہ ڪوئيٽا جي اُجاڙ پهاڙن ۾ رهي مون توکي ڪيڏو نہ ياد ڪيو هوندو... تون تہ پائيندي هوندينءَ توکان دور، رنگن روشنين جي دنيائن ۾ توکي وساريو خوش ٿيو وينو هوندس... ايئن ناهي جانم... ايئن ناهي..."

منعم چاتو تي تہ نشي ۾ بڌل انهن لڙکڙائيندڙ بولن جي صبح تائين ڪابہ اهميت نہ رهندي پوءِ بہ الائي ڇو ان وقتيءَ نقلي خوشي هن جي من ۾ انيڪ بهاريون پري ڇڏيون، تڏهن ئي هِن سندس ياڪر جي پناهن ۾ پاڻ پيهيندي چيو:

"توهانکي بہ تہ خبر ناهي مان توهانکي ڪيڏو پائيندي آهيان، هڪ هڪ ڏينهن ڳڻيندي گذرندو اٿم... پر اڄ تہ اڇڻ شرط توهان حد ڪري ڇڏي. ڪجهہ تہ صبر ڪريو ها... وڃڻ لاءِ تہ سڄو سارو ڏينهن پيو هو."

"پياري مَن... آءٌ بہ ڇا ڪريان، گهر آيس تہ امان پري ويٺي هئي، تو لاءِ جيڪي سَت سُريون پڌايئين سي سڀ جو سڀ ڇڻ مون ۾ منتقل ٿينديون پئي ويون، اها باهہ ڪٿان نہ ڪٿان تہ نيٺ نڪرڻي هئي، بس تون ڇڏ هاڻ انهن ڳالهين کي منهنجون يا امان جون ڳالهيون دل ۾ نہ ڪندي ڪر."

"توهان بہ هرويرو ماءُ جي هٺن ۾ رموت نہ ٿي پوندا ڪريو، ماٺهوءَ کي ڪجهہ پنهنجي بہ مت هلائڻ گهرجي." هِن موقعي جو فائدو وٺندي رِهڙ ڏني. جڏهن تہ هو الائي ڪيئن اهو سور پچائي ويو، جنهن بعد ٻئي هڪ ٻئي جي وجودن ۾ جذب ٿيندا ويا.... گم ٿيندا ويا...

▲▲▲

”منعم، منهنجو وڳو جلدي استري ڪري وٺ تہ اج پنيءَ تان بابا وٽان بہ ملي اچان.“ بيڊ تي ويٺل عظيم ڪانئس اخبار وٺندي چيو.
”اچان ڪالهہ ئي تہ آيا آهيو، هڪدم ٻيو ٽا ويو، چاچو پاڻ اڄ سيان اچڻو آهي...“
”توکي جيئن چوان پيو تيئن ڪر مونکي وڌيڪ بحث پسند ناهي.“ هن لاتعلقيءَ جهڙي نظر متس اُڇلي، چانهن جو خالي ڪيل ڪوپ زور سان ساسر تي ستيو ۽ اخبار پنهنجي سامهون کولي ڇڏي.
منعم وارڊ روب مان ڪپڙا ٽي ڪڍيا تہ هن جواب طلبيءَ واري لهجي مان پڇيو:
”ڪالهہ ڪهڙا ٻوٽا پاري آئينءَ؟“
راتوکي قربن ڪان پوءِ هڪدم ان رُکي ۽ سڙيل انداز تي حيران ٿيندي هوءَ سوچڻ لڳي تہ جڻ ٻن ٻن مڙسن سان منهن ڏيندي هجي، هڪڙو خونخوار بگهڙ تہ ٻيو نشي پڌل مني ماکيءَ جهڙو! ”ڪهڙو مون لاءِ بهتر رهندو؟..... ڪهڙو مون لاءِ بهتر رهندو...؟“ جهڙا سوال گهنڊڙين جيان مغز ۾ گونجڻ لڳس، هن بنا ڪجهہ پڇڻ جي هينگر مان مڙس لاءِ بوسڪيءَ جو وڳو ڪڍيو ۽ اڳٺ وجهڻ واري هئي جو هُن وري هڪل ڪيس،
”ڪهڙي شاٽ لڳئي...؟ توکان پڇيم نہ ڪهڙو ٻوٽو پاري آئين؟“ هُن سوال ورجايو.
”ڪجهہ نہ ٿيو.“ هِن ڪپڙا بيڊ تي رکندي وراڻيو. ”رمل گهر ۾ ڪونہ هئي....“
”پوءِ تون ڇا لاءِ اُتي يڪو وڃي وينينءَ؟“
”چاچيءَ چيو پل جيتري بہ دير ٿئي، اهو ڪم ڪري اچجانءِ، مون تي ڪلاڪ هن جو انتظار ڪيو پر خدا جو قسم تہ اِهي ٽي

ڪلاڪ مان ٽن ڏهين جيان گذاري آئي آهيان جو مونکي خبر هئي تہ پويان ويل ٻريو پيو هوندو. اڃان جي يڪو ويهي رمل جو انتظار ڪريان ها تہ پوءِ شايد چاچي گهر ۾ بہ نہ گهڙڻ ڏي ها."

"ڏاڍي زبان ملي پئي اٿئي! مان پنهنجي ماءُ جي شان ۾ هڪ بہ گستاخ لفظ ٻڌو سگهان...."

"گستاخي!" هن حيرانيءَ بي يقيني مان چيو، "مون ڪهڙي گستاخي ڪئي؟"

"بڪ نہ ڪر تہ ڏياءِ نہ طلاق! پوءِ پاڻ بہ پيٽين وانگر ويهي ڪارو منهن ڪجانءِ... انهيءَ صحافڻ جا افعال بہ اسانکي سُجهن ٿا، سڄو ڏينهن ڇڙواڳ ٿيو فائيل ڪڇ ۾ ڪنيو، ڪلهي تي پرس لڙڪايو جتي ڪٿي نوس نوس ڪندي وتي. اسانکي تہ پاڻ شابسون ڏي جو سندس ڪارا ڪرتوت ڄاڻندي بہ ڪيس عزت ڏيئي پنهنجو تا ڪرڻ گهرون.... نيٺ بہ سندس والي وارث آهيون، هوءَ اسانجو رت جگر آهي."

"چئو چا پيا! هن ڪهڙا ڪُڌا ڪم ڪيا آهن جو توهان هن جو ڏڪ ڏکي ڪيس عزت جي آڇ ڏيندا. الله هن کي اسان ڪان وڌيڪ عزت ۽ سڃاڻ ڏني آهي. هن اسانجي عزت تي حرف آڻڻ وارو ڪوبہ قدم نہ کنيو آهي."

"منهنجي سامهون پنهنجون وڪالتون نہ هلائيندي ڪر"

"وڪالت چو ڪندس، حق جي ڳالهہ ٿي ڪريان، هو شادي نٿي ڪرڻ چاهي يا پنهنجي طريقي سان جيئڻ ٿي چاهي تہ هن جي مرضيءَ تي اسين زور هلائڻ وارا ڪير ٿيندا آهيون، آءٌ تہ توهانجي هٿ وس آهيان، جيئن چئو تا تيئن ڪريان ٿي... توهان جي ئي خوشيءَ خاطر دين جهان ۾ اڪيلي پيڻ سان بہ ڪو واسطو ناهي رهيو. توهانجي ئي اجازت سان ڪڏهن ڪڏهن ملي ايندي آهيان، سو جيڪر ڏکي تي لڳيو تہ ڪٿي نہ ملندس. باقي مونکان اهو ڪونہ پڇندو تہ هر دفعي وڃي ڪيس نعيم سان شادي تي راضي ٿيڻ لاءِ منٿون ڪريان."

"ڪٿي چا بہ ٿي پئي، راضي تہ ڪيس توکي ڪرڻوئي آهي. تون چا

ٿي سمجهين، اسان پنهنجي خانداني ملڪيت ڪنهن پنجابي، پناهگير يا ڌارئي ڪي ڦٻڻ ڏيندا سين ڇا؟ چاچي راوت خان وارو بنگلو، زمينون ۽ بينڪ بيلنس توهان ٻنهي جو اڌو اڌ آهي ۽ جيما وارو حصو پڻ."

"سڀ ڪجهه هينئر بہ تہ توهانجي ئي هٿ ۾ آهي رڳو بنگلي ۾ سر لڪائڻ لاءِ ٻڪي ۽ رمل رهيل آهن."

"باقي ڏهہ هزار مسواڙ تي ڏنل اڌ پورشن جيڪو سنئون سڌو تنهنجو حصو آهي، وساري ويٺين؟"

"توهان بہ تہ هن جي زمينن جا سنڀاليندڙ بڻجي سڀ ڪجهہ پنهنجي قبضي ۾ رکيو ويٺا آهيو. هوءَ ڪهڙا ٿي حساب وٺي يا اعتراض ورائي؟ باقي ان جو حل توهين رڳو نعيم سان شادي ڪرائڻ ۾ ڇو ٿا سمجهو. هيڏي ساري زمين مان جيڪر ڪجهہ هزار خيرات وانگر، پئي تي مهيني ڪٽي ٿا موڪليوس تہ هن جي گهر گهاٽ ۽ ٻين ضرورتن جي پورائي ان مان ٿيندي هوندي ڇا؟ سنڌي نوڪري اٿس، سنو پگهار اٿس، تڏ سان رهي پئي آهي توهان پاران ڏنل خيرات تي ڪونہ پئي هلي. مان پنهنجي ڀيڻ کي سڃاڻان ٿي. زمينون کپنوَ تہ رکي ڇڏيو هوءَ ڪو احتجاج نہ ڪندي، باقي نعيم جهڙي رولاڪ ڇوڪري سان شادي ڪرائي ڇو ٿا منهنجي ڀيڻ جي زندگي داؤ تي لڳرايو."

"تڪي رن حرامزادي!" هن اُمالڪ پير مان سليپر لاهي ڏانهنس اُڇليندي نفرت ۽ حقارت مان چيو. "وڏي اچي لٽي آهين زميندارڻ جو بخشش ٿي ڏين پنهنجي زمينن جي! اها زمين اسان جي ابن ڏاڏن جي آهي، ماڻهين ٻاجوڪڙ ور ۾ وجهي ڪٽي ڪونہ آئي هئي. پٺين تہ شرابن ۽ رنن پويان پئجي ان جو نيلام ڪرائي ها، جس ڏي بابا سائين کي جنهن پنهنجي همت ۽ هوش سان ان کي وڏائي ويجهائي ۽ سنڀاليو آهي. اسانجون رت ٿي پيون آهيو، تنهنڪري نہ ٽوڪاري ٿو سگهجي نہ ئي ڳِهي ٿو سگهجي."

منعم جا دٻيل دٻيل سڏڪا...

"پيٽين کو عرش مان ڪانهي آئي، ملڪيت ڦبائڻ جو ايڏو ئي لالچ هجيسون ها تہ گهر مان بہ تڙي پيا سگهونس، قانون اسانجي مٺ ۾

آهي، توهان بي نڪيون چا چاٽو عزت مان!"

هوءَ ڪجهه چئي ئي چئي جو ڪمري ۾ ننيڙيءَ جا رانيات پئجي ويا جيڪا رانديڪو جهٽڻ جي ڪوشش ۾ Cot مان چوٽيءَ ڀر وڃي ڪري.

چاچيس سميت ست ئي سوئٽيون، جيڪي اڳ ئي ڪن ڏيو ڪمري ۾ هلندڙ ڪاروائي جو هڪ ٻئي جي ڪُڪين ۾ نونئون هٽي حض پئي ورتو سي بنا ڪنهن هبڪ جي، هڪ ٻئي ۾ وچڙبيون ٿاٻڙبيون اندر ڏوڪجي پيون. ناڪيلي وهندڙ ننيڙيءَ تي نگاهه ويندي ئي حرمت ستر تي زورائتو ڌڪ هٽي ڇاتي ڪتيندي چيو:

"گهوڙت! يا حسين! مران!! معصومڙيءَ کي ماري ڇڏيئي...!" هن ننهن کي ڪرڙين اکين سان نهاريندي ننيڙي ڪانئس زوريءَ ڦري ڪٽي پنهنجي ڇاتي سان لاتي."

نينگري ماءُ ڏي وڃڻ لاءِ تهائين ماندي ٿي رڙڻ لڳي.... ڪيس سامت ۾ آٽڻ لاءِ هرڪو هيلا هلائڻ ۾ لڳي ويو ڪنهن برف تي آندي، ته ڪنهن ملم پٽي تي ڪئي. نند پيل اَبهم ٻه گهوڙا گهوڙا تي جاڳي پيو، ان به وٺي هانءُ ڦاٽيون دانهون ڪيون! عظيم ته ٻاهر هليو ويو، هيڏن سارن ردن بگهڙن جي وچ ۾ هوءَ اڪيلي اُڏاري اُڏاري... هن جو وس نٿي هليو جو پنهنجي بي وسيءِ هيٺائپ تي هوند پٽين سان ٻاڪر پائي روئي ها... سڏڪا هن ۾ اُڀرندا ۽ اندر ئي اندر هن ۾ ٽٽندا ۽ ڪيس توڙيندا رهيا. هوءَ مئل وڪن سان هڪ وار وري ڌيءَ کي هنج ۾ کڻڻ لاءِ اڳتي وڌي ته چاچيءَ ٺيلهيندي چيس،

"پري ٿي، تون ڪر ويهي جهيڙا، ست ٻاڙن کي ٻڌائي ناموس ڪڍ... ڏائڻ صدقي ڪيئي! ٻچڙو گهر ۾ پير رکي مس ٿو ته گهوپي ٻاريو ڏين ڀانئين ته ٻارهو ئي ٽريو پيو هجي."

اهو ٻڌي هوءَ چڻ سڪتي ۾ اچي وئي. ڪيس لڳو ته هو رڳو دنيا ۾ جسم ڪٽي پيدا ٿي هئي. هن جو روح نه آسمان ۾ هو نه زمين ۾...

پوءِ به همت ڪندي چيائين:

”چاچي بس هاڻ گهڻو ٿيو، تون تہ مون سان ايئن ٿي هلين ڄڻ نئهن نہ نوڪرياڻي هجانءِ، ٻار تہ پيا ڏڪبا آهن، ان لاءِ هرويرو ڪٿي ايڏا مانداڻ مچايا اٿئي، منهنجي طبعيت ٺيڪ ڪونهي، موڪل ڏينم تہ ٻہ ٽي ڏينهن جيما وٽان رهي اچان....“ هن ڄڻ ڪانئس سرحد جي ٻئي پار وڃڻ جي ويزا گهري.

”ڀلي وڃي رهہ! همشہ لاءِ وڃي رهہ... هتي وري ڪهڙو ويٺي تون گهر هلائين... آءُ ٺي تہ سمورو گهر ٿي سنڀاليان نہ تہ تنهنجي آسري تي جي گهر هلي ها تہ لوڪ ڏسي ها!“

هوءَ چپ ... ڪنهن سان وڙهي ها؟... قسمت سان يا انهن پنهنجن سان، جن لاءِ سڀ ڪجهہ تياڳڻ ڪانپوءِ بہ پنهنجائپ ڪيس ڪنهن سپني جيان ٿي لڳي....

▲▲▲

آفيس ۾ گهڙڻ شرط اسد کي ڇڻن جي ڇتي دوري اچي ورايو. اهو لقاءُ ڏسي سڀ ڏانهس متوجهه ٿيا

”وري ايلرجي حملو ڪيئي ڇا؟“ عادت موجب عادل طنز ڀريو گمان ڏيکاريو.

”ها يار اڄ وري پنکين کي صفائيءَ جي نياڳ ڪنيو جو صبح سان سنڌرا ٻڌي ڏکها ڀهارا ڪٽي گند سان جنگ جوتڻ نڪتا آهن.... آڇون...! شايد وري ڪو نياڳو وزير ان روڊ تان لنگهڻو آهي.... آ.... آڇون“

”تنهنجي لاءِ بهتر آهي ته ماسڪ چاڙهي هلندو ڪر“ عادل ڪلندي چيو.

”يا سياڻي ڪان اسان ئي ماسڪ چاڙهي ايندا سين!“ وحيد به ڇتر ڪان نه مڙيو.

”ڇا مطلب؟“ اسد نڇ ڳيهندي حيرانيءَ مان پڇيو.

”مطلب اهو ته ڪٽي اسين غريب نه ونجي وڃون“ وحيد وضاحت ڪئي.

”بيغيرتو شرم ڪريو آ آ ڇون... توهان ته ايئن اچي سگهن تي ڪنيو اٿم جو ڇٽڪ عام رواجي ايلرجي جو ماريل نه پر ڪنهن نهايت ئي وچڙندڙ بيماريءَ جو مريض هجان آڇون!.... ڇين!!“ هن جي نڇ جڻ ٽريڪ تبديل ڪندي ايمرجينسي بريڪ هنيو. پنهنجي حالت تي سيني کي مرڪندو ڏسي ڪيس جڪ ٿي آيا. اها ڪسر وري واڪو ڪري هن A.c مان ڪڍي:

”ان نياڳي جا ڪنب ته مونکان پري ڪريو. يڪي سڌي ۽ ٿڌي هوا مغز ئي جمائي ڇڏيو اٿم.“ ايئن چئي هو سامهون رکيل فائيل ۾ گم ٿي ويو. بس رکي رکي رومال سان ٺماٽي جهڙو نڪ ٿي اگهيائين.

”يار شازم، تون ئي ويچاري کي ايلرجي سينٽر وٺي وڃ، تنهنجو جرمني رٽن ڊاڪٽر دوست آخر ڪڏهن ڪم ايندو؟ هي مرچوٽ ته ٽيسٽن ۽ خرچن سوران ڪنهن ڊاڪٽر ڏي ويندو ئي ڪونه.“ اصغر به همدرديءَ ڏيکاري.

”!Oh yes چڱو ٺيو يار تو ياد ڏياريو. اڄ مان ضرور ڪيس ايلرجي سينٽر وٺي ويندس. جڏهن ايلرجي جا علاج موجود آهن ته پوءِ ڇو ويهي آچون آڇون ڪجي“

”ها واقعي، شازم صحيح ٿو چئي،“ اقصيٰ ڪرسي ريڙهي خاني مان پنا ڪڍندي چيو. ”ان ايلرجي جو ترت ئي ڪو تدارڪ ٿيڻ گهرجي، صحت آهي ته سڀ ڪجهه آهي. جيءَ خوش ته جهان خوش، تن درست ته من درست، صحت ڪان غافل رهڻ چڱي ڳالهه ناهي. صحت وٺي ته ڪو لفٽ ئي نه ڪرائيندءِ.“

”تو لفٽ ڪرائي ڇيهه ڪئي جو هاڻ اڃي مون سان همدرديون ٿيون اٿئي جو ويني ٿي يڪا ليڪچر ڏين“ اسد شوخي مان وراڻيو.

”!You Racle, I'll Kill You“ اقصيٰ پنهنجي سنهڙي سيپڪڙي ٻانهن سان ٺونشو الاريندي چيس. ان ايڪشن تي اسد سميت سڀئي مشڪڻ لڳا.

”پر يار اسد هڪ پرابلم آهي اڄ گاڏي ڪونهي، بائيڪ مستري کي ڏيئي آيو آهيان،“ وري ڪجهه سوچيندي چيائين. ”ايلرجي سنٽر رمل واري رستي تي آهي، اڄ ان ڪان ئي ڪٽي لفٽ وٺبي.“

”ها "Sure, why not" پريان ويٺل رمل مرڪندي چيو. ”پر هڪ شرط تي ته گاڏي ۾ ويهي خوفناڪ نڇن سان مون کي ڇرڪائي نه ڇڏجو متان ڪو حادثو نه ڪري وجهان!“ ڪيس به اسد کي ڇيڙڻ جو وجهه مليو. ته هن به نهه پهه شوخ گفتو ڏانهنس اڇليو:

”تو جهڙي محتياط حسينا جيڪا هزار ڪوشش جي باوجود دل جو ئي ايڪسيڊنٽ ڪنهن سان نٿي ٿيڻ ڏي سا وري ان صابڻ داڻي جهڙي ڪار جو ڪٿان ايڪسيڊنٽ ٿيڻ ڏيندي.“

اهو ٻڌي هوءَ مصري جهڙي مرڪ مرڪڻ لڳي.

شام جو آفيس مان ڊاڪٽر ڏي وڃڻ لاءِ رمل اسد ۽ شازم ٽيئي گڏ نڪتا. رمل شهر جي مشهور ايلرجي سينٽر جي جديد عمارت آڏو پنهنجي FX آڻي پارڪ ڪئي.

” So nice of you رمل، تون هاڻي ڀلي وڃ“ شازم، اسد سميت ڪار مان ٻاهر ايندي چيو.

”نه نه، هاڻ آيا آهيون ته گڏجي هلنداسين. مونکي ڪا اهڙي تڪڙ ناهي. ڀلي ته سٺي طرح Dygnos ڪن. مان به ٿي هلي ڏسان ته اهي تجربا ڪيئن ٿا ٿين.“

اڳوات ورتل ٽائيم موجب ڪائونٽر تي ويٺل رسيپشنسٽ، ڊاڪٽر عرفات کي انٽر ڪام تي سندن اچڻ جو اطلاع ڏنو ته هن ترت ئي کين اندر سڏرائي ورتو ۽ نهايت گرمجوشي سان ملندي شازم کي چيائين،

”مس وجي ڪو تنهنجي دوست جي بهاني تنهنجا ديدار ٿيا آهن. آءُ ته نياپا ڪرائي ٿڪو هئس.“

”ويچاري ڊاڪٽرن جي قسمت ۾ اهڙيون ئي دوستاڻيون ۽ مفت خوري جي علاجن واريون ملاقاتون لکيل هونديون آهن.“ شازم مرڪندي وراڻيو ۽ ڪرسيءَ تي ويهندي رمل جو تعارف ڪرائيندي چيائين:

”هي اسانجي فيچر ايڊيٽر آهي مس رمل!“

”اوهو! مس رمل راوت، جنهن جا خطرناڪ آرٽيڪل پڙهندڙن جا سيسرات ڪڍايو ڇڏين“ ڊاڪٽر عرفات نهايت اُتساهه مان ڏانهنس نهاريندي چيو ته هوءَ انڪساريءَ مان مرڪڻ لڳي.

”واقعي! ان ڳالهه کي توهان رسمي نه سمجهجو، منهنجا سمورا گهر ڀاتي اوهانجي لکڻين جا مداح آهن.“

”مهرباني، تمام گهڻي مهرباني“ رمل سان ان مختصر گفتگو بعد ڊاڪٽر عرفات، اسد جو مسئلو ٻڌي، پني تي اجاڻ ڪجهه لکيو ئي پئي جو شازم سنجيدگيءَ مان چيس:

”يار ڊاڪٽر، اسانجي هِن پياري ۽ هر دلعزيز ڪُليگ رمل کي پڻ

خطرناڪ قسم جي الرجي آهي.“
ڊاڪٽر چرڪي رمل ڏي نهاريو. ڪاغذ تي هلندڙ هُنجي قلم کي جڻ بريڪ لڳي وئي. هوءَ خود بہ پنهنجي باري ۾ ان انڪشاف تي حيرانيءَ مان شازم ڏي نهارڻ لڳي.
”ڪهڙي قسم جي الرجي آهي توهانکي... منهنجو مطلب آهي ڇا محسوس ٿيندو آهي توهانکي؟“
هوءَ ڪجھ چئي ئي چئي تنهن کان اڳ شازم چيمپينزي جيان ڏند ڪڍندي چيو.
”شادي!“
”ڇا مطلب ؟“ عرفات ڪجھ نہ سمجهندي چيو.
”مطلب تہ اهو مبارڪ لفظ ٻڌڻ سان محترما جي حالت خونخوار ٿي ويندي آهي. اکين ۾ رت لهي ايندو اٿس. ڏند ڪرٽڻ سان گڏ ڪنن مان رنگ بہ رنگي دوهان نڪرندا اٿس. ان مهل جيڪو بہ سندس سامهون ايندو، ان جي سر جي گيرنٽي ڪير بہ نہ ڏيئي سگهندو آهي.“
”My God! ان کي تون الرجي ٿو چئين؟ اهو تہ هستيريا جو خطرناڪ قسم آهي...!“ ڊاڪٽر ڏک ۽ همدردي وارن تاثراتن جو تڏو منهن تي وڇائيندي چيو.
”نانسينس! حد ٿيندي آهي مذاق جي بہ...“ رمل توري ناراضگيءَ مان شازم کي چنڊ ڪڍي، پر تڏهن بہ هو نٽر جو نٽر رهيو ۽ تهائين وضاحت مان ڊاڪٽر کي چوڻ لڳو.
”يار آءٌ شايد اجان چڱي طرح سان سمجهائي نہ سگهيو آهيان، ڪيس هستريا تہ نٿي چئي سگهجي پر اِن جي برعڪس الائي چو ۽ هرويرو بہ هي قاتل حسينا شادي جي نالي کان ئي سخت بيزار آهي.“
تڏهن عرفات سندس بچاءُ ۾ مرڪندي چيو:
”اها تہ بنهہ ذاتي نوعيت جي ايلرجي آهي جنهن جا سبب تہ مس رمل کي پاڻ ئي ڳولهڻا پوندا“ ايئن چوندي، هڪ وار وري هن پيڊ تي اسد جي مختلف ٽيسٽن بابت ڪجھ لکي. ڪيس ليب ڏي موڪليو تہ گڏ شازم ۽ رمل بہ اٿي کڙا ٿيا.

”توهان ڪيڏانهن؟ ويهو... چانهه پاڻي تہ پيئو.“

”نہ يار اها چتي وري ٻئي ڀيري گهر اچي وجهبي. حالي تہ ان نچر جي نچن جو ڪو بِلو ڪر. اسان سڀ ان ڏيلي تارچر ۾ چريا ٿي پيا آهيون.“

”سڀ نيڪ ٿي ويندو فڪر جي ڪا ئي ڳالهہ ناهي.“ هن شازم کي دلداري ڏيئي رمل ڏي متاثر نظرن سان ڏسندي چيو. ”توهان سيريس اشوز تي ڏاڍو بولڊلي لکيو آهي. توهانجي همت کي داد نہ ڏيڻ ڪنجوسائي ٿيندي.“

”ڇا واقعي مان ايڏو چڱو ٿي لکان؟“ هن معصوميت ڀريل حيرانيءَ مان پڇيو.

”ان ۾ ڪو شڪ ناهي.“ عرفات اعتماد مان وراڻيو.

”يار عرفات تون ڇو نٿو لکين اسان جي مئگزن لاءِ؟“ شازم جي ان سوال تي هُن کلندي وراڻيو.

”مونکي تہ مريض تپاسڻ مان ئي واند ڪائي نٿي ملي، لکڻ وري ڪٿان ٿيندو.“

”لکڻ ڪا ايڏي مشڪل ڳالهہ تہ ناهي،“ رمل چيو. ”اوهان پنهنجي ان مقدس پيشي جي حوالي سان بہ ڪجهہ نہ ڪجهہ لِکي سگهو ٿا. اڄڪلهہ هونءَ بہ ماحولياتي آلودگين سببان ڪيترن ئي قسمن جون ايلرجيز ٿي پيون آهن. توهان انهن جي مختلف ڪارڻن تي ئي ڪٿي ڪا روشني وجهو.“

”ونڊرفل آئيڊيا! آئي ريئلي اِيپريشيٽ اِٽ مس رمل. جيئن ئي واند ڪائي ملي تہ ان ڏس ۾ ڪجهہ نہ ڪجهہ لکڻ جي ضرور ڪوشش ڪندس.“

سندن وڃڻ بعد، سرخ و سفيد رنگت وارو خوبرو ۽ قدآور نوجوان ڊاڪٽر عرفات، رمل جي سحر ۾ گم ٿي ڪا دير پنڊ پهڻ بڻجي ويو. هوش تڏهن آيس جڏهن بہ ٻيا مريض الائي ڪهڙا سور سانديي اچي سامهون وينس.

▲▲▲

هزار والن جي ايراضيءَ تي پکڙيل شاندار بنگلي جو قلعي نما گيٽ کولي، چوڪيدار جاڳڻ خان پاسيرو ٿي بيٺو. شيري پنهنجا سن گلاس پائيندي، گاڏي مس رِورس ڪئي جو گيٽ آڏو رفيعہ جي ڪار اچي بيٺي ڪيس ڏسي هو يڪدم بريڪ هٽي هيٺ لٿي، تيسين هوءَ بہ وڏي ڪڙي واري سينڊل سان ٽپ ٽپ ڪندي اندر ڊوڪي پئي. ڳل سان ڳل ملائي هوائي ڪِس ڪندي چيائينس:

”پانيان ٿي غلط وقت تي اچي ويس.“

”اڙي نہ يار چڱو ٿيو جو تون اچي وئينءَ. اڪيلي بور پئي ٿيس، سوچيم تہ چو نہ ڪمپيوٽر جي CPU جو فالٽ نيڪ ڪرائي اچان، Outing ۾ وندرجي بہ پوندس، جي موڊ هجئي تہ گڏجي هلون، نہ تہ گهر ۾ ئي ٽا ويهي ڪچهري ڪيون، تون تہ آهين بہ ڳالهين جي ڳڪَ...“

”تہ پوءِ هل تہ ڪچهري ڪيون، اڄ پاپي وارن سان هونءَ بہ شاپنگ سينٽرن جا گهٽيي ڌڪا کاڌا اٿم.“

شيري چوڪيدار کي گيٽ بند ڪرڻ جو چئي رفيعہ سميت گهر جي ڪشادي لائونج مان ٿيندي، پنهنجي بيڊ روم ۾ داخل ٿي.

”ساڪ نٿي ڏسجي؟“ رفيعہ بيڊ تي ويهي سينڊل مان پير آجا ڪندي پڇيو، تہ شيري سي ڊي پليئر تي هلڪي سرن ۾ رکي مارٽن هلائي، ڪليل وارن کي ڪلپ ڪندي وراڻيو.

”اها تہ ڇهين ڪان اٺين تائين ٽيوشن جي بِلي هوندي آهي، اڄ تہ ٽيوٽر پاڻ پنجين بجي گهرايس جو ڪيس ڪيڏانهن وڃڻو هو.“

”آئي هيڏا سارا خرچ ڪري شهر جي اعليٰ اسڪول ۾ پڙهائين پئي تڏهن بہ ٽيوشن جي محتاجي نٿي ڇڏين. ڪهڙو پئي ميٽرڪ يا ڪاليج پڙهي جو ويچاري پارڙيءَ تي ايڏا ڪٽي پڙهائي جا بوجها وڌا اٿئي.“

”تنهجي ڇا مرضي آهي تہ اسڪول مان اچي تہ آءٌ هن لاءِ پنهنجون مشغوليون ڇڏي نپي، گهر ۾ اسڪول کولي ويهان يا پاڻ وڃي تو ڪلاس ۾ داخلا ونان...! پئسو ڏنو ٻرو چنو، وڃي هٽي مٿو ماسترياڻي، آءٌ ڇا لاءِ ٽيمپر لوز ڪيان، هونءَ بہ آڪسفورڊ جا ڪورس مائٽن جو مغز ئي ڏوٽيو ڇڏين...“ شيري ڪي سهمت نہ ٿيندو ڏسي هن گفتگو جو رخ متائيندي چيو:

”ادو اختر ڪيئن زور لڳو پيو آهي؟“

”بس الله جو شڪر آهي! اڄ ڪنهن دوست جي شادي اٿن، ان ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ صبح سان سيف الله سوڏو خيرپور اُسهيا آهن.“

”اِهو سيف چڱي لٺ ملي پيو اٿس جو جيڏانهن تيڏانهن ڪنيو ڪٽيس، لڳي ٿو ڇڻ ادي اختر جي هن ڪانسواءِ سري ئي ڪانہ ٿي.“

”سرندي بہ ڪيئن، ڪيتري وقت ڪان ساڳي فرم ۾ گڏجي ڪم ڪيو اٿن، هاڻ تہ هن سان فيملي ٽرمز بہ ٿي ويا آهن. اتي بنگلو بہ پيو جوڙائي.“

”اڇا! پر بنگلو جوڙائڻ جي ڪهڙي ضرورت اٿس، توهان پاڻ وٽ ئي چو نٿا رهائي ڇڏيوس، مان تہ جڏهن بہ تو وٽ ايندي آهيان، ڪيس اتي ئي ڏٺو اٿم.“

”چري ڪو ڇڙو ڇانڊ تہ ناهي، بنگلو تيار ٿيندس تہ نيٺ بہ فيمليءَ کي روهڙيءَ مان گهرائي اِتي آڻي رهائيندو، حالي ڪيس پنهنجو سرڪاري گهر مليل آهي، نوڪر چاڪر اٿس، ڪنهن شئي جي ڪمي ڪونهيس پر اختر سان سڪ قرب جي ناتي اسان وٽ ٻڌ پيو ايندو ويندو آهي.“

”هڪ ڳالهہ چوان؟ چڙين متان....“

”چئہ چئہ يار چڙندس وري ڇو.“

”پر مونکي تہ لڳي ٿو هن جي دل توسان آهي! تنهن ڏينهن لنچ تي ڪيڏو نہ حجائتو پئي ٿيو، تنهنجي هٿن جي پڪل ماني کي ڪيڏي نہ شوق مان کائيندي، هر هر پئي ساراهيائين. تون تہ رڌڻي ڪان وئون ويندي آهين. سچو جهنجٽ سدائين بورچي تي هوندو آهي، پلا ڪو

چڪر تہ ڪونهي؟“
”چري!“ هن ڪنهن اوباش مرد جيان بي باڪ ٺهڪ ڏيندي چيو.
”بي شرم تو ڏنو ڪونہ تہ اسان هڪ ٻئي کي اديءَ ادا ڪري ٻئي ڪوٺيو.“
”اهڙي ڪهي چنل آءَ بہ ناهيان جو ايترو بہ نہ سمجهان.... “اِهي اکر ويچارڙا تہ واسطي ۾ اچڻ لاءِ رڳو لائيسن طور استعمال ٿيندا آهن. ياد اٿئي تو پاڻ ٻڌايو تہ ڪاليج جي ٻاهران بينڪ هيڏا سارا ’ڀائو‘ پينرن کي تاڪڻ لاءِ پين تي ويهي، گيٽ تان منديون ڪڍي اکيون پيا پڇيندا هئا. سو جاني سچي ڪر، مونکي تہ Some thing Black in curry پيو نظر اچي.“
”توکي تہ هونءَ بہ بليڪ ئي نظر اچڻ گهرجي مائينس سڪس! لينس پائي دنيا کي تون پل انڌو سمجهہ پر، فيڪٽ اِز فيڪٽ.“ شيري چيڙڻ واري نوع ۾ ٽهڪن جي جلترنگ سان ماحول مهڪايو. رفيعہ ان لفظي حملي لاءِ بنهہ تيار نہ هئي، جيتر ڪا جوابي ڪارروائي ڪري ئي ڪري تہ شيري چيس،
”هرويرو اچي چتي ٿي آهين، ويچارو ٻارن ٻچن کان پري اڪيلو اَڪ ٿيو پيو آهي، هتي اسان ڪانسواءِ ٻيو ڪتي ڪا دوستي ياري بہ ڪانهنيس.... مون کي چوندو آهي، ’ادي مون سان فون تي ڳالهائيندي ڪر روح وندرجي ويندم‘ اختر جو تہ جگري يار آهي پر منهنجو تہ جڻ ديوانو آهي. هونءَ بہ ڪير هوندو ڀلا جو منهنجو ديوانو نہ هجي، مان آهيان ئي اهڙي.“ هن پنهنجي مستاني ادا مان رفيعہ کي چيو. ”ڀلا سچي ٻڌاءِ لڳان ٿي ڪا ميرڊ وومين؟ ڀائي اسان تہ اهڙي جا ئي اهڙا اسٽائيلش آهيون! ڪيئن؟ ڪيسا؟ هي ڪہ نهين؟“ هن لچائي مان پڇيو تہ هوءَ ترڙي ڪڪڙ جيان ٽهہ ٽهہ ڪري کلڻ لڳي.
ڪي پل خاموشي رهي شيري ٿڌو ساهہ ڀري چيو:
”بس يار اهائي تہ لائيف آهي، جيترو ٿي سگهي enjoy ڪرڻ گهرجي، نہ تہ اها بہ ڪا زندگي ٿي جو شادي ڪانپوءِ رڳو پاٽڪي روٽين لائيف لاءِ وقف ڪري ڇڏجي....“

”ها چو نہ، پيو پاڻ ڪريون بہ چا ٿا. نہ تہ ڪرڻ وارا تہ الائي چا چا ڪيو وجهن.“

هو ٻئي چٽيون ٿورو ٿور ڪُلڻ ۽ اُڪلڻ جي باوجود بہ اجان پاڻ ڪي ’انجائيمينٽ‘ جي آڏ ۾ ستيون جتيون ظاهر ڪرڻ جي ناڪام ڪوشش ڪرڻ لڳيون.

”ڏس نہ،“ رفيعہ سنجيده بڻجندي چيو. ”مڙسن جي زالن مان دل ڀرجيو وڃي تہ الائي ڪٿي ڪٿي ڪارو منهن ڪري وري اچي گهر پوندا. اسين زالون ويچاريون هُش ۾ خوش جيان توڪ ٽڙي ڪرڻ وارن ڪي اهو ئي چونديون سين تہ ’سچو ڏينهن رُلي پني ڏوڙ پائي ٿو تہ چا ٿيو، وري بہ گهر ۾ ئي تہ اچي ٿو نہ...‘ سو جي اسان بہ بيزاري بوريت کان بچڻ لاءِ ڪنهن سان بہ چار ٻول ڳالهائي دل ٿا وندرايون تہ ڪهڙي قيامت ٿي پئي.“

”اچا! تہ تو بہ پَرَ ڪديا آهن، مونکي تہ ڀڏاءِ ڪهڙا ڳَلَ ڪلائيندي وتين، وڏي ڪا چُپي رستم آهين.“

شيري جي ان ڳالهہ تي هڪ وار وري هوءَ ڪُڙ ڪُڙ ڪري کلي. دراصل سيف جو سڳ سوڏو مَنجهہ لهڻ ڪان پوءِ هن ۾ ايڏي تہ خود اعتمادي اچي وئي جو پنهنجا سمورا فلرٽ شيري سان شيئر ڪرڻ لاءِ سندس آڏو ڪيڏي ڪري ترپءَ تي رکيا. هن کي بہ تهائين پرجهلو سات ملي پيو، جو ڪنهن مشاق فلرٽ جيان کيس سمجهاٽيون ڏيڻ لڳي.

”چري! ان خالد سان دوستي نہ وڌائجان سيد اٿئي! ماڳهين ڳچيءَ ۾ پئجي ويندءِ، ايئن نہ ٿئي جو سياٽي چوڻئي طلاق وني شادي ڪر. ان کان اڳ ئي چئجانس تہ مڙس کي پائيندي آهيان. ڪابہ اُميد اصل نہ ڏيکارجانس بس Just enjoy...“

”چري پاڻ کي پرٽيل ظاهر ڪري ويليو ڊائون ڪرائيندس چا... هو تہ مونکي ڪنواري ڪنيا ٿو سمجهي“

”ءِ اهو مردار جنهنکي تَن ڏينهن ۾ ديوانو بنايو اٿئي سو آهي ڪهڙي باغ جو ليسوڙو؟“

”ان کي گهٽ نہ سمجهہ جيڪب آباد جو سردار اٿئي!“ رفيعہ

ڦونڊجندي ڇيو.

"بيوقوف ان پاسي وارن جا مغز هونءَ بہ ڦريل هوندا اٿئي، پڇي پري ٿي نہ تہ سياڻي جي مڙسهين سان گڏ ڏسي ورتائين تہ ڪارو ڪاري ڪري ماڳهين نہ ڳاڙهو ڪري وجهيوَ!"

"ڪاري ڳاڙهي ڪري وجي پڙوو پنهنجي ماءُ پيڻ ڪي، مون ڏي آڱر ڪٽي بہ تہ ڏيڪاري!" هن دهشت مان تارا ڦاڙي ٻاهريون ٻنو رکندي چيو.

"پر الا تون ڏسڻ ۾ تہ اهڙي هوشيار ناهين، ٻڌاءِ تہ ڪيئن هٿ ڪيئي انهن سردارن ۽ سيدن ڪي!" شيري پنهنجي اکين ۾ چمڪ آڻيندي چيو.

"ٽيليفون، موبائيل ۽ نيٽ چيٽ زنده باد! ان کان علاوه آئي ڏينهن جي شادين وليمن جي ڪاڄن توڙي پارڪن ۾ اڳوات ئي طئہ ٿيل ملاقاتون تہ اڄ فلاڻي ڪاڄ ۾ فلاڻن ڪپڙن ۾ هوندس. فلاڻي ڪار ۾ ايندس، پوءِ ڪار جي شيشي مان اورتي پرتي جانچي جونچي ڇاڻايل پار پٽن تي پورو لهي، ڪاڄن جي پيهہ مان گوهي گت هٽي وڃي دلدار جا ديدار ڪبا آهن... ڪڏهن پارڪ جي تنها گوشي ۾ تہ ڪڏهن ڊم لائيٽ واري ريسٽورينٽ ۾...."

"هائي! شال منهنجا بہ اهڙا ڀاڳ ٿين!" شيري آواز ۾ اهڙي ادا ۽ نخرو پيدا ڪيو ڄڻ مذاق ۾ ڳالهہ ڪندي هجي.

هوءَ عورت سان ڳالهائيندي هجي چاهي مرد سان يا ڪنهن دل گهري دوست سان، هن جي ڳالهائڻ ۽ لهجي جو انداز ئي اور هو، جن ۾ ڄڻ وڏيون رمزون ۽ معنائون لڪل هجن... ڳالهہ ڳالهہ ۾ بي فڪري وارا بي باڪ ٽهڪ.... پر انداز نهايت ئي چالاڪ، حرفتائتو ۽ اتڪلي.... هن جي شديد خواهش آزادي سان فلرٽ ڪرڻ... احساساتي، جذباتي ۽ سيڪس جي رنگ ۾ رتل گفتگو! هو پنهنجي ان انداز کي شدت سان محسوس ڪندي وري پاڻ ئي پردا وجهڻ جي ڪوشش ڪندي چوڻ لڳي:

"يار پوڙها ٿينداسين تہ اهي ڳالهيون ياد ڪري ڪيڏو نہ

ڪلنداسين، حال تہ زندگيءَ جو مزو ماڻيون.“

”الا هينئر سان ئي ان منحوس ٻڍاپي جون ڳالهيون ٻڌاءِ ڊپريس تہ نہ ڪر... اڃان تہ اهڙي ڪُمهلي خزان اچڻ ۾ گهڻو وقت پيو آهي.“

”ها تون تہ ڊائپر چاڙهيو آڱونو ويٺي چوسين نہ؟“

”لخ اٺئي ديسان!“ رفيعہ پوندو گهروڙيندي چيس. ”هاڻ هرو ڀرو ايڏي ڪڪڙي بہ ڪانہ آهيان... اُت پلا ڪجهہ ڪارائي پيٽ ۾ ڪوئا پيا ڊوڙن.“

”ٻہ گهڻيون چڏي تہ گهر هيئي، آنڊو سنئون ڪري پوءِ اچي ڪڙڪين هان نہ...“ هُن چڻ ڪيس چبڙيو.

”سوچيم تہ هيڏا سارا داٻلا پرجو سيف ڏي پيا وڃن مون بہ جي ٻہ چار ڪباب ڪائي چڏيا تہ ڪهڙو ڏڪار ٿئجي ويندو.“

”چا مطلب، اها خبر توکي ڪٿان پئي؟“ شيري اچرج مان اکيون ڦاڙي ڪيس گهوريو.

”بابا مون کي گهٽ نہ سمجهہ C.I.A وارن سان تعلقات اٿم!“

”سچي ٻڌائي... ڪيئن خبر پيئي؟“

ڪا دير شيريءَ جي بيتابيءَ مان لطف اندوز ٿيندي نيٺ ٻڌايائينس:

”تنهن رات مان ۽ فريد پارڪ ڏي پئي وياسين تہ تو وارو اهو بورچي چورو تفن هٿ ۾ ڪنيو چڻ اڏامندو پئي ويو. پانيم تہ اها مهرباني مونڏانهن ٿي آهي سو هاسڪار پڇيومانس، ”چورا ڪيڏانهن پجندو وڃين،' تہ چيائين ادي شيريءَ، سيف صاحب ڏي ڪباب ٺاهي موڪليا آهن تہ ڦتا ڦٽ اڏامندو ڏيئي اچيس.“

”مردار ڪٿي جو! چئبو تہ اعلان ڪندو وتي...“

”شڪر ڪر جو مون پڇيومانس، تنهنجي مائٽن مان ڪير پڇي ها تہ کهاٽيون ٿي پون ها.“

”کهاٽيون وري چاجون، سڀني کي خبر آهي تہ هو اسانجو دوست آهي. اُهي سڀ تو وانگر سچاٽينس، ملي بہ چڪا آهن. ڪو لڪائي ٿورئي پئي اماٽيم.“

”ان کي چوندا آهن هڪڙي چوري ٻي سينا زوري“ رفيعہ معنيٰ خيز

انداز مان اکيون چنيڪائي مرڪڻ لڳي.

”هل ڙي هَل، وڏي آئي آهي چوريون جهلڻ“ ايئن چوندي شيري انٽرڪام تي بيل وڄائي سبزل کي ڪافي وغيره کڻي اچڻ لاءِ چيو، تنهن بعد پنهي چٺين ڪُشن ۽ ويهاڻا پاڻ ڏي سوري پلنگ تي ڏاڍي بي تڪلفي مان آمهون سامهون ليٽي ڳالهين جون ڳوٿريون کولي ڇڏيون.

پيڙهين کان هڪ ئي پاڙي ۾ ڳوٺ جون هئڻ سبب سندن گهراڻن جي پاڻ ۾ ڪافي ويجهڙائي هئي هاڻ ته سندن خاندان شهرن ۾ اچي آباد ٿيا هئا، ان پراڻي واسطي جي آڌار تي هو پاڻ ۾ حجائيتيون ضرور هيون پر اڄ اوچتو ئي اوچتو پنهنجا سمورا رَز ظاهر ڪري هڪ ٻئي جون رازدان به ٿيون پيون.

”رفيعه... اختر جو مون تي وڏو اعتبار آهي، مان جي ڪنهن ٻئي مرد سان ڳالهايان ٿي.... ملان ٿي يا عشق ڪريان ٿي ته ان ۾ منهنجو ضمير مطمئن آهي. مون ڪو غلط ڪم ناهي ڪيو، ان ڪري ئي مان بلڪل بي خوف آهيان تون به پنهنجي مڙس مان مطمئن آهين... آهين نه؟ مان به مطمئن آهيان. جنهن کي گناهه چيو ٿو وڃي اهو ڪرڻ سان دل تي بار ٿيندو آهي، مونکي ڪو بار ڪونهي... اڃان ته اهڙي ڪجهه ڳالهه ناهي پر جي ٿي ته پوءِ ڏٺو ويندو... هونءَ به اِهو ڪجهه نيچرل آهي.... پلا ڇا ڪيون ماحول جو اهڙو ٿي پيو آهي... جڏهن اسان ٻين کي ايئن ڪندي ڏسون ٿا... پڏون ٿا ته پوءِ لازمي اثر ٿئي ٿو... هونءَ به ڪي شيون شاديءَ جي ذريعي حاصل نٿيون ٿي سگهين. اهي ٻاهران ئي ملنديون آهن...“

”مثال طور؟“ رفيعه لڄائيءَ مان پڇيو.

”مثال ڪهڙا ڏيانءِ تون پاڻ سمجهو آهين،“ هن لوائيندي چيو.

چڱو هاڻ رازدان ٻئين آهين ته پنهنجي اِن سيد سڳوري جو آواز ته ٻڌائي. گهٽ ۾ گهٽ اندازو ئي لڳايان ته ڪهڙو ڪبوتر ڦاسايو اٿئي.“

”هن مهل ته اهو رولاڪ گهر ۾ هوندو ئي ناهي پر ڏسان ٿي من تنهنجي ڀاڳين ملي پئي.“

”هُون! ڀاڳ وري ڇا جا. نياڳي جو آواز ئي ته ٻڌان پئي مونکي ان

مان کھڙو هوند شڪر“ شيري ڪلندي ڳالهہ ڦهڪائي تہ هن سائيڊ تان فون ڪٽي بيڊ تي رکيو ۽ ان جو انٽرڪام ڪولي نمبر ملائڻ لڳي. پهرين گهنٽي وڃڻ شرط ڪنهن ريسور تي لامارو هنيو.

”هلو!

”شڪر جو تون ملي وئين،“ رفيعہ ناز مان چيو. ”مون پانيو سيرسپاٽي تي نڪتو هوندين.“

”بس جانم، اجهو هينئر ٿي ٻاهر نڪتس منهنجا نصيب جو هن مهل تنهنجو آواز ٻڌم... ڀلا وري ڪڏهن ٿي ديدار ڪرائين؟“

”اجان هفتو اڳ تہ مليا آهيون...“

”روز ملون تہ بہ منهنجي دل نٿي ڍاپجي، سچ ٿو چوان رفيعہ تہ تون منهنجي زندگي ۾ نہ اچين ها تہ لائيف ڏاڍي ڊَل هئي، تو تہ هر طرف رنگ ئي رنگ ٻيري ڇڏيا آهن.“

”ڇڏ بازاري ڊائلاگن کي، ڏي خبر امتحان جي تياري ڪيئن پئي هلي“ هن پاٽکي شيريءَ آڏو معتبر ظاهر ڪندي چيو.

”ڪامريڊ ساٿي زنده باد، اسانکي تيارين جي ڪهڙي ضرورت آهي.“

”خيال رکجئين، اڄڪلهہ هي نئون جنرل صاحب مڙئي جهان ديده ماڻهو ٿو ڏسجي. هر شئي تي نظر اٿس، ڪٿي پنهنجو ميڊيڪل جو آخري سال نہ وڃائين.“

”نهيو جانم، رومينٽڪ ماحول خراب ڪرڻ لاءِ مائرن وانگر ويهي نصيحتون تہ نہ ڪر.“

هن ڪيس ٿوڪيو تہ هوءَ ڦڪي ڪل ڪلڻ لڳي. دراصل ڪيس اچوڪي گفتگو پنهنجو پاڻ اوپري ٿي لڳي، جو هن شيري جي موجودگي ۾ ايڏي گرمجوشي نٿي ڏيکارڻ چاهي، وري بہ ڳالهہ جو رخ موڙيندي چوڻ لڳي،

”ڀلا ڏي خبر تو واري سائڻ سگوري ڪيئن آهي؟“

”سائڻ ڏوڙ پئي پائي،“ هن بيزار لهجي مان وراڻيو. ”تنهنجي فون ڪان پہ منٿ اڳ ڳوناان گاڏي موڪلي اٿن تہ سگهو پُهچ، سائڻ چوٿين

مصيبت کي ڇٽڻ واري آهي.“

”آئي الا! پوءِ وچين ها نه، اجان اِتي وينو آهين“ هن مصنوعي فڪرمندي ڏيکاري.

”مان ڇا لاءِ ويندو مان، ڊرائيور کي چيو اٿم ته امتحانن ۾ مصروف آهيان. هونءَ به جن اِها گهنڊڙي ڳچيءَ ۾ وڌي آهي سي پاڻهي ويهي ڍهل نغارا وڃائين منهنجو وڃڻ ڪو ضروري ناهي.“

”ڇا مطلب؟“ رفيع حيراني ڏيکاري.

”مطلب سيئي ظاهر آهن، مچن جي ساوڪ مس آئي ته امان بابا جن کي اهو ڇئي پوتا پوتي ڏسڻ جي ڪُڏ ڪنيو ته ’جاڻ مئاسين.‘ پر ڳوٺن ۾ مائٽ اِهي نمونا رڳو اولاد کي جذباتي طور بلئڪ ميل ڪرڻ خاطر اختيار ڪندا آهن. پاڻ ته سئو ڇمارن تائين پوتا پوتيون پيا پرٽائيندا پر يار، سِر اسان مسڪينن جو رليو وڃي سنجهئي شاديون ڪيو...“

”پر لڳي ٿو تون ته زال کي ڏاڍو ٿو پائئين، هر نئين سال تي ٿو پار جو گفت ڏينس“

”گفت وري ڇا جا، مڙئي ٿيو فرض پورو ڪرٿو. ڳوٺائين زالن جي من گهري وِندر به اها ئي هوندي آهي ته پارهوئي گونهن مُٺ ۾ هٿ پيو هجي. هڪ هنج ۾، ٻيو ٿڃ تي، ٽيون پيٽ ۾ ۽ ٿهڙا ڇهه ست ٻيا وري هيڏي هوڏي پيا لوس لوس ڪندا.“

”واقعي توکي ننڍي عمر ۾ ئي مائٽن پاران شادي جهڙي ڏچن ۾ ڦاسائڻ نه گهرجي ها. ان حوالي سان تو پاري ميڊيڪل جي اسٽوڊنٽ سان وڏو ظلم ٿيو آهي.“

”ظلم به ڪو اهڙو تهڙو... پر ٿهيو هاڻ همدرديون ڪري گهٽا لوڻ نه ٻرڪ زخمن تي.“

”ڇگو بند ٿي ڪريان ڪوئي اچي پيو شايد...“

هن اختتامي ڇمي ڏيندي فون رکيو ته ٻئي ڇٽيون تازو ملائي اچي ٿهڪن ۾ ڇتڪيون...

”يار تو ته حد ڪري ڇڏي! نوجوان کي ايڏو به ڇتو نه ڪر جو

سياڻي ڳالهہ ڪُلڻ تي تہ تون ڪاليج جي ڪنواري ڪنيا بدران ڏهن سالن جي ڏاگهہ پٽ جي ماءُ آهين! ڪٿي جيت مار دوا ڪائي پنهنجو انت نہ آڻي ڇڏي...“

”مئو ڇتو وچي مري، آيو منهنجي آڱوٺي تي! پاڻ منهنجي صدقي اخبار جي ڪنهن آپگهات ڪارنر ۾ فوٽي سوڏو جاءِ ملي پوندس.“

”ذليل ديسان، ڪيڏي نہ بي رحم آهين... محبت ۽ دوستي جون بنيادون گهڻي وقت تائين ڪوڙ ۽ فريب تي قائم نٿيون رهي سگهن. تون ڪيس ان حقيقت کان بي خبر رکي وڏي غلطي ڪئي آهي.“ ايئن چوندي شيري انٽرڪام مس بند ڪيو جو وري وني فون وڳو. شيري پنهنجي شيرين آواز ۾ ’هلو‘ ڪئي تہ ٻئي طرف رمل جو سُريلو آواز ٻڌي ڇرڻ ڇهڪي پئي.

”مس وچي ڪا وڏن ماڻهن کي اسانجي ياد آئي آهي، توسان ملاقات لاءِ تنهنجي گهر جا چڪر هڻي هڻي منهنجي گاڏيءَ جا تہ ٽائر ئي گسي ويا آهن. سدائين تنهنجي چربٽ نوڪرياڻي اچو منهن واري لڳي.“

”مونکي تنهنجا ميسيج ملندا رهيا آهن، تنهنڪري اڄ جيئن ئي واندي ٿي آهيان پهرين تو ڏي فون ڪيو اٿم.“ رمل ڪلندي چيو.

”توهان وڏن ماڻهن جا احسان! ڀلا ٻڌاءِ اچين ڪڏهن ٿي؟“

”اڃڻ جو نہ پڇ، سياڻي وري فيچر لاءِ ٽيلهو ڪلهي تي ڪري نڪرڻو اٿم.“

”ٽيلهو تہ توکي ٻارهوئي چڙهيل هوندو.... ڪُلهي ياتم ڪينجهرو جيان... زندگي کي ايڏو ڊل نہ ڪر جو ڪاغذن جو پيٽ پريندي پريندي پاڻ نہ ڪاغذ ٿيءِ وڃين. جيڪو فالتو سمجهي ڊسٽ بن ۾ اُڇلي ڇڏبو آهي.“

”اڄ تہ ڏاڍو فلسفو پئي ڳالهائين. فلسفي جي ڪا انجيڪشن تہ نہ هڻائي اٿئي.“

”پياري اهي فلسفن جون انجيڪشنز توهان لِڪ پڙهہ وارن جي منحوس مغزن لاءِ هونديون آهن. مونکي تہ ڇئو ڦير پيار جون

انجيڪشنون پيون لڳن.“

”!So sad.... چو پلا ايڏا ڪي گهٽا مڇر گهر ۾ ٿي پيا اٿئي چا جن جي چڪن کي تون انجيڪشنون ٿي ڪوٺين؟“ رمل چيڙيس.

”تون آهين بد ذوق انهن ڳالهين کي ڇا سمجهين.“ شيري به ساڳي خوشگواري مان وراڻيو. ”پوءِ پلا اچين ڇو نٿي“، منهنجي دوست رفيعه به ويٺي آهي ساڻس ملي خوش ٿيندينءَ.“

”خدا جو قسم يار ڏاڍي ٿڪجي پئي آهيان. ذهن فريش هوندو ته ڪونه ته ڪچهريءَ ۾ ڪهڙو مزو. بس هاڻي منهنجو عورتاڻو وعدو رهيو ته Coming weekend تي تو وٽ اچبو ۽ پوءِ ٿئي گڏجي ڪچهري به ڪنداسين ته چتو به ۽ ها. واه جو ياد آيم. تو ڪان به پنهنجي استوري لاءِ ڪميٽنس ونندس. تيار رهجان...“

”ڪمينٽس وري ڪهڙا ٻڌائيندس. توکي جيڪي وٽي منهنجي ياران لکي ڇڏجانءِ. مون لاءِ انگريزي مئگزن ۾ نالي اچڻ واري لئه ئي ڪوڙ آهي.“

”ڇا واقعي! ايڏو شوق اٿئي نالي ڏسڻ جو... ته پوءِ نيڪ آهي. هاڻ جيڪو به تخريبي آرٽيڪل لکٽو هوندو سو تنهنجي نالي سان ئي لکندس.“

”مارائيندينءَ ڇا.-“ شيري کلندي چيو.

”ڪنهن جي مجال آ....! Ok than see you خدا حافظ.

”!Bye Bye.....“

”!Bye“ شيري به هن جيان ئي اسٽائيل مان موڪلايو.

”اها وري ڪير هئي“ رفيعه ڏاڍي سَڌ مان ڏانهس نهاريندي پڇيو.

”رمل.... ڪنهن زماني ۾ اسانجو واسطو رهيو پر پوءِ هي هلي وئي ٻاهر پڙهڻ ۽ منهنجي وري شادي ٿي وئي ته جڻ رابطو ئي ڪٽ ٿي ويو.“

”ڇڱو ته وري دوستيءَ جو پراڻو مردو ڪوتي ڪڍيو اٿئي“

”سني ڇوڪري هئي مونکان توڙي جو ٿي چار سال ننڍي هوندي، پر عزت ۽ پيار سان ڳالهائڻ ڪري هر ڪنهن جي توجهه جو مرڪز رهي. مون سان به سني هاءِ هلو هئس.“

”هاڻ اِها هاءِ هلو ڪجهہ گهرائپ ۾ نہ پئي تبديل ٿئي ؟ “

”ها ڇئي سگهجي ٿو، تون ملنديئس تہ توکي بہ وٺندي“

”الله پناهہ ڏي مون کي ڇوڪريون وٺڻ کان....“

”توبهن! تون تہ هر ڳالهہ جو الائي ڪهڙو مطلب ويٺي ڪڍين.“

ءِ پوءِ ٻئي کل ۾ ويڙهجي ويون....

▲▲▲

سنجها ويل رمل، شهر جي هڪ معزز علائقي جي خوبصورت بنگلي آڏو پنهنجي FX آڻي بيهاري اَمرت اِگتي وڌي ڊور بيل کي هلڪو پريس ڪيو تہ پوڙهي چوڪيدار جيڪو منهن مهاندي مان پراڻو طبلچي ٿي لڳو ڪنگهندي اچي گيٽ کوليو ۽ سندن واقفيت پڇي. جنهن تي رمل مئگزن جو حوالو ڏيندي مختيار بيگم سان ڪجهہ وقت ڳالهائڻ جي خواهش ڏيکاري. هو کين ننهن کان چوٽيءَ تائين جانچي ۽ منٽ ترسڻ جو چئي اندر هليو ويو. ڏهن منٽن جي انتظار ڪرائڻ بعد موٽيو تہ معذرت مان چيائين:

”معاف ڪجو توهانکي انتظار ڪرڻو پيو. بيگم صاحبہ نماز پئي پڙهي.“ تنهن بعد هن کين اندر آڻي اپ ٽو ڊيٽ ڊرائينگ روم ۾ ويهاريو. امرت جون نظرون چوڌاري طواف ڪرڻ لڳيون ڄڻ ڪجهہ ڳوليندي يون هجن. اهو ڏسي رمل چيس،

”چو خير تہ آهي وائڙپ مان ڇا پئي ڳولهين؟“

”طبلا، صندل، پاندان، چلمچيون ۽ چاندنيون، چيرون، موتيي جا گل، گائو تڪيہ اُگالدان اِهي سڀ ڪٿي آهن؟“ هن يڪ ساهي پنهنجي اورا کورا ظاهر ڪئي.

”اوهو... تہ چئبو توکي اِهي ڏسڻ جو شوق هو! يار پاڻ ان مخصوص ٽريڊيشنل جاءِ تي ڪونہ پهتا آهيون،“ رَمل مرڪندي چيس ”Mind it اهو ڪنهن ٻائي جيءَ جو ڪوٺو نہ، پر سابقہ ببلي جو بنگلو آهي.“

اهو ٻڌي امرت تهائين ڇمي وئي.

ويرم ئي نہ گذري جو ٽَلين واريون لَڙيون هٽائيندي، اچي ململ جي ٻُڪل سان مرڪندڙ نوراني چهري واري مختيار بيگم نروار ٿي. ڪنن جي چار چار انچ لڙڪيل پاپڙين ۾ موتئي جا گل ايئن تنبيا هئائين

چٽڪ اهي ڪن نہ پر ڪونديون هجن... جڏهن تہ مينديءَ سان ٻئي هٿ تريون ۽ پير ڪناريون بہ ڏاڍي نفاست سان رنگيل هئس. هوءَ دبيز غاليچي تان باوقار نموني هلندي ڪِين ڏاڍي قرب مان ڳراٽڙيون پائي ملي پوءِ ويهڻ جو اشارو ڪندي پاڻ بہ ساڻن گڏجي ويٺي، ۽ نهايت تجسس ڀريل نگاهن سان ڏانهن نهارڻ لڳي. رمل ڪيس مخاطب ٿيندي چيو.

"ميڊم اسان توهانجو ڪجهہ وقت وٺنداسين. توهان جي پائٽي استيج ڊانسر نيلم شايد توهانکي ٻڌايو هوندو تہ اسين مئگزن لاءِ استوري پيا ڪريون سو ان ڏس ۾ توهانجي مدد گهرجي."

"ها ها چو نہ. نيلم مون سان ڳالهہ ڪئي هُئي." هن شفقت مان وراڻيو. "اسانجون زندگيون تہ بابا ڪليو ڪتاب آهن. ڀلي اسانجي ڀيٽان وڏا خان خانان پيدا ٿيا هجن يا ڀلي اسين ڪن خان خانائن جي تخم مان هجون پر معاشري ۾ اسانجو مقام اجهو اهو ئي آهي، جيڪو سيني جي سامهون آهي توڙي جو اجڪلهہ بي شمار گهرن ۾ اسان واري ڪمن کان بہ بدتر ڪم پيا ٿين پر ماٺهن کي سڪون رڳو اسانکي ئي گهٽ ڪرڻ ۾ ملندو آهي."

"توهان صحيح ٿا چئو." رمل ڏيان سان ڪيس ٻڌندي سهمت ڪئي جڏهن تہ امرت ٽيپ کولي هن اڳيان ميز تي رکندي پڇيو:

"چا ان جي اجازت آهي؟"

"ها، ڀٽ چو نہ" اڌڙوٽ عمر جي ڪڙي تڙي بردبار مختيار بيگم سندس مٿي تي هٿ ڦيريندي چيو. "اسانجي وري ڪهڙي هڙادو عزت آهي جنهن جي وڃڻ جو خوف ڪريون..."

"ٻڌو هوسين تہ توهان پنهنجي ماحول کان بغاوت ڪندي شادي ڪرڻ کي ترجيح ڏني ۽ پوءِ اها ڪئي بہ، ڪيئن رهيو تجربو؟" رمل جي سوال تي هوءَ تلخيءَ مان مرڪي، ماضي ڏانهن سفر ڪرڻ لڳي...

"ها... ڀانيم ٿي تہ نَٿ لهرائڻ واري روايتي رسم کان نڪاح جي ٽن ٻولن ۾ ٻڌجي سڄي عمر عزت جي ڇانوَ ۾ گذاريندس. اُن زماني ۾ بہ هن شخص مونکي حاصل ڪرڻ لاءِ لکين ڏنا هئا منهنجي ماءُ کي...

تڏهن وڃي ڪا هوءَ راضي ٿي هئي.... پر مرد پنهنجي فطرت کان باز نہ ايندو آهي، مون ڪيس ڏاڍو چڱو سمجهو، پر اها منهنجي ڀاراٽي هئي ڇو جو ڪوٺن تي اچڻ وارو مرد ڪهڙو چڱو مرد هوندو..."

هن شوخيءَ مان مرڪندي پنهنجي ڳالهہ جاري رکي. "شادي کان پوءِ هُن منهنجو رت ست نپوڙي، ٿن مهينن ۾ ئي نظرون بدلي ڇڏيون. موسم بہ ايترو جلدي نہ بدلبو آهي جيترو تيزيءَ سان هن پنهنجو رنگ مٽايو ۽ وري ڪنهن ٻي ڪوٺي واريءَ وٽ وڃڻ لڳو. ان مان ثابت ٿيو تہ عورت زال بنجڻ کانپوءِ پنهنجي ڪشش وڃايو ڇڏي.... جڏهن ڏيءَ ڄايم تہ ماڳهين الزام هڻي گهر مان ڪڍي ڇڏيائين. تہ 'جهڙي هئينءَ تهڙي ٿي ڏيڪاريئي، اها منهنجي ڏيءَ ڪونهي اسانجي خاندان ۾ عورتن کي رڳو پٽ ڄمندا آهن. شاديءَ جو سانگ تہ رڳو منهنجي ملڪيت تي راڄ ڪرڻ لاءِ پڪيڙيو هيئي. الائي ڪنهنجو پاپ آڻي منهنجي ڪاتي ۾ ٿي وجهين... هي غليظ خون منهنجو نٿو ٿي سگهي...' اهو سڀ هن پنهنجي ماءُ جي چورت ۾ اچي ايڏو اوچتو ڪيو جو مان حيران ٿي ويس. دراصل هن جي ماءُ سندس شادي وڏي پئسي واري گهراڻي ۾ ڪرائڻ پئي چاهي. مون تہ هن پوڙهيءَ جون بہ بي غرضيءَ مان ڏاڍيون خدمتون ڪيون پر هوءَ سدائين حقارت جي نظر سان ڏسندي مونکي ڌڪاريندي هئي، نيٺ طلاق جو تحفو ڪٽي ڏيءَ سوڌو موٽي ماڳ تي پهتس جتي پنهنجي خانداني 'ڪرت' کان علاوه جيءَ جاَن سان ان جي پرورش ڪرڻ لڳس. ڇا ٿيو جو ڪيس سڳي پيءُ جو نالو نہ ملي سگهيو. هونءَ بہ قيامت ڏينهن تہ پار ماءُ جي نالي سان ئي سڏبو نہ.... آءٌ قيامت تائين جو انتظار ڇو ڪريان ها.... ڇا لاءِ هڪ پيءَ جي نالي جي دنياوي خيرات گهرندي وتان ها ان بي غيرت کان.... مون پنهنجي جگر جي ٽڪر کي پنهنجو نالو ڏنو.... هوءَ منهنجي وجود جو ئي تہ حصو هئي!"

"ميڊيم، هوءَ ملڪ جي نامور ايڪٽريس ڪيئن بڻي؟" رمل کيس غور ۽ دلچسپيءَ مان ٻڌندي پڇيو.

"بس امان، جنهن کي رب نوازي.... هن جا ڀاڳ بہ ڪي چڱيرڙا

هئا.... اسان وٽ اتي ڊائريڪٽر ايندو هو جنهن ڪيس اسٽيج تي نچڻ جو چانس ڏياريو، تڏهن تيرهن سالن جي عمر ۾ منهنجي پيٽ جائي، اُن امير زادي جي سڀڪي ڏيءَ، چير ٻڌي اسٽيج تي نچي ماڻهن کان داد عيش وصول ڪيو. تنهن بعد هوءَ تُرت ئي فلمن ۾ ڪڇي وئي. اڄ ڏهه سال گذري وڃڻ ڪانپوءِ هوءَ صف اول جي ايڪٽرياڻي شمارجي ٿي. معاشري ۾ هن جي عزت آهي... مقام آهي... سوين سلامي آهن..."

"ڀلا اسان ان شخص جو نالو پڇي سگهون ٿا؟"امرت چيو.

"ڇڏيو امان، جن کي خبر هئي يا آهي سي چاڻين ٿا باقي هينئر نئينءَ مان ڪهڙو ويهي هُنجو نالو ڪڍان... بس سمجهو يادن ۾ دفن ٿيل هڪ نالو آهي." هُن ڳالهه نٽائي. ايتري ۾ هڪ عورت ٽري ۾ شربت سجائي سندن آڏو اچي بيٺي.

"ڪٿون امان..." مختيار بيگم جي چوڻ تي هن مهرباني چوندي گلاس کڻي سامهون رکيا.

"شادي جي تجربي بعد ڇا وري ڪڏهن شاديءَ جو خيال توهان جي دل ۾ آيو؟ هُتان کان هيستائين جو سفر ڪيئن طئي ڪيوَ؟" رمل جي سوال تي هن بي اختيار وراڻيو،

"عقل واري لاءِ ته شاديءَ مان سبق حاصل ڪرڻ جو هڪڙو ئي ڏڪ ڪوڙ آهي. تجربي مان ئي ماڻهو سکي ٿو. اُن هڪڙي ڀُل ڪانپوءِ اهڙو خيال ته وري منهنجي ذهن ۾ ڪڏهن ڀُلجي به نه آيو.... هڪ وار وري پاڻکي ان ساڳئي نظام ۾ ضم ڪري ڇڏيم جنهن ۾ اسان ڇوڪرين جا ولر پيا پلبا هئا... تنهن بعد ترت ئي مون پنجاب جي چوڌريءَ سان سنگت رکي جيڪا ڏينهون ڏينهن وئي تي پڪي ٿيندي، بزنس سانگي اتي پيو اچڻ ٿيندو هئس، هي بنگلو به هن ئي مونکي وٺي ڏنو ۽ ان ۾ آئي رهايو. چوڌري مان رڳو به جاڙا پٽ ٿيم، جيڪي اڄ اوٺيهه ورهين جا جوان ٿي ويا آهن، جن کي هن ولايت پڙهڻ لاءِ موڪليو آهي. منهنجي ڏيءَ کي به سڀڪي اولاد جيان پائيندو آهي. خرچ پکو باقاعدگيءَ سان ڏ ئي ته سيئي ضرورتون به پوريون ڪري. آءُ آرام سان ويٺي آهيان... سندس زال توڙي پار سڄي حقيقت ڄاڻين ٿا پر خدا

جو شڪر آهي ڪنهن وٽان بہ ڪا ڪئونس ناهي ٿي. هر ڪو پنهنجو پاڻ ۾ مگن آهي."

"مطلب تہ توهان پنهنجي موجوده زندگي مان مطمئن آهيو؟"

"ها يقيناً... شاديءَ کان هيءَ زندگي مون لاءِ وڌيڪ مطمئن ڪندڙ ثابت ٿي..."

"اوهانجي سٽ جي ساٿياڻين جو ان باري ۾ ڪهڙو رويو آهي؟"

"هتي بہ درجا آهن هرو ڀرو هر ڪنهنکي مرد بدلائڻ جي عادت ڪونهي. اهي گهٽيا رنون ٿين جيڪي ٽڪي پيسي تي پيون وڪامجن، جڏهن تہ اسان ٻارن کي ڪو هڪ مرد، واقعي بہ ڪنهن مرد جيان سڻي طرح رکي ٿو تہ پوءِ ٻئي ڏي اک کڻي بہ نہ نهاريون. هونءَ بہ مرد وٽ اسان ويهاريلن جي عزت، نڪاح ٻڌين کان سوين درجا مٿي آهي. توهان اشرافن وٽ شينهن ڪلهي چڙهڻ وارو سئودو ڪيڏو نہ گهاٽي وارو ٿيندو آهي. اها ڳالهہ وقت ۽ مشاهدي مونکي سمجهائي ڇڏي. توهان مڃو نہ مڃو، پر اها حقيقت آهي تہ مرد وٽ هڪ وهاريل يا طوائف جي زال کان وڌيڪ عزت آهي. هو ڪين گهمائڻ ڦيرائڻ نت نئين ملڪن جا سير سفر ڪرائڻ سان گڏ، هر مهيني گهربل رقم يا عيوضو، ۽ پيون سوڪڙيون پاڪڙيون تحفا تحائف وڏي قرب مان عقيدت منداڻي نموني ڏي ٿو، جڏهن تہ گهر ڌياڻين کي ڪو خرچ پڪو ملندو تہ اهو سهائي مارڻ ڪانپوءِ خيرات وانگر ملندو تہ 'هيئن ٿو ڪمايان هونءَ ٿو ڪمايان سڄو گهر ٿو سنڀاليان... ڪهول ٿو پاليان.' اسان ٻاري ڪا ٻچڙو ڪندس تہ ان کي بہ اسانجي ادا سمجهي پيو مُرڪندو، جڏهن تہ اشراف زال طلاق جي ڊپ کان خاموشيءَ سان پئي ظلم سهندي آهي. جو تہ نڪاح جي ٻولن ۾ ٻڌجڻ ڪانپوءِ پنهنجو وقار ۽ قدر مڙس اڳيان ڄڻ وڃائي ٿي ڇڏي." هوءَ نان اسٽاپ ڳالهائيندي پنهنجا خيال ظاهر ڪندي رهي. ۽ اهي سمورا سوال جيڪي پئي ڇٽيون ذهن ۾ سانڍي آيون هيون تن جا جواب ڪل جا سم سم جيان مختيار بيگم جي واتان نڪرندا ڏسي ڪين گهڻا سوال ڪرڻ جي تڪليف ئي نہ ڪرڻي پئي. سندن هر سوال جو جواب، هن جي گفتگو مان پاڻمرادو ڦٽي ٿي نڪتو!

پاڻکي معتبر زال ثابت ڪرڻ جي ڪوشش ۾ هوءَ تهائين اڃي ڏيگهه ۾ چٽڪي:.

”پٽ دنيا ۾ عزت هجي نہ هجي پر عزت نفس جي حوالي سان شريفن ڪان اسانجي عزت ڪيئي درجا مٿي آهي....!“

”چتي اچي ٿي آهي رَن“ امرت دل ۾ سوچيو ، سندس اکين ۾ پل جي پريل ڪروڌ جي جهلڪ ڏسي رمل مسڪرائڻ بنا رهي نہ سگهي. هن چاتو ٿي تہ امرتِ رسمن رواجن کي پوچڻ واري چوکري هئي. پر رمل جي مرڪ کي مختيار بيگم پنهنجي لاءِ Reward سمجهي ويتر ڦونڊ مان ڳالهہ کي ڇهتي پئي.

”اسين ڇا ۾ گهٽ آهيون؟ هڪ پاسي شريفن وٽ نياڻين جو درجو ست قرآن برابر آهي ٻئي پاسي ڪنهن قرباني جي ڏورجيان وڌ ڪان وڌ ثواب حاصل ڪرڻ لاءِ نياڻي پالي وڏي ڪري هڪ بنهہ نئين خاندان ۽ اوپري ماحول ۾ فرض پورو ڪرڻ جي نالي کين ڏکيو ڇڏين.“

”توهانجو مطب آهي تہ عزت واري نڪاح جي رشتي ڪان ڪنهنجي سريت تي رهڻ کي وڏيڪ پائيداري آهي.“ امرت دل ئي دل ۾ پڄرندي پڇيو.

”ها بلڪل،“ هن اعتماد مان وراڻيو. ”نالي ۾ تہ ڪٿي اسان مردن جون ويهاريل آهيون پر ڏسجي تہ هو بہ اسان جا رکيل آهن.... هلي سگهون تہ واهہ نہ تہ لت هڻي ڪڍيو ڇڏيون ۽ اهي ساڳيا مرد جيڪي پنهنجي زالن کي لتون هڻڻ تي هريل هوندا آهن سي جڏهن اسانجي ڪنٽرول ۾ ايندا آهن تہ اسانجي لتن هيٺان پيل هوندا آهن. ڇاهي ڪجهہ عرصي لائي ئي سهي پوءِ بہ پاور جو اهو احساس اسانکي بي پناهہ آٿت ڏي ٿو تہ خريدار اسانجي مسمير يزمواري طلسمي ڪشش ۾ مڪمل طور وڃائجو وڃي....“ مختيار بيگم پنهنجي چهري تي معنيٰ خيز مرڪ سجائيندي فخر مان چيو. ان مهل سندس چهري جا نوراني تاثرات ٿبي ڏيئي الائي ڪٿي گم ٿي ويا. جن جي جاءِ يڪدم Vampish تاثراتن والاري ڇڏي. امرت قاتل اکين سان يڪ تڪ ٿي ڏانهس نهاريو. هن جيڪي ڪجهہ ڳالهايو، سو سندس مٿان لنگهندو پئي ويو. ڪيس لڳو

تہ سامهون وينل مختيار بيگم تي ڪن جو ڪنِ ۾ نوجواني جي اِستري ڦيرجي وئي هجي ۽ هو چست پجامو ۽ ڪوتي پشواس پائي، پيرن ۾ چيرون پڌي ڪوچ تي ئي بيهي تڪ ڏنا ڏن جو مظاهرو ڪندي هجي. جڏهن تہ هو ۽ رمل چڻ طبلن تي سنگت ڏيئي رهيون هجن!

”ڪيئن امان غلط تہ ڪونہ آهيان....؟ صحيح ٿي چوان نہ... هن رمل کان پڇيو.

”جي ميڊم بلڪل....“

”اڄ ڪلهہ شادي شده زندگيون ڪيئن ٿيون گذرن، توهان تہ عقل واريون چوڪريون آهيو... چاڻو ٿيون تہ اڄڪلهہ جا مرد ڪهڙا نہ ذليل ٿي پيا آهن جو پنهنجي زالن کي ڳالهہ ڳالهہ تي مار موچڙو گارگند ۽ هر هر طلاق جي ترار پيا اُلاريندا آهن.... ڪير ٻڌاءِ تہ سهي اها پل پل مارڻ واري سزا عورت ڪي ڇا جي ٿي ملي.... شرافت جي نہ ؟ ڏنڌو ڪندڙ زالن کي تہ ڪو اهڙي اُلر ڪري ڏيکاري جن جي اُوچي طبقي وارن ۾ هڪ رات جا لکين ملن. عزت وارا ويچارا سڄي زندگي جي غلامي عيوض لڪ ڏيڍ جو حق مهر لکرايو پائين تہ چوڪري محفوظ رهندي، ڏوڙ محفوظ رهندي! ان قيمت ۾ تہ هاڻ سر لڪائڻ لاءِ گهر تہ ڇا سيڪنڊ هينڊ گاڏي بہ نٿي ملي.... سچ تہ اِهو آهي تہ شريفن وٽ عورت کي عورت هئڻ جي جرم ۾ ئي سڄي عمر ڀوڳڻو ٿو پئي.“

”اِن ڪري ئي تہ جنت بہ هن جي قدمن هيٺان آهي جو نيٺ عورت ماءُ بہ تہ آهي.“ امرت اعتماد مان چيو.

”اِها خوش فهمي بہ ڀَپيءَ جو هڪ قسم آهي.“ مختيار بيگم سنجيدگيءَ مان پرون چاڙهيندي وراڻيو. ”ويچاري عورت کي هر مذهب ۾ رڳو پَپيون مليون آهن، پر جيڪا ويڏن ان سان ٿئي ٿي سا دنيا ۾ ڪنهن سان بہ نہ ٿيندي هوندي... زمانو جنهن تيز رفتاريءَ سان تبديلي ڏي پيو وڃي تہ ڏسجو ڪجهہ وقت کان پوءِ هرڪو اسان جي ئي طريقن ۽ خيالن جي پوئيواري ڪندو.“ امرت، مختيار بيگم جي واتان رمل جهڙا خيال ٻڌي زير لب مرڪي تہ رمل بہ ان جو مطلب سمجهي مرڪي پئي. ڪن جي ماٿ ڪانپوءِ هوءَ وري ساڳئي موضوع ڏي آئي.

”اج جي معاشري ۾ مشڪل سان اهڙا مرد ملندا جن جي نظر ۾ عورت جو مختلف رشتن ۾ ويڙهيل درجو قابلِ عزت هجي.... اسانکي تہ ڪير پير جي جتي نٿو ڪوني سگهي، اهي لقب ڳهرو زالن لاءِ هوندا آهن.... اسان ڪنهن جي پير جي جُتي نہ پر ڳچيءَ جو هار بنجي ويندڙيون آهيون.... پنهنجي ادائن ۽ حڪمن سان مرد کي پير جي جُتي بڻائيندڙيون آهيون.... پنهنجي پيرن جي لتاڙيل مٽي سمجهنديون آهيون... توهان جي معسري ۾ عورت کي آهي اهڙي همت؟“

”آهي تہ سهي.“ وري بہ امرت وراڻيو. ”ڪڏهن ڪڏهن ڪي وات وڪيل عورتون پنهنجي مڙسن تي حاوي بہ ٿيڻ لڳنديون آهن.“

”پر ان چڪتاڻ يا ڪروڌ کان پناهہ ماڻڻ لاءِ سڪون ۽ راحت وري بہ اسان پاري، بہ منا ٻول ڳالهائڻ واريءَ وٽان ملندي اٿن.“ مختيار بيگم وري بہ پنهنجي لت مٿي رکي. ”عورت جي زبان درازي، طعنا مهڻا ۽ ڪروڌ گهڻي مرد جي زندگي زهر ڪرڻ سان گڏ. سڄي گهر کي تباهہ ڪري ٿي. ڪيس مرد تي ڏاڍ ڪرڻ ۽ ڏمرجڻ بدران هوش کان ڪم وٺي، راهہ راست تي آڻڻ جو موقعو ضرور ڏيڻ گهرجي.“

”توهان جي سماج ۾ Physical Trade جي حوالي سان زندگي گذاريندڙ عورتن چا ڪڏهن ايئن نہ سوچيو آهي تہ سندن ڌيءَ پڙهي لکي عزت واري زندگي گذاري يا ڪنهن شريف خاندان جي عزت بڻجي؟“ امرت جي نئين سوال تي مختيار بيگم، جنهن ڪاڏيءَ تي هٿ رکي ڏاڍي اشتياق مان ٻئي ڪيس ٻڌو، تنهن مرڪندي وراڻيس:

”اِن پيشي سان گهٽي ياڳي اسانجو سمجهوتو ٿي تيل آهي پر سوچن يا خوابن تي ڪو بندش تہ نٿو وجهي سگهي، اهڙي سوچ بہ اچي سگهي ٿي. مون پنهنجي ڌيءَ کي پڙهايو، ان علم پويان ٿي تہ هن جو فن ويتر نکريو تہ عزت بہ مليس. پين بہ جن ڇوڪرين کي علم سان چاهہ آهي سي پڙهن پيون، اوچن اسڪولن ۽ ڪاليجن ۾ عزتدار شريفن جي نينگرين سان گڏ.... جن سان دوستيون ۽ اُٿڻ ويهڻ، اچڻ وڃڻ سڀ هلي پيو....“

”توهان کي سماج ۾ پنهنجو مقام ڪيئن لڳندو آهي؟“ امرت شايد تہ ڪيس لاجواب ڪرڻ جي چڪر ۾ سوالن مٿان سوال پئي ڪيا پر هن نهايت ئي تحمل مان وراڻيو.

”جيئن توهان جي سماج ۾ ماڻهن جا درجا ٺهيل آهن تيئن اسان جو بہ هڪ پنهنجو سماج آهي.... ڏنتو ڪرڻ اسانکي پيڙهين کان رضا خوشيءَ سان مليو آهي، ان لاءِ اسانکي ڪو پڇتاءُ ڪونهي، ٻئي بہ ڇو... اسان ماڻهن کي خوشي ٿا ڏيون.... اسان وٽ اچي ڪي پهر پل ڪين سڪون ۽ سرور ملي ٿو تہ ڇو ڇئون تہ اسين ڪو برو ڪم پيا ڪريون.... الله رسول کان جيترو اسان ٿا ڊڄون ايترو توهان بہ نہ.... نمازون اسان پڙهون.... روزا اسان رکون.... محرم ماتم، خير خيراتون، نذر نياز اسين ڪريون باقي ڇا ۾ گهٽ ٿياسين؟ پاڻ ڏسجي تہ ڪيترن شريفن کان مٿي ئي آهيون.“

”توهانکي ڪڏهن ڪو ڏک يا محرومي جو احساس ٿيو؟“

”ڇا جو ڏک.... ڇا جو پڇتاءُ؟ هر ڳالهہ ۾ اسان جي رضا خوشي شامل اهي، جيڪڏهن اسان مان ڪير شادي بہ ڪري ٿي تہ اُها سندس مرضي....“

امرت، جنهن جي پنهنجي مڱيندي سان انين بجي ڊيٽ هئي، تنهن ڪانٽي کي نون تي پڄندو ڏسي رمل کان پڇيو.

”ٻيلا ٽيپ کليل هجي يا بند ڪريان؟“

”منهنجي خيال هاڻ اِن جي ON رکڻ جي ضرورت ناهي، ميڊم کان ڪافي ڳالهيون معلوم ٿيون“ ايئن چوندي هوءَ مختيار بيگم ڏي مخاطب ٿي،

”ميڊم توهانجي تمام گهڻي مهرباني، توهان اسان سان سٺو سهڪار ڪيو.“

”نہ پٽ مهرباني ڇا جي، ڪا ئي ڳالهہ ناهي.“

هو اُٿڻ تي هيون جو هن ڪين قرب مان ويهاري وري چانهہ جي صلاح هئين جڏهن تہ امرت ڪروڌ مان اندر ئي اندر ڄڻ وٽ پئي ڪاڏا.

”ميڊم توهان سان گڏ پيو هتي ڪير ٿو رهي“

”بس مان آهيان، نوڪر چاڪر.... چوڌري صاحب مهيني ماسي ڏينهن ٻن لاءِ ايندو آهي. آءُ ٻڌ، ٽي - ويون ڏسيو پنهنجو دل وندرايو مزي سان وينڍي هوندي آهيان، سارو ڏينهن پيا مِٽ مائٽ ايندا ويندا اٿم ته ڪڏهن آءُ به وڃو چڪر هنيو اچان....“

”تڏهن به پارن ڪانسواءِ اڪيلائي ته ٿيندي هوندوَ؟“ رمل مشڪندي چيو.

”هو ٻڌو نه اٿو ته ’پنج ڇڏيائين ماءُ جي هنج‘ مون سان ته منهنجا ٻار وري به گهٽو گڏ رهيا آهن. اڄڪلهه شريفن جا اولاد ته مائٽن جي جيڪا عزت ڪن ٿا سا هر ڪنهن کي ساري پئي آهي. منهنجا ٻچا ته سموري حقيقت حال ڄاڻندي به منهنجي عزت ڪن ٿا، محبت ڏين ٿا.... پيو چا ڪپي هڪ ماءُ کي.... ٻي ڪهڙي خوشي ٿي سگهي ٿي هڪ ماءُ لاءِ.... جتي هجن شال جڙيا هجن، شڪر آهي جو ڏيءَ به پنهنجي پيرن تي بيٺل آهي، ايندي آهي ته بنگلي جي اندر توڙي ٻاهر ميلو مچيو وڃي، سڀ ڪيس عزت ڏيندي ڏاڍو ڀائيندا آهن.... الله اڄان به مان وڌائيندس.... ٻچڙا به ڄاڻ پنهنجي پيرن تي بيٺا.“

”چڱو پوءِ هاڻ موڪلايون.... توهانجي تمام گهڻي مهرباني“ رمل اُٿندي چيو، ته امرت به يڪدم اُٿي ڪڙي ٿي، جڻ بند خلاص ٿيا هجنس.

”دل ته نٿي ڍاپي توهانجي ڪچهريءَ مان پر وري به ڏاڍو مزو آيو.... الله نگهبان!“ مختيار بيگم ساڻن گلي ملندي کين رخصت ڪيو.

▲▲▲

رمل ڊائننگ ٽيبل آڏو ويهي نيرن تي ڪئي تہ جيما چانهہ ۾ کنڊ ملائيندي چيس،

" امان اڄ آفيس مان موٽين تہ پيڻ وٽان بہ خير خبر لهي اچجانءِ، تون تہ پنهنجي مصروفيتن ۾ ٿي رهين. چڱا ڏينهن ٿي ويا آهن جو منهن ئي ڪونہ ڏيکاريو اٿس....."

"اڇا!" رمل سينڊوچ کائيندي چيو، "مونکي پاڻ ڏاڍي ياد پئي اچي.... شام جو ضرور ويندي مانس."

"اڳي تہ ڪڏهن ڪڏهن فون بہ ڪندي هئي. هاڻ تہ اهو بہ ڪرڻ ڇڏي ڏنو اٿس"

"ٻارن جي چانگ ۾ ويچاري کهڙا ويهي فون گهمائيندي، تون ئي ڪٿي خبر چار لهندي ڪرينس"

"آءُ ان هَچا ٻاچائيءَ سوران فون ڪريان ئي ڪونہ، جو ڇاٽان ٿي تہ وري ڪٿندي نعيم جي شاديءَ جو راڳ!

"ڇڏيس، پئي هٽي مٿو" هوءَ نيپڪن سان منهن اُگهيندي ڪرسي تان اُٿي ۽ Key Holder تان ڪار جي چابي کڻي آفيس رواني ٿي.

▲▲▲

چاچي روھت خان جي گھر ۾ داخل ٿيڻ شرط ڪيس چاچيءَ جي زور زور سان دڙڪا ڏيڻ جو آواز ڪنن تي پيو، پر لفظ چِٽا سمجھ ۾ نٿي آيس، جنھن ۾ ھن ڪيس ٿي سٽ سريون پئي ٻڌايون.

”ھڪ شادي ڪري لٽيو ٻي اللہ اعلان الائي ڪٿي ڪٿي ڪارو منھن ڪندي ٿي وتي. گھٽ ۾ گھٽ جيما جي مرڻ جو تہ انتظار ڪري ھا ٻيٺھين . چڱو جو ماٺھين اھا بي حيائي ڏسڻ ڪان اڳي ئي پاڻ ماري آجي ٿي.!“

رمل جي ننڊي سئوت، جيڪا جنگجو حالتن سبب وائڙپ وارن تاثراتن سان اچي ساٿس ملي، تنھن ڪان مسڪرائيندي پڇيو،

”وري ڪنھن تي باب ٻريو آھي؟ جو چاچي ويٺي گوڙ ڪري.

ھوءَ ڪا ورندي ڏي ئي ڏي تيسين ھيءَ چئوطرف چوزن وانگر پکڙيل ٻ ا ن تي ھڪ رسمي مرڪ ٻري نظر وجھندي، وراڻندي مان لائونج ۾ اچي ٻيٺي جتي چاچيس چيلھہ تي ھٿ رکيو منعم سان پئي وڙھي ۽ ھوءَ ڪوچ تي مٿو جھلي، ٻارڙي ھنج ۾ ڪنيو ويٺي رُني.

” ڇو چاچي، خير تہ آھي جو ايڏي ڪاوڙ پئي ڪرين !“ رمل پيڻ جي پير ۾ ويھي ڪيس پاڪر ۾ پريندي چيو.

ھن جي اوچتي اچڻ تي چاچيس تِٽان پٽان ٿي وئي ۽ سندس سوال کي ٻڌو اڻ ٻڌو ڪري ڳيت ڏيندي وساٽيل لھجي مان چيو،

”امان تون ڪڏھن آئينءَ؟“ پئي ئي لمحي ھن ڪِيڪَر لاءِ مئل نموني ھٿ وڌايو تہ رمل ان کي نظرانداز ڪندي تڪائيءَ مان پڇيو:

منعم تي ڇا لاءِ پئي ايڏو ڏمرجين چاچي؟“

سندس لھجي جي گرمي کي محسوس ڪندي ھن بہ پاڻ سنڀاليندي ساڳي تيزي ڏيکاري.

” آخر بہ سس آھيان ھن جي، ماءُ برابر! ايترو بہ حق ڪونھي!

جي ڪجھ چيومانس تہ ڪھڙي اربع خطا تي پئي“
”پر ٻہ ڪيائين ڇا جو ويني تي هنجون هاري؟“
منعم جا سڏ ڪا تهائين تيز تيندا ڏسي چاچيءَ ويتر داٻي مان چيس:
” تون تہ چپ ڪر ڇوري، پيٽين ڪي ڏسي وينين آهين ڊراما ڪرڻ. ٻڌائينس نہ تہ مغز ڪٿي هوندو اٿئي....“ وري رمل ڏي مخاطب ٿي.
” گهر جي ڪنهن بہ ڪم ۾ نہ اتس ڌيان نہ ئي وري ڪا دلچسپي ... هر ڳالهہ ۾ ٻارن جو بهانو، ڪنهن چيس تہ ايڏا ٽڪڙا ٻار ويهي ڇڻ مون بہ ڳنديون ٻار ڇٽيا نپايا تہ گهر بہ هلايا، اها باڪَل پوتي وري ڪا عرش تان ڪانهي لٿي جو پنج ٻار نٿا سنڀاليا تينس.“
” پر نيٺ ٿيو ڇا، جنهن لاءِ ايڏو محشر متو آهي“
”رڳو پئي تي نقصان ڪري... مئل متيءَ جون يادگيريون ريٽي“.... فرش تان مگ جا ٽڪرا ميڙيندي چيائين.
رمل منعم کي ڳرانڙي پائيندي سندس ڪمري ۾ وني آئي تہ پويان چاچيس جو ٺڪو ٻڌڻ ۾ آيس.
”وجي هاڻ نويڪلائيءَ ۾ ڪوڙ ڪٿي هانءُ هلڪو ڪر“
رمل ، پيڻ کي وني آٿي پلنگ تي ويهاريو ۽ سندس منهن مٿي ڪندي پڇيائين،
” هي سڀ ڇا آهي منعم ، تون ڪهڙي وئيل ۾ پئي آهين؟.“
هوءَ خاموش سڏڪندي رهي، پر هنجي سڄيل اکين جي هيٺان پيل اڌ ڪارا چنڊ ٻڌائي رهيا هئا تہ هو ڪنهن لاڳيتي ذهني ٽارچر جي ور چڙهيل هئي.
”ٻڌاءِ نہ مني پيڻ ڇپ ڇو آهين.....؟“
” بس قسمت ۾ جيڪو لکيل آهي سو ڀوڳيان پئي....“ هن هوريان چپ چوريا.
” مونکي اڳ ئي شڪ هو تہ توسان ڪونہ ڪو پرابلم آهي. پر پڇڻ کان انڪري نتائيندي رهيس جو تون پاڻ بہ ڪونہ ٿي ڪڇينءَ، اڄ اکين سان ڏٺم تہ ڏهن اندازو ٿيو. منهنجي پيار پيڻ زندگي ايئن

هيسجي هراسجي نتي گذاري سگهجي جيئن تون ٿي چاهين..... تون پلي پارن پچن واري پرٽيل زال هجين پر منهنجو تجربو ۽ مشاهدو توکان وڌيڪ آهي. ماڻهن سان اٿي ويٺي، انهن جا پرابلم اکين سان ڏسڻ ته کيئن ٿي سندن زندگي گذري... تون جو پاڻکي حالتن جي رحم ڪرم تي ڇڏي هيٺ کان هيٺ ڪيرائيندينءَ ته هي ماڻهو، جيڪي بدقسمتي سان اسانجا ڏاڏاڻا آهن، جن جي ٻچڙن افعالن هوند ڪير ڪين ڪونه پڇي سي تيئين چوٽ چڙهندا ويندا ۽ تون ان گهر جو اهم فرد هئڻ جي باوجود به پنهنجي حيثيت، هيسيل هراسيل عادت هٿان ڪسيري جهڙي پئي ڪرائين"

" ان ۾ منهنجو ڪهڙو ڏوهه، " منعم لڙڪ اُگهندي وراڻيو .

"قدرت ماحول ئي اهڙو ڏنو... اباڻي گهر ۾ امان جي ڏکن ڏکايو... بابا جي حالن هيسايو ته ساهرن سان سينو ساهڻ جي سگهه کٿان آڻيان... هٿ نچائي رڙيون ڪري جوابي ڪارروائي ڪرڻ ته آءُ سگهي ناهيان، نه جيما کان نه امان کان.... منهنجي ته فطرت ۾ ئي اهڙا انداز ناهن"

" ڏندا ڪٽي وڙهڻ لاءِ ته آءُ به نٿي چوان پر پنهنجي عزت ته نه وڃائي، جيڪو پنهنجو قدر نٿو چاڻي سو بي قدر ٿيو وڃي،" هن ڪيس احساس ڏياريندي چيو. "چاچيءَ کي ڇا ٿيو هو اڄ جو ايڏو گوڙ ٿي ڪيائين؟"

" پوڙ پُڇيندي پئي پاسي ٿانو به پئي ڌوتم... ڪُکو وٺي رنو ته اوڏانهن پڇڻ جي تکڙ ۾ سندس پاڻي پيئڻ جو مگو نل سان ٽڪرائجي ڀڄي پيو، تڏهن کان هُل ڪندي امان جا به عيب گناهه پئي ورجايائين......؟"

" تو پئي ٿانو ڌَوتا!؟"

" ها آءُ ئي ڌو ئيندي آهيان" اهو ٻڌي رمل جي اکين ۾ باهه ٻرجي وئي هن هڪ وار وري عجب مان پڇيو....

" يعني سڄي آکهه جا ٿانو...؟ نوڪر ڇو نٿا رکو"

"چاچيءَ کي انهن جا ڌوتل ٿانو نٿا وڻن.... ڇئي ٿي اجايو

خرچ وڏندو"

" تہ پوءِ پنهنجا ٿانوَ پاڻ ڇو نٿيون ڌوئين.... تون پنهنجي فيملي سان ٻڌل آهين، نوڪر رکڻ چاهين تہ ڇو نٿي رکين جو اهڙي رحم جوڳي حالت ڪري ڇڏي اٿئي..... خرچ تہ هونءَ بہ چاچو روهت ئي ڀري ها.... مونکي سخت افسوس ٿيو آهي منعم بلڪ شرم بہ پيو اچي.... بجاءِ ان جي جو حالتن کي مڙسيءَ سان منهن ڏين رهندو ڏينهون ڏينهن پاڻ پئي وڃائين.... امان کي تہ ڪٿي وڃائڻ وارو هو بابا.... اسانجو سڀُو پيءُ، تون وري هنن هٿان پاڻ وڃرائيندينءَ....؟"

" بس ڪر رمل، هاڻ وڌيڪ ڇَهڪ نہ ڏي .... آءُ تنگ ٿي پئي آهيان.... برداشت نٿو ٿئي.... پر بہ جيئان پئي... عظيم مهينن جا مهنا منهن ڪونہ ڏيکاري سارو ڏينهن اڪيلي ڪمري ۾ قيد ٿيو پئي هوندي آهيان. بيماري سيماري لاءِ رکو پئسا منهن تي آڻيو اڃلي تڏهن بہ چاچي ٽڪي ٽڪي جو حساب ٿي وٺي مونکان.... ويندي ذاتي خرچي تي خرچ ڪريان تہ پڇي ٿي ڪيڏانهن ڪيئي؟ انهن مان فلاڻي شئي ڇو نہ ورتئي؟ ڪجهہ ناهڻ لاءِ رڌڻي ۾ گهڙان تہ پويان ڊبا چيڪ ڪندي تہ هيڏا سارا مرچ مصالا ڇو ڪٽي ويا... مان ڏاڍي منجهيل آهيان، ٻارن جي پرورش پنهنجي انداز سان نٿي ڪري سگهان. ڪري ٻوهر ٿي ويا آهن.... اڃا بہ ماحول جو اثر وٺي الائي ڪهڙي رنگ ۾ رنگبا. آءُ خود هجوم جهڙي گڏيل ماحول ۾ رهندي بدلجندي پئي وڃان. جيما جيڪي تربيتون ڏنم، صفايون، سٺايون ۽ سگهڙايون سيکاريون سي سڀ ڇڻ وسرنديون وڃن... سڀ ڇٽا مون اڪيليءَ تي حاوي.... گهر هوندي بہ ڇڻ بي گهر آهيان، اهڙي حالت ۾ آءُ ڪيئن ٿي پنهنجي انفراديت برقرار رکي سگهيان."

"پوءِ باقي تون ڪنهنجي عزت تي حرف اچڻ جي ڊپ کان ان جهنم ۾ ويٺي آهين؟ نہ اٿئون ياءُ نہ پيءُ نہ ماءُ...! مونکي تہ خير ان 'Lucky Draw' ۾ حصو وٺڻو ناهي جو منهنجي فيوچر کي ڪو خطرو هجي، تون ڇو ويٺي قربانيون ڏين... ڏوڙ وجهہ سيني تي، ٻار بہ هٽين ٻوٽ وارا.... اڳ ئي جيڪا پلٽڻ ان مسافر خاني ۾ پلجي پئي، اُتي اِهي

ٻہ پلجي پوندا. وٽين تہ پنهنجي عياش پيءُ ڏاڏي وانگر ٿين، وٽين تہ چرسي چاچي جي واڳ وٺن. تون ڪا لوهہ لڙهندي ناهين جو ايئن توکي جُهرڻ پُرڻ لاءِ ڇڏي ڏيون، تو وٽ سڀ ڪجهہ آهي هل مون سان گڏ...."

" اڃان ترس! مونکي ڪجهہ وقت ڏسڻ ڏي، پوءِ ايئن ئي ڪرڻو پوندو...."

"جيئن ان وچ ۾ اَٺ ڏهہ ٻار ٻيا پيدا ٿي وڃنئي؟ منهنجي چري ڀيڻ ڪنهن معجزي ٿيڻ جي انتظار ۾ تون پنهنجي زندگيءَ جو اهو وقت ٻہ پئي هرويرو وڃائين... ادا جي نوڪري ٻاهر آهي تہ اِن جو مطلب اِهو ناهي تہ تون اِتي رهي ذهني اذيتون برداشت ڪرين، ڇو نٿي وڃين وٽس رهين. هتي ڇا لاءِ پئي آهين؟. آءُ ٿي ڳالهايان چاچيءَ سان". رمل تيزيءَ مان چيو.

" چپ ڪري ويهہ رمل" هن پنهنجا لڙڪ اُگهي سندس هٿ جهلندي چيو، " ڇا ڪريان نئر ٿي پئي آهيان، ٿوري دير لاءِ ڏک ٿيندو اٿم وري ويساريو ڇڏيان.... مرڻ جيئن ٻہ تہ هاڻ انهن سان ئي آهي، تنهنڪري ٻي وس ڪري ڇڏيو اٿم پاڻ کي..." هن اڃا ايترو ئي چيو جو بيڊروم جو در وڏي ٺڪاءُ سان کولي چاچيس اندر ڏوڪجي پئي ۽ چيلهہ تي هٿ رکندي منعم کي چيائين،

" روئي ورتئي سمورا سور، ڪيئي هاڻ هلڪو! اهو ڪونہ ٻڌايئيس تہ منهنجي ٻابي مرحيات جو ڏنل ڏاج وارو مگو ڪيئن نہ ٻي درديءَ سان ڀڃي ڀور ڪيو اٿئي جو منهنجو هينئون اڃان سوڏو صدمي وچان ڀور ڀور پيو ٿيندو وڃي..."

"چاچي توکي ٿيو ڇا آهي، آهين تہ ٺيڪ؟" منعم ٻدران رمل وراڻيو." پنهنجي ننهن سان گهر ۾ اهڙو ورتاءُ رکيو وينا آهيو جو ڇڻ گهر ڏجاڻي نہ پر ڪا..."

"آئي هان ! هان! مائي چئين ڇا ٿي. هوش ڪر. " هن بي اختيار رمل جي ڳالهہ ڪاٽي وات مان ٺيسٽي گُٽڪي وارين ڦهنگن جي شاوِرنگ ڪندي جوش مان ڀرون چاڙهي چيو. "گهر ڏجاڻي وري ڇا

جي؟ آءٌ جيئري ويني آهيان. اِهو بنگلو منهنجي مڑس جوڑايو آهي ، ڪو هن جي مڑس ڪونہ ٺهرايو آهي جو سندس ٿي پيو. اِهو نہ ويسار تہ پيٽين ننهن جي حيثيت ۾ اسان سان گڏ.منهنجي گهر ۾ پئي رهي، ڌجاڻي جي حيثيت ۾ نہ"

" مونکي تہ لڳي ٿو ننهن جيءَ ۾ بہ نہ پر زر خريد ٻانهيءَ جي حيثيت ۾ توهان وٽ رهي پئي آهي، "رمل توڪ مان چيو." خيال ڪجانءِ چاچي، پنهنجي ڏيئن جو ڏڻ بہ اڳيان اٿئي. سياٽي انهن جو حال منعم کان بہ بدتر ٿي سگهي ٿو."

" هونهہ، بدرتر حال تا ٿين! ڏي جيڪي پٽون ڏيٽيون هجنئي ’جي پٽيا سي چٽيا،‘ رب انهن جو اهڙو مورت موچارو ڪندو جو ڏيهہ ڏسندو."

" ننڌڪي اها بہ ڪانهي. پنهنجو بہ گهر اٿس. توهان سندس معصوميت جو تمام گهڻو ناجائز فائدو ورتو آهي."

" ها تہ پوءِ رهي وجي پنهنجي ڪاڪ محل ۾ اسانجو ڪهڙو آڳونو پٽيندي" هن ايئن چيو چڻ نوڪريءَ مان جواب ڏيندي هجيس.

" نيڪ آهي تہ پوءِ آءُ ڪيس وني ٿي وڃان"

" ها ها، وني وڃيس. آءُ ڪونہ پوتي پيرن ۾ وجهندي مانس منهنجي پٽ ڪاڻ ڪي ڪتيون آهن، هڪ ڪان هڪ حور پري ان در جي چونٽ تي آٽي بيهاري سگهي ٿو. بَچي شال اَچي تہ ٿي پتر بہ موڪلي ڏيندس..."

"هونهہ!تي پتر ٿو موڪلي! وجي سئو پتر پاڻ تي وَسائي، مونکي انهن مدي خارج ريتن رسمن جي ڌمڪي نہ ڏي... پُٺهين وٽ اِن سپر پاور ڌمڪيءَ کان سواءِ پيو آهي ئي ڇا"

هيڏي هُل تي گهر جون ڇوڪريون ءِ ٻار ڪمري جي در ٻاهران ايئن گهيرو ڪري اچي بيٺا چڻ تماشو ڏسندا هجن.

"اَٽ منعم"

" ڇا ٿي ڪرين رمل، ڇڏ ٻاراٽي" هن پنهنجي پوري سگهہ مان چيو،"

”سڌي ٿي اُت منعم هاڻ گهٽو ٿيو، تون ڪا لاوارث ڪونه آهين جو توکي اهڙي مصيبت ۾ ڇڏي هلي وڃان“

”ها اسين ته آهيون مصيبتون زحمتون، تون ڀلي وڃي وڃ اِن رحمت کي پنهنجي رحمتن جي ڇانگ سوڙو“ ڇاچيس ٻارن ڏي اشارو ڪندي بي پرواهيءَ سان چيو.

” اها پلٽڻ ته توهان وٽ پلبي. منعم توهان ڏي اڪيلي آئي هئي اڪيلي ويندي!“

”رمل ڇا ٿيو اٿئي! ڇا پئي چئين؟“ منعم جي جسم مان ڇڻ رت ڇڏائجي ويو، هوءَ نري پيلي ٿي وئي.

”تون چپ ڪر، هل مونسان“ ايئن چوندي هو منعم کي هٿ مان جهلي ذري گهٽ گهليندي در ڏانهن وڌي ۽ هوءَ نه چاهيندي به سحرزده ڪيفيت ۾ ڪنهن بوتي جيان الائي ڪيئن ساڻس گڏ هلندي وئي.

” مائي ڪرين ڇا ٿي،“ ڇاچيس اچرج مان چپ تي آڱر رکندي ڏڙيس ” چار اکر پڙهي پيءُ جو گهر ڦٽايو اٿئي ته پيءُ تي وڏي سوڀ پئي ڪٿين پر انهن مصيبتن کي ته ڪنيو وڃو، پيا ته وري به ٻاڻ پرا آهن، تڄ پياڪن کي ڪير سنڀاليندو“

” پاڻهي ويهي تجون پياريو ۽ سنڀاليو اِنهن چرون کي... نه ته وڃي ايڌيءَ جي پينگهن ۾ اُڇلي اچجون.“

”آءُ اجهو ٿي عظيم کي فون ڪريان ته ڇوريءَ کي هاڻ جو هاڻ تي طلاق لکي موڪلي.“ حُرمت لفظ ڪُرتيندي ڏيچارڻ واري نوع ۾ چيس.

”ڇڙو ٿي ڇو؟ ڇئوس ته طلاقن جا ويهي لک ڪڍي! نڪاح مهل منعم ڪهڙو دل سان قبوليو هئس جو هاڻ سندس طلاق لاڳو ٿيندي. توهان جهڙن نفسياتي مريض ماڻهن ئي شادي ۽ طلاق کي مشڪري بنائي ڇڏيو آهي“

حرمت جون اکيون ۽ چوڪرين جا وات ڦاٽي ويا ته ڪن پل لاءِ ٻارن جي ٻوڪاٽن کي به ٻنجو اچي ويو.

رمل پيءُ کي وڻي رمندي رهي. پويان ٻارڙن ۽ سال سال جي وقفي

سان پيدا ٿيندڙ ٻن معصومن، ماءُ کي جو ايئن ڪنيجي ويندي ڏٺو تہ منهجن راڙو راڙ ۾ ڏاڙ گهوڙا پئجي وئي. حُرمت اِهو توائي ڪندڙ لقاءَ ڏسي ٻنهي هٿن سان متو جهلي، پاسي ۾ رکيل ڪٽ تي اچي ڪري تہ ست ئي ڏيئون دانهون ڪندي روئڻ سان گڏ ٻاچائي ۾ رمل کي پٽن جا ڏوڙيا وسائڻ لڳيون.

▲▲▲

آفيس ٽائم اوور ٿيڻ تي سمورا ڪليگ هڪ ٻئي پويان پنهنجي ماڳن ڏي روانا ٿي ٿيا. رمل اڃان ڪائونٽر تي ويٺي آپريٽر سان ڪجهه ڳالهايو پئي جو ڊاڪٽر عرفات کي ايندو ڏسي ڏانهنس وڌي آئي.....

” هلو ڊاڪٽر واٽ آسرپرائيز! توهان هتي؟“

” ها مس رمل اڄ منهنجو (off) هو، سوچيم شازم کي آرٽيڪل ڏيڻ جي بهاني هلي توهانجي آفيس به گهمجي، ته ڪا دير سائنس ڪچهري ڪري نه ملڻ واري ميار به لاهجي.“

”زبردست! ايڪسيلينٽ!! پر .... شازم ته نڪري چڪو آهي“

” پلا مسٽر نچر...؟“

” اوهه you mean اسد... پئي اڄهو هاڻ گڏ نڪتا آهن.“

” هارڊ لڪ...“، هُن ڪلها جهٽڪي لفافو ڏانهنس وڌايو.

”اڇي پوءِ هي آرٽيڪل توهان پاڻ وٽ ئي رکو“

”مهرباني، تمام گهڻي مهرباني“

”ويلڪم ، چڱو پوءِ پلا اتان ئي ٽا ڪلي موڪلايون...“

” نه نه ڊاڪٽر، چانهه ته پيئندا وڃو“ هن مضمون حفاظت سان فائيل ۾ رکندي چيو.....

”مس رمل هينئر توهانجو سمورو اسٽاف ذري گهٽ وڃي چڪو آهي، اِها چانهه وري ڪنهن پئي پيري....“

”اهو ته بلڪل ئي مناسب نٿو لڳي. هڪڙو ته وڏو احسان ڪري توهان اسانجي رڪئيسٽ تي آرٽيڪل لکي ڏنو آهي، سو گهٽ ۾ گهٽ چانهه ته پيو نه...“

”موڊ ته هو برابر... پلا اهو بهتر نه رهندو ته ڪٿي ٻاهر هلي چانهه پيئجي If you don't Mind “

”ٻاهر؟“ هن نيم رضامنديءَ مان سوچيندي پڇيوَ. ”مثلاً ڪٿي ؟“

”جيم خاني ۾ ڪيئن رهندو؟“

”مونکي تہ ڪو اعتراض ناهي پر Out of way هئڻ ڪري ڪافي دير ٿي ويندي“

”مان توهانکي جهٽ ۾ ڊراپ ڪري ڇڏيندس“

”So Nice of you but I have My own convene“ ايئن ٿا ڪريون مان توهان کي فالو ٿي ڪريان پاسي ۾ ئي ريسٽورينٽ آهي. اتان ئي هلي ٿا چانهہ پي وٺون“

”Sure why not“ ايئن چوندي عرفات پنهنجي ڪار ۾ ويٺو تہ پويان هن بہ گاڏي اسٽارٽ ڪئي.

خوبصورت اوپن ريسٽورينٽ ۾ هڪ ٻئي جي سامهون ڪرسين تي ويهندي عرفات ويٽر کي چانهہ ۽ سينڊوچز ڪٽي اچڻ جو آرڊر ڏيئي، شوخ مرڪ مرڪندي رمل کان پڇيو،

”پلا اها پراسٽيٽيوشن واري ڪور اسٽوري فاعنلائيز ٿي يا اڃان ڪم هلي پيو؟“

”شڪر جو مس وڃي ڪا اڄ ان مان جند ڇٽي آهي. اها رپورٽ پڪ سان توهانکي اسد ڏني هوندي... ها نہ؟“

”واهہ جو سڃاتو، تنهن ڏينهن هو شازم سان گڏجي رپورٽون کڻڻ آيو تہ توهانجو بہ ذڪر نڪتو. چيائون پئي تہ اسٽوري پويان ڏاڍا سرگرم لڳا پيا آهيو“

اهو ٻڌي هن مصريءَ جهڙي ڇوڪري، مٿي تي چاڙهيل سن گلاسس کي لاهي پرس ۾ رکيو ۽ ٿڌڙي هوا ۾ منهن تي لڙي آيل وار پوئتي ڪندي چيو:

”هر ڪم ٽيم ورڪ سان ئي ممڪن آهي، اڪيلي سر تہ مان بہ ڪجهہ نٿي ڪري سگهان. مونکي تہ هرو ڀرو پيا مفت جا ڪريڊٽ ڦبندا آهن“

”هاڻ ايڏو بہ ڪسر نفسي کان ڪم نہ وٺو مس رمل.... مان

توهانجو باقاعدگيءَ سان پڙهندڙ آهيان تنهنڪري ايترو اندازو مونکي به آهي ته خدا توهانجي قلم توڙي ذهن کي ايڏي سگهه ڏني آهي جو پڙهندڙ اوهانجي هر لکڻي پاڻ ۾ جذب ٿيندي محسوس ڪندو آهي."

"Thankyou So Much!"

ايتري ۾ ويٽر چانهه ۽ سينڊوچز آڻي سامهون رکيا ته عرفات کي ڪٽليءَ ڏي هٿ وڌائيندو ڏسي رمل اِها پاڻ ڏي سيريندي چيو.

"توهان اسانجي آفيس ۾ پهريون ڀيرو آيا آهيو انڪري اڄوڪي مهمان نوازي منهنجي آهي... پر افسوس! جنهن دوست لاءِ توهان آيا سو نه ملي سگهيوَ..."

"توهانکي ڪو اعتراض ته نه ٿيندو جيڪڏهن چوان ته پهرين ملاقات ۾ ئي توهانکي شازم سان گڏ ڏسي مان پنهنجي دوستي جي دائري ۾ شامل ڪري چڪو هئس."

"اها ته منهنجي خوشقسمتي آهي" رمل شوخيءَ مان مرڪندي چيو،

"هاڻِ پلا سچي ڪريو ته آرٽيڪل توهان شازم جي چوڻ تي لکيو يا منهنجي تي، ته جيئن ٿورو ڪيس پڌايان."

" يقين ڪندؤ اهو رڳو توهانجي ۽ صرف توهانجي ڪري ئي لکي سگهيو آهيان. هن سندس موڱي اکين جي گهري سمنڊ ۾ غوطو هڻندي چيو.

" هاڻ ڏسجو سياڻي شازم کي اها ڳالهه ٻڌائي ڪيئن ٿي جهيڙو ڪرايان ...."

"شازم ڏاڍو پيارو دوست آهي، هو ان ۾ ئي خوش ٿيندو ته توهان جي چوڻ تي ئي سهي پر مون جهڙي ماڻهو کان ڪجهه لکجي ته ويو"

" ڏاڍو ڪانفيڊينس اٿو پنهنجي دوست تي"

" هو آهي ئي اهڙو پيارو ۽ اعتماد ڪرڻ جهيڙو..... مان ته ڪيس ننڍپڻ کان سڃاڻان ، گڏ پڙهيا به آهيون" چوڻ ته هن اهو به چاهيو پئي ته توسان ملائڻ جو ذريعو بڻجڻ ڪري هاڻ ته تهائين پيارو ٿي ويو اٿم، پر جذبن کي لفظن سينسر ڪري، دل جي دٻي ۾ بند ڪري

چڙيس ۽ رڳو ايترو چيائين، ”پاڻ ٻه جي ان دوستيءَ جي چين ۾ شامل ٿيا آهيون ته ڇو نه هڪ ٻئي جي باري ۾ واقفيت ڏجي ونجي.“

” مان هڪ ORPHAN ڇوڪري آهيان..... ڪن جي پيار جي خوابن جي تعبير ۾ ڪيڏي نه پيانڪ.....! “

”Oh! sorry to know“ هن ڊيمي لهجي ۾ چيو.

”پڦي سان گڏ رهندي آهيان پاڻ ۾ رڳو ٻه ڀينر آهيون.“

”توهانجي ڀيڻ به ڪٿي Job ڪري ٿي...؟“

” نه هو ميرڊ آهي. ننڍپڻ ۾ ئي سئوٽ سان شادي ٿي ويس. گهر ۽ ٻارن ۾ مگن رهندي آهي. جڏهن ته مان ماس ڪميونيڪيشن ۾ ماسترز ڪرڻ ڪانپوءِ ان ئي فيلڊ ۾ اچي وئي آهيان، منهنجا ڏينهن رات بس اِن مئگزين جي ئي حوالي آهن“

” تمام سنو ٿيو، پريڪٽيڪل لائيف ۾ پير پائڻ سان زندگي ۾ يا عمر تازگي قائم رهي ٿي ته پنهنجي پيرن تي بيهڻ وارو احساس پڻ شخصيت ۾ ڏينهون ڏينهن مضبوطي آڻيندو آهي.“

”بلڪل ... هونءَ ڇوڪرين جي ميجارٽي هاڻ انهن ڳالهين کي سمجهڻ لڳي آهي، تڏهن ته هر فيلڊ ۾ اِهي اڳتي وڌن پيون. هاٺي ڀلا توهان ڪجهه پنهنجي باري ۾ به ته ٻڌايو....“

”منهنجي به ڏاڍي مختصر فيملي آهي. اسين پاڻ ۾ ٽي ڄڻا آهيون، ٻه ڀائر هڪ ڀيڻ. ڀاءُ ڀاڄائي لاڙڪاڻي ۾ رهن ٿا ۽ ڀيڻ ڀيٽيوو اِتي ئي، ٻئي ڊاڪٽر آهن.“

”ڇئبو ته توهان ڊاڪٽرز فيملي آهيو، ڇا ڀاءُ ۽ ڀاڄائي به ڊاڪٽر آهن؟“

”ڀائو ڊاڪٽر نه ٿي سگهيو Basically I belong to a poor family منهنجي پيءُ هاريءَ جي محنت سان پيٽ تي پٿيون ٻڌي هُن کي ميٽرڪ تائين پڄايو ئي مس جو جهولو لڳڻ ڪري ايڏو ته بيمار ٿي پيو جو پوءِ بچي نه سگهيو. تنهن بعد امڙ سميت منهنجي ۽ ڀيڻ جي سموري ذميداري ڀائو جي ڪلهن تي اچي پئي. جنهن سنهيون سڪيون

نوڪريون ۽ هارپو ڪري گهر جو گاڏو گهليندي، پنهنجي تعليم به جاري رکي ته اسانکي به پاڙهيو. هينئر پاڻ پرائيويٽ فرم ۾ مينجر آهي، ته پاپي وري هائوس وائيف. سندن شادي ڪانپوءِ امڙ به ترت ئي گذاري وئي. اڄ مان جيڪو ڪجهه آهيان سو پائو جي مهربانين جو ئي نتيجو آهي."

"سچ پچ ته He is a great ! اهڙا جذبا هاڻي ڪٿي ٿا ملن. اڄوڪي معاشري ۾ ته رشتن ۾ ڪا اٽريڪشن يا سچائي نه رهي آهي."

"ها پر ان حقيقت جي باوجود اڃان به ڪي آهن جن سان هن جهان ۾ جيئڻ جون اُميدون قائم آهن"

"توهان ايئن چئي سگهو ٿا، ڇو ته غريبي هوندي به مائٽن جو ڀرپور پيار ماڻيو اٿو، جڏهن ته اسان ڀينرن کي سڪئي ستابي گهر ۾ اڪ ڪولڻ جي باوجود پينگهي ۾ ئي سور پرائڻ وارو ماحول نصيب ٿيو. مون ڪڏهن به ڪي خواب نه اُٺيا.... مونکي خوابن کان نفرت ٿي وئي آهي ۽ هر شئي ۾ ريئلٽي ڏسڻ جي قائل آهيان. ڪي به ڀهروپ نه ..... منهنجي مشاهدي موجب مونکي سڀني رشتن ۾ جيڪا سيلفشنيس نظر آئي آهي تنهن مونکي سخت شاڪ رسايو آهي" هِن ٿوري ۾ ئي ڪيس پنهنجي ۽ خانداني بيڪ گرائونڊ جي ڄاڻ ڏني ته هو نهايت سنجيده ۽ اداس ٿي ويو پر ٻئي ئي لمحي ڏاڍي پنهنجائپ ۽ پيارن مان رمل کي دلداري ڏيندي چيائين:

"رمل..... ! ڏک سور ته هر انسان جي زندگيءَ جو حصو آهن، انهن کي جرئت سان منهن ڏيڻ ئي ته نالو آهي زندگيءَ جو ۽ توهان اهڙا مثال قائم به ڪيا آهن. اڄ ڪانپوءِ توهان پنهنجا سڀ ڏک ويساري منهنجي ڪاتي ۾ هٽي ڇڏيو. مان توهان تي انهن جو پاڇو به نه پوڻ ڏيندس...." هن ڌيمي لهجي ۽ سادي لفظن سان پنهنجي مردانگي سان ڀرپور آواز ۾ رمل جي اندر تحفظ جو اهڙو احساس پيدا ڪيو جنهن کان اڳ هو بنهه نا آشنا هئي... ڪيس لڳو ڊاڪٽر عرفات مسيحيٰ بڻجي هن جي روح جي ٻرندڙ زخمن تي ٿڌا پها رکي ڇڏيا هجن.

"منهنجي خيال ۾ هاڻ اُٿڻ گهرجي" رمل واچ ۾ ڏسندي ويٽر کي

بل آٽڻ جو اشارو ڪيو. هُن بل آندو تہ رمل پرس مان پئسا ڪڍي ٽِري ۾ رکڻ واري هئي جو عرفات اڳ ئي ڦڙتيءَ مان ڪارڊ ۾ نوٽ رکي ڇڏيا. اهو ڏسي هن پيار پري ناراضگيءَ مان چيو.

”ڊاڪٽر عرفات اها سراسر زيادتي آهي مون توهانکي پهرين بہ چيو تہ اڄ توهان منهنجا مهمان آهيو.“ ائين چوندي هن جهٽ هٽي ويٽر کان ڪارڊ ورتو ۽ عرفات وارا پئسا کيس واپس ڪندي، پنهنجا پئسا ان ۾ رکي ڇڏيا.

”ٿينڪيو ميڊم!“ ويٽر ان ڪارروائيءَ تي مرڪندي بل وٺي روانو ٿيو.

”رمل توهان نيڪ نہ ڪيو. دوستن سان اهڙا تڪلف نہ ڪبا آهن“

”تڪلف جي ڪائي ڳالهہ ناهي، هاڻ تہ توهان تي اهڙيون ڇَنيون پيون پونديون، اڄوڪي چانهہ کي محض افتتاحي ڪارروائي سمجهو“

”واقعي توهان سان پڇي نٿو سگهجي“ هن پنهنجو وولٽ کيسي ۾ وجهي اٿندي چيو. تنهن بعد ٻئي گڏجي ڪار پارڪ ڏي وڌڻ لڳا.

”مس رمل توهان سان ڪي گهڙيون شيئر ڪري سچ تہ ڏاڍي خوشي ٿي.... انشاالله هاڻ ملندا رهنداسين....“

”ضرور! توهان جهڙو قابل شخص اسانکي پنهنجو قيمتي وقت ڏئي ان کان وڌيڪ بي ڪهڙي عزت افزائي ٿيندي.“

”مهرباني!“

هو هڪ ٻئي کان موڪلائي پنهنجي گاڏين ۾ اچي ويٺا.

▲▲▲

شَهرين جي بنگلي تي سنبدس ڏير جي شادي جي سلسلي ۾ سموري ساهراڻي آکهه وين پرائي اچي لٿي هئي، گهر ۾ راڄ ٿي چڻ انهن جو ٿي ويو، ته پيڪاڻي گهر مان به 'ڪانُ ڪي لُٽَ ۾ مزو' جيان پينر ياچايون به ور ور ڪري اچي ڦيرو ڏيئي ٿي ويون. جيسين وچي گهوٽ لائون لهي ڪرهو ڪاهي، هُن ڪي سيف سان ملڻ ڳالهائڻ جي ڪا مهلت ئي نه هئي . مڙس جو ويجهو دوست هئڻ ڪري ان ڪاڄ ۾ ته هو تهائين هن جو ٻانهن ٻيلي ٿي ويو. ذري پرزي ڪم لاءِ پاڻ سان گڏ ڪيس به ڪنيو ڪنيو ٿي هليو. ڏيرن به ساڳي ڪار ڪندي واندو ويهڻ ئي نٿي ڏنس، گهر ۾ ايندي ويندي به هو چڻ شيري لاءِ ڏنو ڏنو ٿي پيو. هن کي به ساڻس ڳالهائڻ جي نه هئي پرائيويسي نه وقت، سارو ڏينهن نراڻن، ڏيرياڻين ۽ سندن ڏيئرن سميت شاپنگ پويان رُل رُلان ۾ ئي پوري ڪانه ٿي پئي پر وجهه ملندي ئي سيف اڄ رات ڪيس فون ڪرڻ جي سخت تاڪيد ڪئي. گهر ۾ فلمي گانن ۽ دهل جي وڄت تي نينگرين چئن ڏينهن کان پوءِ ٿيڻ واري مهندي توڙي شاديءَ ۾ ڊانس جا ڪرتب ڏيکارڻ جي پريڪٽس پئي ڪئي ، هو جا اڳ ئي موقعي جي تاڙ ۾ هئي سا گت ڏيئي، ڳاڙهن پردن، دبيز غاليچن ۽ قيمتي فرنيچر سان سينگاريل پنهنجيَ من موهڻي ڊرائينگ روم ۾ سيف کي فون ڪرڻ لاءِ هلي آئي، هو به هڪيو تڪيو هن جي اوسيئڙي ۾ ويٺو هو. منو ڪلاڪ رومينٽڪ گفتگو جي ڏي وٺ ۾ وڃائجي وڃڻ کانپوءِ اوچتو شيري کي وقت جو احساس ٿيو:

"ٻارنهن ٿيڻ تي آهن....."

"ته پوءِ سمهي رهون ياڪي پائي....؟"

"ته جا تو اجان مونکي ياڪي نه پاتي آهي!"

"تون ويجهو ئي نٿي اچين، مان اڪيلو ڪمبل ۾ پيو آهيان."

”سمجهہ تہ مان توسان گڏ ڪمبل ۾ ستي پئي آهيان...“

”توکي ڏسان تہ روز ٿو پر تون مصروفيتن ۾ ايڏي تہ گهيرجي وئي آهين جو پر ۾ ئي نٿي ويهين....“

”تون وري ڪهڙو واندو آهين... سچو ڏينهن تہ اختر جي لٺ ٿيو هلين.“

”چا ڪريان ليليٰ کي ماڻهو لاءِ ڪتو تہ ٿيڻو ئي پوندو آهي. سو ٿيو پيو هلان مڙسهين جو. پر ڏس تنهنجي فون لاءِ اڄ مان سوير ئي جند ڇڏائي گهر اچي ويس.“

”پر هاڻي جيسين گهر ۾ مهمان آهن فون نہ ڪنداسين.... مان پاڻ ئي دل ۾ سوچيندس ۽ تنهنجي پاران جواب بہ پاڻ ڏيندس، ساڳي طرح تون بہ پنهنجي سوال جو جواب منهنجو جواب سمجهہ... دل جي ڪائنات ڏاڍي وسيع آهي... آزاد.... خبر اٿئي تنهن ڏينهن دل ۾ توکي خوب گاريون ڏنم، تڏهن وڃي هانءُ هلڪو ٿيو...“

”مان انهن گارين کي چڳي طرح ڄاڻان ٿو“

”معنيٰ تہ ...؟“

”معنيٰ تہ پيار ڪيو هوندءِ...“

”چڱو هاڻي بہ تي موڪلائڻ مهل ڏي... ڪيترن ڏينهن کان نہ ڏنيون اٿئي.“

لڳاتار چمين جا آواز هن جي ڪنن سان ٽڪرائڻ لڳا تہ نخري مان دانهن ڪندي چيائين،

”بس بس تو تہ مِنين جو مينهن وسائي ڇڏيو.... هاڻ مونکان نہ وٺندين“؟ ايئن چوندي هن تي چار هوائي چميون ڪيس ڏنيون تہ گڏ جذباتي انداز ۾ ان جي تشريح بہ ڪندي رهي....

”انهن منين مان مان هڪ منهنجي جاءِ، تنهنجي پيشاني لاءِ... ٻي جاءِ تنهنجا ڳل.... تنهن بعد منهنجي جاءِ تنهنجا هٿ، جيڪي مونکي ڏاڍا وڻندا آهن.... منهَنجي جاءِ تنهنجا پير... ۽ باقي پوءِ هر هنڌ“.... ان جذباتي ۽ هيجاني گفتگو ڊسمبر جي سرد ماحول کي ٻنهي پاسي هيٺر جيان گرمائي ڇڏيو. ڪيس تڙپندو ڇڏي هوءَ يڪدم رفيعہ جو نمبر

گهمائڻ لڳي. جيئن ئي هن رسيور کنيو تہ شيري هوريان چيس:
”الا سوير کان يکو سيف سان پئي ڳالهايم توکي بي وقتو انکري فون کيم تہ جيئن ساهرا سمجهن تہ ايڏي دير زيورن وغيره جي باري ۾ پئي توسان ڳالهايو هوندم“
”کوئي آيو آهي ڇا؟“
”هن مهل تہ نہ، پر بہ پيرا نراڻ ۾ وڏي ڏيرياڻي ڏسي ويون اٿم. وري بہ کير اچي سگهي ٿو. تنهنجي نند تہ نہ ٿتايم؟“
”نہ يار، فريد اجان گهر آيو ئي کونهي ان جي انتظار ۾ ويٺي جاڳيس...“ هن مرڪ لاءِ چيو.
”ماٺس کيڏانهن وئي جو تون پئي جاڳين...؟“
”يار ان جي پريشاني تہ تهائين ماري وڌو آهي....“
”ڇو؟ راتو رات کنهن سان ڀڄي وئي ڇا پوڙهي .....“
”الا ڇڏ مشکري!مان هن جي ناچاکيءَ سبب پريشان آهيان.“
”تون وري کڏهن کان فرمانبردار نُنهن ٿي آهين، مان تہ نوابن وانگر رهندي آهيان. مون تہ پنهنجي سس کي کڏهن چانهہ جو کوپ بہ ناهي هٿ ۾ کونہ ڏنو آهي. نوکر چاکر آهن، پاڻهي پيا خدمتون کن....“
”بيوقوف ايترو بہ نٿي سمجهين تہ هن جي ناچاکيءَ جي کري گهر جي سڄي ذميداري منهنجي نازک کنڌ تي اچي پوندي.... تو جيان فل ٽائيم تہ مون وٽ نوکر ناهن... پارٽ ٽائيم نِپٽيون نوکرياڻيون تہ روز پيون بدلبيون آهن.... تون تہ ڄاڻين ٿي هک ڏينهن بہ گهر مان ٻاهر جو چکر نہ هٽان تہ هوند ڇري ٿي پوان ۽ مون وارا عاشق سڀڳورا بہ ماڳهين پريشان ٿي ڳوليندا در تي اچي پڄندا.“
”بي ايمان کڏهن تہ گهر ۾ بہ ويهندي کر، رولاک مردن جيان سڄو ڏينهن پئي هرڻ جهتيندي وتين.... پوڙهيءَ کي شک پيئي تہ سر رولي رکندئي.“
”ڀڏوس! اها ٿي سر رولي، حالي تہ مون واري سکليندي مهراڻ ئي مِٽي مردار کري رکي اٿس... سارو ڏينهن ٿو نوان نوان انگل کٽائيس ۽

تيسا ڪيو تپائيس"

"هيڪاندا لاڏ ڏيئي ڪاريو ٻہ تہ پاڻ هوندائين"

"ڀيو نہ تہ، آهي ئي هن جي ٻلي"

"تڏهن تون ٻي فڪر ۾ چڙواڳ ٿيو گهمندي وتين"

"اهوئي تہ وقت اٿم آزادي چوڙڻ ماڻڻ جو.... جيتر وڏو ٿي اُلر ڪري مارڻ اچي، تيتر تہ گهمي ڦري عيش ڪري وٺان... بابر بہ عيش ڪوش ڪي عالم دوباره نيست"

"چتي اچي ٿي آهين ڏيسان، اڄ سوڏو مڙسهين اُلر ڪونہ ڪري سگهيو باقي پٺهين جي خوف اچي ورايو اٿئي"

"مڙس پراڻي ماڊل جو اٿم، ان جي مغز جي ايڏي رينج ناهي. پٽ ڪمپيوٽرائيزڊ ايج جو ماڊل آهي. مشيني مغز اهڙا تہ تيز ٿي ويا اٿن جو اسانجي پڄڻ جي جاءِ ناهي. آڏيون پڇائون ڪري ماڳهين تنگرائي وجهيم!... جيسن آءٌ چاليهہ عقل پيس ٿالهيءَ واري عمر تي پهچان تيسين هي اڳ ئي اهڙو ذهن رکيو ويٺو آهي! هاڻ تہ اهڙيون ترقيون ٿي ويون آهن جو ڊپ ٿو لڳي ان ڏينهن ڪان تہ دل ۾ سانديل راز ۽ پلياننگون نہ اڳلو چاڻي وٺي ...."

"وڏي ڪا دور انديش حرامڙي آهين..."

"نيٺ تنهنجي دوست جو آهيان....! چا خيال اٿئي دبئي فيسٽول هلجي؟ هلين تہ انجوائي ڪيون، منهنجو پروگرام نهي پيو." رفيعہ چيو.

"پر ڪنهن سان ؟"

"بظاهر تہ اڪيلي آهيان... باقي تہ سوَ سلامي نڪري ايندا."

"آءٌ وري ڪتي ٿي توکي اڪيلو ڇڏيان...." شيري لاڏ واري لهجي ۾ چيس. "اصل ڪونہ ڇڏيندي ماڻ اڪيلو. تون ٻارڙي ناسمجهہ نادان، منهنجي نظر داري ضروري اٿئي! متان ڪو اُٺ مهانڊو عرب جبي ۾ لڪائي پڃائي نہ وڃئي."

"جُبي ۾ ٿو لڪائي جو بس! آءٌ بہ پڄڻ جوڳي آهيان".

"چڱو هاڻ ڪيئن بہ ڪري منهنجي ويزا وٺ. هتان گڏ هلي، ايئرپورٽ تي الڳ الڳ ٿي ويندا سين پوءِ واپسيءَ ۾ وري گڏجي

ايندا سين.... باقي، لنڪ ۾ سو رهبو. الا سچ آءٌ تہ ويني ويني زندگي مان ڀرپور مزو ماڻڻ جون عجيب پلينگون سوچيندي آهيان. شيطان وينو ڀڙڪائيندو اٿم، تنهن ڏينهن بہ سوچيم تہ تو وٽ اچان پوءِ اسلام آباد ۾ شبانا جي گھر جو بهانو ڪري هليا هلون دوستن ڏي...."

"شبانا تہ اسلام آباد مان هلي وئي آهي...."

"منهنجي بد قسمتي...."! شيري مايوسيءَ مان وراڻيو.

ٻيو پيرو ڏيرياڻي ڪي اندر ايندو ڏسي هن تهائين پنهنجو آواز بلند ڪيو تہ جيئن ڪيس خاطري ٿئي تہ هن آڏين جو ايڏي دير کان واقعي رفيعہ سان ئي ڳالهايو....

"اُت ڀلا يڪو فون ڪي اچي چهٽي آهين..." ڏيرياڻي اورتي ايندي هوريان کان چيس.

"ها رفيعہ تو چيو پئي تہ اسڪرو واري نَٽ تو وارو سونارو ڀن ڏينهن ۾ ناهي ڏيندو، شادي ۾ ڏيهن گهٽا وچي رهيا آهن؟ اجان ڪيترو وقت لڳائيندو؟"

"ذليل، چئين چا پئي...." رفيعہ مُنجهندي چيو.

"ايتري دير توسان ڀخي هٽي مونکي تہ ننڊ جا ڳهر چڙهي ويا آهن سمجهہ ۾ نٿو اچي تہ تون چا پئي چئين.... اچي ڀاڄائي سان پاڻ ڳالهائي...." شيري رسيور ڏيراني ڏي وڌايو.

"رن چتي ٿي آهين اوچتا منهن وارا فون نہ هٽندي ڪر." رفيعہ جو جملو هوا ۾ ئي حل ٿي ويو تہ ڏيرياڻي رسيور ڪن تي رکي نَٽ جي باري ۾ معلومات وٺڻ لڳي. رفيعہ جيڪا مڪر جي ايڪٽنگ ۾ ماهر هئي تنهن نَٽ بابت ڪيس اهڙي سمجهاڻي ڏني جو ڪنهن جي فرشتن ڪي بہ ڪڙڪ نہ پئجي سگهي ها تہ شيري، يار سان نہ پر رفيعہ سان ئي پئي ڏيڍ ڪلاڪ کان مٿو ڪپايو.

"چڱو هاڻي پارت اٿئي چار پنج ڏينهن وچي بچيا آهن شادي ۾" شيري ڏيرياڻي کان فون وٺي ڪيس تاڪيد مان چيو. "تون بہ تہ ڀن ڏينهن کان سس جي تهل سبب راڳ رنگ جي محفل ۾ ڪونہ آئي آهين.... سڀاڻي يادگيري سان اچجانءِ. چڱو ٻاهر منهنجو انتظار پيا

ڪن"

" هلا اٿئي چالاڪ لومڙي..." رفيع سندس مسئلو سمجهندي فون بند ڪيو تہ ٻئي ڏيرياٺيون بنگلي جي پوئين پڌر واري چڪون ڪيرايل، ڪوسڙي ورانديءَ ۾ اچي وينيون جتي خاندان جي بزرگن آڏو نينگرين ڍولڪيءَ تي ڏانديا ڏانس جا نچڪا پئي ڪيا.

▲▲▲

سنجها ويل رمل ۽ منعم، پڪيءَ عظمت سان گڏ گرين ٽي مان ڪوسا ڏُڪ پريندي لائونج ۾ ويٺي اوپاريون لهواريون ڪيون جو در ٽي بي ڍنگي نموني ڪار جو هارن ٻڌي حيرت مان هڪ ٻئي ڏي نهاريائون، پَل رڪي وري ساڳيو هارن وڳو ته جيما زرينا کي ٻاهر ڏسي اچڻ لاءِ چيو جتي منعم جي ڏير کي ڏسي هن جون ڪن تائين واڇون ٽڙي پيون ۽ ڪجهه ڪچڻ پچڻ بنا ڊڪندي اچي اهڙو اطلاع ڏنائين.

"چوري پوءِ اندر وٺي اچينس ها. ڪو غير ته ڪونه هو. " ڪوماٽيل جيما ۾ چڻ خوشيءَ جي لهر جاڳي پئي ته منعم جي منهن تي به آس ۽ اُميد جي وچ ۾ لرزندڙ تاثرات اُڀري آيا پر رمل جي سمجهائڻ ۽ دلدارين جي اثر هيٺ اچڻ ڪري اڪر نه اڪليو ٽيس، پڪيس گوڏا جهلي اٿڻ جي ڪئي ته رمل روڪيندي چيس:

"جيما تون ترس، مان ٽي ڏسان".

"امان تون ماٺ ڪري ويهه. متان وٺڻ آيو هجيس، اجايو ڳالهه نه ڦٽائي"

"جي ايئن ئي ڪيس جهنم ۾ واپس موڪلڻو اٿئي ته پوءِ باقي مون ڏوڙ پاٽي جو ڪيس وٺي آيس" رمل جي چينب ٻُڌي جيما جتي هئي اتي ڄمي وئي، جڏهن ته رمل تهائين، اعتماد مان پورچ ڏي وڌي ۽ گيٽ کولي ٻاهر ايندي پڇيائين،

"جي .... فرمايو؟"

"ٻاپي کي وٺڻ آيو آهيان." نعيم ڪار ۾ ويٺي ئي چيو.

"ڪهڙي ٻاپي؟"

"چا مطلب؟" هن ٿورو ترشيءَ سان چيو. " اسانجي ڀيو وري ڪهڙي."

"ٻاپي چئي چو ٿو وات وڄائين. چئو ته اسانجي نوڪرياڻي،

زرخريد ٻانھي... گولي!"

"بھرحال جيڪو بہ سمجھو آءٌ ڪيس وٺڻ آيو آھيان، سندس ٻارن امان کي سخت پريشان ڪري رکيو آھي."

" معاف ڪجو اھي ٻار رڳو سندس نہ پر توھانجي ڀاءُ جو بہ ڏوھہ آھن. نپائي سگھو ٿا تہ نپايو نہ تہ وڃي بلقيس ايڌيءَ واري پينگھن ۾ اڇلي اچو"

"رمل تنھنجا اھي نمونا صحيح ناھن .... ھٿن سان پنھنجي ڀيڻ جو گھر پئي برباد ڪرين"

"خدا نہ ڪري جو منھنجي ڀيڻ جو گھر برباد ٿئي، ھو پنھنجي گھر ۾ نھايت سڪون ۽ آرام سان ويٺي آھي. نوڪرياڻين جيان نہ پر راڻين جيان... باقي ايئن چئو تہ ھن بنا توھانجو گھر ڀيو رلي برباد ٿئي"

"مونکي ڀاڀي يا ڀڦوءَ سان ملائي آءٌ تنھنجي ٻڪ ٻڌڻ ڪونہ آيو آھيان...؟"

"Mind your languge تو سان ملڻ لاءِ ڪوئي تہ ايندو، منعم جنھن جي امانت آھي تنھن جي اچڻ ڪانپوءِ ئي ڳالھيون ٿينديون"

"تون ڏاڍو غلط پئي ڪرين رَمل." ھن ايڪسليٽر کي زور سان دٻائيندي تيز لھجي ۾ چيو ۽ گاڏيءَ کي چيڪاٽ ڪڍائي روانو ٿيو. جڏھن تہ ھوءَ ڪا دير اتي ئي بيٺي رھي ۽ تازي ھوا ۾ گھرا ساھہ جھٽي ٻاڻ کي جڻ ريفريش ڪيائين. اندر آئي تہ جيما ۽ منعم بيٺي ماٺ ھيون. منعم جي اکين ۾ ترندڙ خاموش لڙڪ ھن کان لڪي نہ سگھيا، جن ۾ خبر ناھي تہ التجا ھئي يا ڪو احتجاج. ھن سندس پٺي ٿپريندي چيو،

"منعم تون حوصلو نہ ھار، ڪنھن نتيجي تي پھچڻ جو انتظار ڪر"

"رمل تون نٿي ڄاڻين تہ تنھنجي اِھا ضد مھنجي ٻارن جو سر وڃائي سگھي ٿي"

"سر ٿبو وڃي جو بس! اھي بہ تہ ٻار آھن جن کي مائرون جنم ڏيئي مري ويندڀون آھن، تڏھن بہ ڏڪا ٿاٻا کائي پلجي پوندا آھن. ھا

ايئن چئو تہ پنج ٻار ٻڪريءَ ۾ پوڻ ڪري سندن سر رلندا. ٿڃ پياڪ تہ ٻڪريءَ جو کير پي بہ زنده رهندا."

"توکي ٻار ڪونهن تڏهن تي اهڙيون ڳالهيون ڪرين"

"ٻار ناهن تہ ڇا ٿيو. حالي مونکي انهن جي ضرورت بہ ناهي. جي ضرورت پئي بہ تہ پاڻکي ڪنهن جي چونڊ تي سڄي عمر لاءِ بي عزتي سهڻ ڪانڻ گروي ڪونہ رکندس. ايڏو حوصلو مون ۾ آهي"

"مان تنهنجي جُتيءَ ۾ پير نٿي وجهي سگهان...." منعم خفي ٿيندي وراڻيو.

"رمل هاڻ ڪلمو پڙهہ، اجائي ضد نہ ڪر. اُتي منهنجي ڏاهي ڏيءَ. ڇڏي اچ وجي پيڻ کي ... چار ڏينهن تي ويا آهن!" جيما چيو.

"چار مهينا ڏهہ ڏينهن تہ ڪونہ ٿيا آهن ..."

ويرم ئي نہ گذري جو وري ڪار اچي در تي نڪاءُ ڪيو جنهن مان منعم جي سس ۽ مڙس. ٻارن جي راڙو راڙ ۾ رومڙ ڪندا ٻاهر آيا. زرينا آٿي ڪين اندر ويهاريو .

جيما. منعم ۽ رمل جتي وينيون هيون اُتان چريون ئي ڪونہ. ٻار ڊوڙي وجي ماءُ کي چنبڙيا باقي سو نندڙي ڏاڏيءَ جي هنج ۾ ۽ ٻيو ٻار پيءُ جي ڪڇ تائين محدود رهيا.

" هي سڀ ڇا آهي رمل. مان ٻنپهرن جو ڪوئيٽا مان گهر پهتو آهيان. هي ڪهڙي مشڪري ڪئي اٿوَ؟"

"توهان ڪوئيٽا جون هوائون ڪائيندا رهو باقي منهنجي ڀيڻ اِتي بي موت مرندي رهي"

" هوءَ رڳو تنهنجي ڀيڻ ڪونهي. منهنجي سئوٽ. زال ۽ ٻارن جي ماءُ آهي. جيتري توکي پياري آهي ان کان وڌيڪ مونکي."

تڏهن چاچيءَ جي عتاب ۾ مهينن جا مهينا ڦتو ڪري ويندا آهيوس. مان تہ ايترا سال ٻاهر رهيس ڪا خبر نہ چار. جيما ڪان سندس حال پڇندي هئس تہ اها بہ مونکي پرديس ۾ ڪجهہ ٻڌائڻ کان لنوائيندي هئي. سدائين پئي رڳو چوندي هئم تہ ڀيٽين خوش وينی آهي. ڪڏهن جي فون ڪريانس تہ محسوس ٿيندو چڻ هيسجو وجي. ٺلهو

مان ئي پئي ڳالھائيندي مانس... گھٽو گھٽو تہ بہ ايترو چوندي، 'پارن ۾ مصروف آھيان ... پار بيمار آھن... ڪڏھن تي وطن ورين' ... فون ڪرڻ يا خط نہ لکڻ جي شڪايت ڪئي ھوندم تہ بہ ساڳيو جواب تہ پارن ۾ واندڪائي ڪانہ ٿي ملي ... توھانجو تہ جڏھن بہ پڇيو اٿم تڏھن سدائين اھو ئي چوندي تہ ڪوئيٽا ۾ آھي... جاجي جو پچاڻ تہ پڏان پنيءَ تي .... اھڙي رُکي گفتگو کان پوءِ مان پيو ڪنھن سان ڳالھايان کھڙا ويھي پنن سان متا ھٽان... ھاڻ گھر بہ ايندي آھي تہ مان ھوندي ئي نہ آھيان، جي ھجان بہ تہ گھڙي ساعت ساھہ مٽ ۾ ڪري ويھي رواني ٿيندي. اول تہ اچي ئي ڪونہ پر جڏھن بہ اچي تہ معلوم ٿيندو، ڇاڇيءَ ڪيس نعيم جو سڱ ونڻ لاءِ اماڻيو آھي"

" مٺي امان ڇڏ اھي اجايا بحث." حُرمت جيڪا ڇئن ڏينھن کان لڳاتار پوٽن پوٽين جي ٿھل ۾ چڳي لڙھي لھڪارجي وئي ھئي. تنھن رمل کي ڳرا ٽڙي پائي، ھيناھين وننڊي چيو، "ڏاھي ٿي ڪلمو پڙھہ... يزيدياڻي ڪار ڪري ماءُ کان معصوم ڪَلھا جدا نہ ڪر...."

" ھونھہ" ! ھن منھن پري ڪندي چيو، " يزيد جي مائٽياڻي تہ تون آھين چاچي جو منھنجي معصوم پيٽ کي راتو ڏينھن رت ويٺي رئاڙين "

" امان پوءِ منھنجي خطا ڪٺي بخش ڪر." ھن طنز مان چيو. "پر اسانجي ڪنوار موٽائي ڏي تہ ھلي پنھنجا پچا ھٿن سان نپائي، آءُ اڳ ئي اڌ ماڻھو، پنھنجو ساھہ ئي نتي ڪٺي سگھان، ڇوڪريون پنھنجي پڙھائڻ ۾ پوريون.... پارن رڻ پاري ڏنو آھي ھاڻ ھلي پنھنجي ماءُ سنڀالين."

"اُتي ڪنھن لاءِ ھلي ۽ ڇو ھلي، ھي سندس گھر آھي ھاڻ اِتي ئي رھندي"

" رمل تون اسانجا فيصلا ڪرڻ واري ڪير ٿيندي آھين" عظيم تيز ٿيندي چيو.

" مان منعم جي پيڻ آھيان"

" ۽ مان رمل جو وارث !"

" ادا وارثيءَ جو حق نہ جتائي، ماڻھين تي پتر ڏيارڻ جي ڳالھہ

ڪري چڪي آهي. هاڻ اُجل جيترا پتر اُجلٽا اٿئي."

"ڇا پئي چئين رمل، هوش ۾ تہ آهين"؟

"مونکي بہ جي پاڻ وانگر نشي ۾ بيهوش ٿا سمجهو تہ پوءِ ماءُ کان پڇو تہ ڇا چيو هئائين"؟

" ابا اِها تہ اصل نڙيءَ مان ٿي جهلي، ڳالهہ جو ڪنيو ڳاتو وٺي، انسان خطا جو گهر آهي ڪنوار کي وٺيو پئي وئي تڏهن ڪٽي چڙ مان ائين چيم." اهو ٻڌي هن ماءُ جو پاسو ڪٽندي چيو.

" امان تہ اسانجي وڏي آهي، بزرگ آهي.... ان کي ڪجهہ بہ چوڻ جو حق آهي تون تہ هوشمند جرنلسٽ آهين توکي ڇا ٿيو آهي."

"تڏهن تہ هوش آيو اٿم، دير سان ئي سهي .... توهان ئي ٻڌايو تہ ڇا زال جي زندگي جو رڳو اهو مقصد آهي تہ هو ساهرن ۾ قيد ٿي مڙس جي واپسي جي انتظار ۾ سُڪ ٿيو وڃي هجي، جتي ڪيس پيار ۽ تحفظ بدران رڳو طعنا مهڻا ۽ ڏجها سهڻا پون.... هر هر احساس ڪمتري ۾ ٻڏل اهو احساس ڏياريو وڃي تہ هي گهر تنهنجو نہ اسانجو آهي! تہ ادا هيءَ تہ توهانجي پنهنجي سڳي سئوٽ آهي، خبر ناهي پراين ڌيئن سان ماڻهو ڪهڙا حال ڪندا هوندا. توهانکي شايد خبر ناهي تہ مڙس جو مطلب عورت لاءِ تحفظ آهي. منعم هڪ غير محفوظ ماحول ۾ ڪيئن ٿي زندگي گذاري سگهي".

"مونکي هاڻي اهڙي تحفظ جي ڪائي گهرج ناهي" منعم پنهنجي مسلسل وهندڙ گونگي ڳوڙهن تي قابو پائيندي ٻهريون پيرو زبان کولي. منجهس پنهنجي حق ۾ ڳالهائڻ وارو اعتماد اچڻ لڳو...

" ڇا مطلب!؟" عظيم حيرانيءَ مان پڇيو.

"مطلب تہ مان هاڻ ٻيهر اِن جيئري جنهم ۾ ڪونہ ويندس"

" پوءِ ٻارن جو ڇا ٿيندو؟"

"توهانکي منهنجي گهرج ئي ٻارن لاءِ آهي"

" ايئن ناهي منعم، تون نٿي سمجهين... هرو ڀرو ڳالهہ مان ڳالهڙو ڪري ماڻهو نہ ڪلائي" عظيم نرمي مان چيو تہ حرمت بہ سِنگهہ سُٽڪندي سُر ملايو.

” ها امان، هاڻ سدوري ٿي... ڇڏ پچر تڪرارن جي ، تقدير جا فيصلا اشراف نياڻيون اڪيون پوري قبول ڪنديون آهن ته وري ان سان ٻَڱن به اهڙوئي ڏينديون آهن .“

” هاڻ تقدير منهنجا فيصلا نه ڪندي، مون ۾ پاڻ پنهنجا فيصلا ڪرڻ جي جرئت پيدا ٿي وئي آهي.“

”اِها تون نه پر رمل جي چاٻي پئي ٻولي!“ حرمت اوقات تي ايندي چيو.

” چا به ڪٿي سمجهو... هي گهر منهنجو آهي، سهري جو ناهي جتي مونکي اٺندي ويهندي طعنا ڏجن. عظيم جي چاهي ته اِتي رهي ٿو سگهي، جي نه ته مونکي الڳ گهر وٺي ڏي باقي مان پنهنجي ساهرن سان نه رهندس.... نه نوڪرياڻي ٿيڻ لاءِ نه ئي ٻارن جي تربيت برباد ڪرڻ لاءِ“

ڪا دير ماٺ ڇانئجي وئي جيڪا ڀڃندي رمل ڏيرج مان پڇيو، ” پوءِ ڇا خيال اَٿوَ؟“

ان سوال تي عظيم ڪا دير رمل ڏي نهاريندو رهيو، پوءِ وڏي ضبط مان منعم ڪان پڇيائين،” ته ڇا اهو تنهنجو آخري فيصلو آهي؟“

” ها، بلڪل آخري“ منعم وراڻيو. ” پر اوهين مائٽن ڪان ڌار نٿا رهي سگهو ته بيشڪ پنهنجا ٻار ڪٺو ۽ ڪين پاڻهي سنڀاليو، نپايو ۽ تربيت ڪريو. هاڻ هي زمانو ٿن پٽرن جي ڍڪاڻ ۾ گونگي گانءِ بنجي زندگي گذارڻ جو ناهي. توهانکي پنهنجي ماءُ جي عزت آهي ته مان به نيٺ هڪ ماءُ آهيان، توهانجي ٻارن جي... مون سان ساڳي ئي گهر ۾ غلط ورتاءُ چو ٿئي. توهان پنهنجو هتي ٽرانسفر ڪرايو، نه ته مونکي به وٺي هلو پاڻ سان ...“

”ابا تون پنهنجو گهر نه ڦٽائي، هي گهر وري به ته چاچي جو گهر اٿئي. جيڪو اڄ به تنهنجو سياٽي به تنهنجو، چڻ ڪير وهي پٽ ۾ پيو! توکي کهڙو عيب ٿيندو“

حُرمت وري به پنهنجي حرفت کان باز نه ايندي لت مٿي رکي.

”چڱو سائڻ هاڻ ڪاوڙ ڇڏ... جيئن تون چونديءَ، تيئن ئي

ٿيندو... جتي مان اُتي اوھان... ھاڻ گھر ھلي ڪوئيتا لاءِ تياري ڪريو.... بس! ھاڻ تہ خوش نہ؟ "عظيم وس پچندي ڪيس راضي ڪرڻ جي ڀرپور ڪوشش ڪئي تہ رمل ۽ منعم ھڪ ٻئي ڏي نھاري مُرڪي پيون.

"جيڪو مُڙيو سو جُڙيو!"

حالتن کي جائتو ٿيندو ڏسي جيما بي اختيار خوش ٿيندي چيو، جنھن بعد ياسيرو ۽ زرينا کي ڪجھہ آڻڻ لاءِ چيائين، جيڪا لونھہ پائي جھٽ ڀربوتلون ۽ بسڪيٽ ٽري ۾ سجائي کڻي آئي. منعم ھَر ھر پنھنجي ٻارن کي منيون ڏيئي ڇاتيءَ سان ٿي لاتو. عظيم، ٽج پياڪ ننڍڙا سندس حوالي ڪيا. جن کي ٽج ڏيڻ لاءِ کڻي ھوءَ ڪمري ۾ ھلي وئي.

" ادي عظمت، ھاڻ تون بہ رمل کي 'ھائو' ڪرائي تہ نعيم بہ اڳو پوءِ اِتي ئي اچي ٿائينيڪو ٿئي..."

"ياچائي آءٌ ھٿ تي ٻڌئين، وري اِھو ذڪر نہ ڪجانءِ!"

▲▲▲

شيري جي هر هر گهر اچڻ لاءِ زور ڀرڻ تي اڄ نيٺ دل من هٽي هٽي رمل پاڻ راضي ڪري ورتو. لنچ بريڪ دوران آفيس مان ٽڪڙو ڪم اُڪلائي، ڪيس فون تي پنهنجي اچڻ جو اطلاع ڏئي، ڏس پتو پڇي هو رمندي رهي. سندس گاڏي ڊفينس جي رستي تي ڊوڙندي شيري جي گڙنگ بنگلي آڏو اچي بيٺي جتي چوڪيدار سان گڏ ڇهل قدمي ڪندڙ خوبصورت رَشين ڪتي ڀونڪار ڪري ڇڻ سندس آڌر ڪيو.

رمل جي اچڻ جو ٻڌي شيري پورچ تائين ڊڪندي آئي.

”او واٽ اِنائيس سر پرائيز! يقين نٿو اچي ته تون اچي وئين،ٰ توکي ڇُمان يا تنهنجي گاڏيءَ جي ڦيٿن کي جيڪي توکي مون تائين وٺي آيا آهن.“

”هاڻي گهٽي مجنون نه ٿي...“ رمل چيو ۽ ٻئي کلندي گهر اندر داخل ٿيون. ويٺيون مس ته ساڪ به اسڪول جو يونيفارم بدلائي فريش ٿي، ماءُ جو پاسو وٺي اچي ويٺي ۽ مرڪي مرڪي رمل ڏي نهارڻ لڳي ته هن سندس گل جهڙو گلابي ڳل ٿپٿپائيندي چيو،

”هيءَ ته ننڍڙي شيري آهي، صفا تو جهڙي“ هوءَ تهائين خوش ٿي لڄاري مرڪ مرڪڻ لڳي ته ويتر پياري ۽ وڻندڙ ٿي پئي.

”جي تماشو ڏسڻو هجئي ته چئيس ته صفا پنهنجي نانيءَ مهانڊي آهي پوءِ ڏس ته ڪيئن نه چڙيون هٽي ٿي روئي....“

”پوڙهي هوندي انڪري نه؟“ هن کلندي ساڪ کان پڇو ته هن لڄاري مرڪ مرکي هائوڪار ۾ ڪنڌ ڌوڻيو...

”اڇا اڇا تڏهن! پر ٻيبي تنهنجي ناني به ته جوانيءَ ۾ ضرور سهڻي هوندي تنهنجي ماءُ جيان ... هاڻ ويچاري پوڙهي ٿي وئي ته ان ۾ ڀلا هن جو ڪهڙو ڏوه... تنهنجي ممي کي به ته نيٺ پوڙهو ٿيڻو آهي... پوءِ تون پاڻ کي ڪنهن جهڙو سڏرائيندين؟“ جواب ڏيڻ بدران

هوءَ شرمائجي ڏوڙ پائي پنهنجي ڪمري ۾ هلي وئي...

ان دوران ٻاهران ڪان اَختر بہ پريان ئي شيريءَ کي سڏيندو اچي پهتو. هوڏانهس وڏي آئي تہ چيائين:

"شيري جلدي سان منهنجو بيگ ناهي وٺ مونکي ڇئين بجي واري فلائيٽ ۾ اسلام آباد وڃڻو آهي."

"ڪاش هڪڙو ڏينهن اڳ ۾ ٻڌايو ها تہ مان بہ هلي هلان ها."

"بزنسٽ ٽرپ تي پيو وڃان آفيس جا ماڻهو گڏ اٿم. توکي وري ڪٿي گهليندو هلندس. جتي وڃان پويان لڙڪيو پئين ڇڻ ڪجهہ ڏنو ئي ڪونہ اٿئي، جيڏانهن گهمڻو هجئي پاڻهي وڃي گهمندي ڪر. آءُ ڪو پڪ نڪ منائڻ ڪونہ پيو وڃان..."

"الا ايڏو ليڪچر تہ نہ ڏي مون بس ڪئي! آءُ وري ڪهڙو تي هليس مڙئي توکي پئي تپايم... ڏسو تہ مون وٽ ڪير آيو آهي..." هن پريان صوفا تي ويٺل رمل ڏي اشارو ڪندي چيو.

"هلو." هن ويجهي ايندي چيو. "جيڪر مان غلطي نہ پيو ڪريان تہ يقيناً اوهين ٻيڻ رمل آهيو."

"يقيناً!" هوءَ تعظيمن اٿي بيٺي.

"ويهو ادي ويهو..." هن ڪيس ويهڻ لاءِ چيو ۽ پاڻ بہ سامهون رکيل صوفا تي ويهندي چيائين، "شيري وٽان مون توهانجو ايڏو تہ ذڪر ٻڌو آهي جو توهان لاءِ هڪ اميج قائم تي ويو هو ۽ خوشي اٿم تہ هوبهو ان مطابق ئي آهيو.... روبيسٽ، سمارٽ ۽ چارمنگ پرسنلٽي!"

"بس بس هاڻ گهڻو ٿيو." شيري مڙس کي چيڙيندي چيو، "سڀئي لفظ ان جي ساراهہ ۾ ئي پورا ڪندا ڇا؟ ڪي تہ منهنجي لاءِ بہ بچائي رکو."

"ها، اجان لفظن جي ڪجهہ پوپر باقي اٿم ساتو لاءِ پاسيري رکي آهي."

اهو ٻڌي پئي کلڻ لڳيون. شيري بورچيءَ کي هڪل ڪندي چيو، "سبزل تون جلدي سان ماني لڳرائي وٺ، صاحب کي دير پئي ٿئي."

رمل ۽ اختر جي پاڻ ۾ رسمي ڳالهہ ٻولهہ جاري هئي تيسين شيري

بئيگ ناهي ورتي. ماني کانپوءِ اختر سائڻ موڪلائي روانو ٿي ويو. ساک سمهي پئي، جڏهن ته رمل ۽ شيري چانهه پيئندي ڪچهرين ۾ لڳي ويون...

"ڪيئن لڳئي منهنجو اختر" هن اکين ۾ چمڪ آڻيندي پڇيو.

"سنو مڙس، سنو پيءُ ۽ سنو انسان... پر جيئن ته اها منهنجي پهرين ملاقات آهي انڪري وڌيڪ يقين سان ڪجهه نٿي چئي سگهان.... پر لڳي ٿو تون منجهانس مطمئن ناهين..."

"وري شروع ڪيئي پنهنجي تفتيش."

"ها، ڪرڻي ته پوندي، تنهنجي بي راهه روي، پين مردن ۾ هيڪاندي دلچسپي ڪجهه سوچڻ تي ته ضرور مجبور ڪندي نه"

"ڏس رمل، ڪابه شيءِ ڪوبه جذبو دائميت نه رکندو آهي. اسان ڀڳو مطمئن ٿيندا آهيون... الائي ڇو وقت ۽ حالتون رَوين ۽ محبتن ۾ تذاڻ آڻيو ڇڏين... اَختر منهنجو پيار آهي... عشق آهي... بلڪ جنون آهي، يا شايد هو... اسان پيار جي شادي ڪئي، سڀ کان خوشقسمت سمجهڻ لڳا هئاسين هڪ ٻئي کي.... انتهائي مطمئن... پر دنيا جون مصروفيتون ۽ وٺ وڻان ماڻهوءَ کي ڏينهون ڏينهن هڪ ٻئي کان دور... جذبن کان عاري ڪيو ڇڏين. هن مون لاءِ ته دنيا جي هر آرائش آندي، پر پاڻ کي متيريلسٽ دنيا ۾ وڃائي ڇڏيو.... بظاهر ته هو اسان لاءِ ئي سڀ ڪجهه ڪري پيو پر هو خود ڇڻ ڪٿي به ڪونهي.... پنهنجو پاڻ ۾ به ناهي."

رمل پنهنجي آرٽسٽڪ هٿن ۾ ڪاڏي رکي ڪيس ڏيان سان ٿي ٻڌو.

"اهو سچ آهي ۽ ان حقيقت جي سيني کي خبر آهي ته مان هيٺين ڪلاس مان آئي آهيان پر ان هوندي به اڄ بي انداز دولت منهنجي لاءِ ڪا ڪشش نٿي رکي... هي ڏس منهنجون ٻانهون..." هن پنهنجون ٻنيون ٻانهون ڏانهس وڌائيندي چيو. "هيڏو وڏو انڊسٽريلسٽ آهي منهنجو مڙس، چاهيان ته ٻئي ٻانهون نونڻن تائين هيرن جواهرن ۽ سون سان جرڪائي ڇڏيان پر منهنجي پهرين ضرورت پيار ۽ صرف پيار آهي... ٿورڙي توجهه آهي... ذهني ۽ جذباتي هم آهنگي آهي... جيڪي

هاڻ اختر وٽ ناهن رهيون. آئون بہ ڪتان آئيان فست نائيت وارا اِموشن ۾ گرم جوشيون ساڳي مڙس لاءِ .... اسانجو رشتو پڻ زال مڙس جي فارملٽي ۾ قيد ٿي وڃڻ ڪانپوءِ پنهنجي معنيٰ وڃائي وينو آهي..."

"تنهنجون سوچون پاراڻيون ۽ احمقاڻيون آهن."

"شايد تون سچ ٿي چئين رمل، مان ٿي چري آهيان پر ڇا ڪريان منهجو بهرحال پيار بنا گذارو مشڪل آهي. جذبن ڪان وانجهيل بڻجي ڪنهن روبوٽ جيان ٿي رهڻ مونکان نہ پڄندو. پنهنجي فطري جذبن جي تسڪين لاءِ ٿوري گهڻي فلرٽيشن جو گيم تہ ڪيڏٿو پئي ٿو نہ تہ هيلتائين جيڪر ڪڏهوڪو گهٽجي ٻوساٽجي مري وئي هجان ها."

"شيري تنهنجي درد ڀري ڪهاڻي ٻڌي مونکي الائي ڇو ان ناشڪري عورت واري ڳالهہ پئي ياد اچي جيڪا مڙس جي پٺن تي سوار ٿي پاڙي مان چلم لاءِ ٽانڊو وٺڻ نڪتي تہ 'ڏکيءَ کي ٽانڊو ڏيو!' رمل ماحول ۾ گلابن جهڙا ٽهڪ وکيري ڇڏيا تہ هن سنجدگيءَ مان چيس.

"تون ڀلي مون تي کِلون ڪر. اجان شادي واري تعدي ڪونہ ٿي اٿئي نہ تڏهن پئي ڏند ڪڍيو کلين. جڏهن بقول تنهنجي ان فضول رسم جي ور چڙهندينءَ پوءِ پڇندي مانءِ تہ 'حال ڪيسا هي جناب ڪا...'

"اهڙي جواب طلبي واري ڪارروائي ڪرڻ جي توکي ضرورت ئي محسوس نہ ٿيندي جو منهنجو اهڙي ڪوهہ ۾ ٽپو ڏيڻ جو هرگز خيال ناهي، جنهن جي پٺن سان ويهي پوءِ مٿو ٽڪرائجي."

"معني تہ سڄي عمر Nun ٿي گذاريندين؟"

"Nun جي ڳالهہ ناهي. آءُ ايئن نٿي چوان تہ ڪو سٺي ساوتري ٿيو مالاجپڻ ويهي رهندس پر مان گهٽ ۾ گهٽ ڪنهنکي تو وانگر دوکو نہ ڏيندس. جڏهن ڏسندس تہ منهنجا جذبا يا امنگون رخ موڙي رهيون آهن تہ آءُ ساٿ ڇڏي ڏيندس. تون تہ مڙس کي دوکو پئي ڏين! نڪاح جي ڊِڪ جو فائدو پئي وٺين. هونءَ بہ جنهن ڳالهہ جو اسانکي خوف ئي نہ بلڪ يقين هجي سا ڪجي ئي ڇو؟ پنهنجو پيار ماڻڻ لاءِ. سر ترِيءَ تي رکي ڀلي ڪٿي ڪيڏيون ئي بغاوتون ڪجن. پر جتي ان 'جنون' کي قانوني حيثيت ملي، اُتي خاندانن ۽ ٻين مسئلن ۾ ڦاسجڻ

ڪانپوءِ پن ڇڻن ڪي هڪ ڪرڻ وارو پُرڪشش جذبو سرد خاني ۾ دفن ٿيو وڃي...“

”مجموعي طور تہ تون صحيح آهين پر انفرادي سطح تي اِنکي تنهنجو وهم ۽ ذهن ۾ ويٺل پراڻو خوف بہ چئي سگهجي ٿو.“

”هلو منهنجو وهم ئي سهي، پر معاشري جي بدلجندڙ حالتن کان ڇا تون اجان بي خبر آهين... چوڌاري وحشتن دهشتن جا راڄ آهن... اخلاقي قدرن جا جنازا آهن، بي رحمي ۽ پٽ ڪوهہ واريون حالتون آهن. هرڪو پنهنجي فعل ۾ فيل مست جيان آزاد ٿيو هلي، سهپ ۽ صبر بنهہ ختم ٿيل. عقل مت شرم الائي ڪٿي نهوڙجي غرق ٿي ويا، هر پاسي حرفت بازيون ۽ وک وک تي پنهنجي مفاد لاءِ ڪجهہ بہ ڪري سگهڻ وارا انتهائي قدم...! هي تون اخبارون نہ پڙهندي آهين روز جا پريمي جوڙا سر جو سانگو لاهي گهران ڀڄي، اخبارن ۾ فوٽا ڇپرائي، مائٽن جي منهن تي دانگي ملي، سوين ماڻهن سامهون ڪين ڪورٽن ڪچهرين ۾ گهلائي پائيندا آهن وڏي سوڀ ڪٿي اٿن پر پوءِ جڏهن ان سوڀ ماڻڻ جا ڪيتا لوڙيندا آهن تہ اهو بہ جڳ جهان چاڻيندو آهي. تنهنڪري شادي تہ هاڻ هن ذرتي تي هڪ So called انتهائي پراڻي رسم جي صورت ۾ آخري هڏڪيون پئي پري. نسل وڌائڻ جي تہ هاڻي ڪنهن کي ضرورت ئي ناهي رهي، جن جا نسل وڌي وڻ ٿيا آهن، سي حالتون ڏسيو وينا منهن مٿا پٽين... باقي ضروري ناهي تہ جنسي ضرورتن جي پورائي لاءِ هروڀرو شادي جو ڳٽ ڳچي ۾ وجهجي اهي تہ پوريون ڪرڻ وارا ڪٿان بہ ڀيا پوريون ڪندا آهن، هونءَ جن کي پاڻ تي ضابطو آهي اُهي ضبط کان ڪم وني چاڻين.“

”شيم شيم! رمل تنهنجا خيال ڏاڍا فحش ۽ بغاوت ڀريا ٿي پيا آهن. سنيال تہ ڪٿي اندر نہ ٿي وڃين... پاهران پڙهي آئي آهين تہ مٿو ئي ڦري ويو اٿئي، تڏهن ٿي ويني. اهڙيون ڳالهيون ڪرين، هتي هر ٻئي ڏينهن شادي ڪارڊن جو وسڪارو لڳو پيو آهي ۽ تون پئي چئين تہ رسم ٿي ختم ٿئي... ٻيهہ تہ تولاءِ جيما ڏي ڪنهن چاليهہ پنجاهہ سالن جي ڪوڳي ڪودڙي جو رشتو ٿي اماڻيان، پاڻهي مغز سنئون ڪندءِ پوءِ

پئي خدمتون ڪجانس...“

”جيئن تون اختر جون خدمتون ڪري ٿڪي آهين.“ رمل منجهس اکيون کُپائيندي شوخيءَ مان چيو.

”ها. ڪريان ته پئي. ڪڏهن هن سان گڏ ناشتو، ڊنر ۽ لنچ ڪرڻ جو شرف ملندو اٿم ته سوشل گيدرنگس ۾ پڻ ساٿس گڏ اُتان ويهان، ته آئي وئي آڏو خوشگوار 'Couple' هئڻ جو تاثر به ڏيندي آهيان. بيڊ تي به گڏ سمهندا آهيون ان کان وڌيڪ هڪ زال نوڪرن چاڪرن جي هوندي پنهنجي ڪاتائو ۽ ڪمائو مڙس جي ٻي ڪهڙي خدمت ڪندي.“

اهو ٻڌي رمل هن جي ڳالهه تي بي پرواهيءَ مان مرڪندي چيو ”شادي شده زندگي ۾ اچڻ ڪانپوءِ تون اهو چو ٿي ويسارين ته عورت ۽ مرد هڪ ٻئي جو ڍڪ هوندا آهن... لباس هوندا آهن... هڪ چولي جا ساٿي ۽ هم سفر سڏبا آهن...“

”۽ سچي ڳاڙيءَ جا ڦيٿا به ته هوندا آهن.“ شيري ٽَرڙائي ڀري ٽوڪ مان ياد ڏياريندي چيس. ”پر رمل، ماڻهو کو ناهوڪو يا قيمتي لباس وٺندو ته شوق مان ئي وٺندو، به ٽي دفعا پائي رکي ڇڏيندو، ظاهر آهي ته ڦٽي ڪونه ڪندو. ڪڏهن جوجهڪي آيس ته هڪ اڌ دفعو پائي وري خوش ٿيندو ۽ رکي ڇڏيندو... ان ريت ٻيا به ڪيئي مثال ڏيئي سگهجن ٿا.“

”مون تنهنجي ڳالهه نه سمجهي“ ڪيس وڌيڪ کولڻ جي ڪوشش ۾ هن سڀ سمجهندي به اڻڄاڻائي مان پڇيو.

”مان تو اڳيان کليو اعتراف ٿي ڪريان ته اختر سان منهنجو رشتو هاڻ ان لباس جهڙو ئي وڃي رهيو آهي. مان اهو به ٿي اعتراف ڪيان ته هاڻ ان لاءِ مان پنهنجي جذبن ۾ اها گرمي ۽ اها شدت نٿي محسوس ڪري سگهان، جيڪا اڳ هئي. مان مڃان ٿي ان ۾ ڪجهه ڏوهه سندس ۽ شايد ته گهڻو ڏوهه منهنجو آهي. اِنڪري جو آءُ زندگي ۾ رومينس ڏسڻ ٿي چاهيان ۽ هو ريئلزم. شايد هو پنهنجي جاءِ تي صحيح آهي ۽ مان به غلط ناهيان. هيءَ زندگي آهي به ڪيتري مختصر. روٽين ۾ گذري

وچي ان کان سنو وڏ کان وڏ مزو نہ ماڻجي...؟ هاڻ سالن کان هلندڙ ٽريند جوپيٽرن تبديل ٿيڻ گهرجي. شادي کانپوءِ عورت جو ساڳيو رڌڻي ۾ ٻيهڻ... ان ۾ تہ هوءَ جڻ چڪيءَ ۾ آيل داڻي جيان پيسجيو وڃي... ان کانسواءِ سس سهري جي خدمت ڪرڻ، خرچ پکي تي مڙس سان جهيڙو ڪري ان جا پادر ڪائڻ، ٻار ڄڻڻ ۽ زندگي کي گهلڻ وارا ٻيا سوين مسئلا.... اهو سڀ رڳو زال سان لاڳو ڇو هجي؟ وقت زندگي جي هر شعبي ۾ ترميمون ۽ تبديليون آنديون آهن. قانون، سياست، تعليم کان ويندي فيشن ۽ Living اسٽائيل ۾ تبديليون آيون آهن.

سائنسي ۽ ٽيڪنالاجي جي ترقيءَ سان پڻ انسان جي ذهني شعور ۾ وڏي تبديلي آئي آهي... باقي شادي جي بندڻن ۾ ڪجهہ تبديليون يا نرمي ڇو نہ ٿي اڻي سگهجي؟ اها تہ ضرور اچڻ گهرجي..."

"توکي سڀئي سک حاصل آهن نہ، تڏهن ٿي اهي پيٽ ڀرائيءَ جون ڳالهيون ڪرين!" رمل ڪاغذي اکروٽ کي نٽ ڪريڪر سان ٻہ اڌ ڪري ڳر کڏي کائيندي چيو. "اهي سڀ سائنسي ڪرشمن جا ڪمال آهن جن نهايت تيزيءَ سان زنگيل ذهنن ۾ شعوري جاڳرتا تہ آندي آهي پر ساڳي وقت ان جي هيڪاندي ڊوز سائيڊ افيڪٽ طور ذهنن کي تباهہ بہ ڪيو آهي... جيڪر واقعي تنهنجون اهڙيون سوچون آهن ۽ زندگي کي تو رڳو رومينس ۾ ئي ٿي ڪٽڻ چاهيو تہ پوءِ توکي شادي ڪرڻ ئي نہ گهربي هئي. زندگي ۾ ملڻ جلڻ واران جا تجربا ۽ مشاهدا بہ تہ نيٺ تنهنجي سامهون هوندا. پينگهي ۾ هوندي تہ تنهنجو نڪاح ڪونہ پيو هوندو نہ؟"

"ها. اِتي مان جذبات جي وهڪري ۾ وهي مار کائي ويس،" شيري ٿڌو ساهہ کڻندي چيو. "ڪنهن زماني ۾ چاهہ جا چار ڊائلاگ ڇا ڳالهائي ورتائين جو آءٌ سڄي زندگيءَ لاءِ آڙجي ويس. شادي ڪري شاديءَ جو سحر ڇُومنتر ٿي ويو. زندگيءَ ۾ ڪا خوشي نہ رهي. ڪاش منهنجي جذبن کي ڪوئي سمجهي سگهي ها... دل چوندي هئي تہ باقي زندگي سڪون سان گذارڻ لاءِ اِن واڙيل زندگي مان الڳ ٿي وڃون پر

پوءِ مونکي لڳو چڻ هو منهنجو حصو ٻڻجي ويو. هجي... هڪ ٻئي کي برداشت ڪرڻ جي چڻ عادت پئجي وئي..."

"تہ پوءِ هاڻ روئڻو ڇاجو. قانوني ۽ مذهبي طرح جڙهن تو ان رشتي يا 'سزا' کي پنهنجي رضا خوشيءَ سان قبول ڪري ورتو آهي تہ ان مقدس بندڻ سان بنا ڪنهن نوس سبب جي هٿ چراند ڪري تون يقينن ڏنئي ڏوهارڻ ليکبينءَ...."

"مون وٽ پنهنجا دليل آهن. مان ڪوبہ ڏوهہ نٿي ڪريان. زندگي خدا جو تحفو آهي، ان کي هٿ وٺي برباد ڪرڻ بہ تہ ڏوهہ آهي."

"جي تون ايڏي بيزار آهين، تہ سيپريشن وٺي ڇڏ."

"اهو ئي تہ پرابلم آهي، ڪير منهنجو مسئلو سمجهي نٿو سگهي. هرڪو اهوئي چوندو 'توکي ڪارائي پيو رهائي پيو. اٿو لٽو اجهو ڏنو اٿس. باقي کهڙو ڦاهو ڪپنئي.'"

"يقينن انهن مان هڪ مان بہ هوندس... شيري، مان ڏاڍي آزاد خيال آهيان. پر ان سان گڏ قانون جو احترام بہ ڪريان ٿي تہ جيڪر ڪير هڪ ٻئي کي خوشيءَ سان قبول ڪري تہ پوءِ نڀائي. ٻي صورت ۾ الڳ ٿي وڃي. پر ڪنهن بہ حالت ۾ دوکو نہ ڏي... بيوفائي نہ ڪري. ان حوالي سان ڏسجي تہ Periodically Marriages جنهن کي اِسين مطعہ شاديون ڪوٺيون ٿا، ان جو رواج پراڻو هوندي بہ پنهنجي دور ۾ سٺي جدت هئي مان تہ اڄ بہ ان جي ئي حق ۾ آهيان..."

"مونکي پڻ اجوڪين شادين کان وري بہ اهو رواج ڀلو ٿو لڳي. اِن ۾ عمر قيد واري سزا تہ ناهي..." شيري چيو.

"پر ان طريقي جون شاديون، مردن جي 'سهوليت' کي نظر ۾ رکندي، يا ائين ڪٺي چئجي تہ حرامڪاريءَ کان بچڻ لاءِ هڪ خاص فرقي ۾ مَروج هيون. شايد ڪن ملڪن ۾ اڃان بہ آهن..." رمل سوچيندي چيو.

"هي مردن جو معاشرو آهي تنهنڪري هو پنهنجي سهوليت ۾ مطلب جي هر جائز توڙي ناجائز ڳالهہ کي نت نئين معنيٰ ڏئي ان جا ويس ٻارائي مڃرايو وينا آهن... مذهبن جا باني بہ تہ اهي مرد ئي آهن..."

”هونءَ مذهب تہ هر هڪ قابل احترام آهي، جو انسان کي انسانيت جو درس ڏي ٿو پر اِها بہ حقيقت آهي تہ ڪو هندو جي گهر پيدا ٿيندو تہ هندو سڏبو ڪو مسلم جي گهر تہ مسلمان... اهڙي طرح مذهبن جا سلسلا پيڙهين کان هلندا اچن، جنهن ۾ فرد جي پنهنجي ڪابہ Choise ناهي هوندي ڇو تہ قلندر جي چوهي واري ٽوپ جيان، مذهب جو ٽوپ بہ جمڻ سان پاڻمرادو اچي هن جي مٿي تي ڪُپندو آهي ۽ هوش سنڀاليندي ئي سندس مغز ۾ وجهبو آهي تہ توکي ان ئي مذهب جي مُنهن ۾ ويٺو آهي، جنهن جي تون پيداوار آهين ۽ جيڪو تنهنجي ابن ڏاڏن کي ورثي ۾ مليو آهي...“

”اها ڳالهہ تہ واقعي حقيقت آهي، اسان جي سامهون تہ ڪا بہ چونڊ نہ رکي ويندي آهي. ڏس نہ اڄ جي ڪوئي هندو آهي، سپاٽي مسلمان يا ڪرستان ۽ پريهن ڪجهہ ٻيو، تہ ڇا هنجي مذهبي عقيدن ، عبادتن ۽ ڏوهن ثوابن واري سموري ڪاتن ۾ هر هر پئي ڦير گهير ٿيندي ڇا؟“ شيري ’سونف سپاري‘ جي پُڙي کولي ترِيءَ تي ڇنڊيندي ڇيو.

”ان تي تہ ڪو عالم سڳورو ئي روشني وجهي سگهندو.“ رمل وراڻيو.

”پر خود، اسانکي بہ تہ شعور آهي...“

”بهرحال منهنجو تہ اخلاقي قدرن ۽ انسانيت ۾ وڏو ويساهہ آهي.“

”انسانيت ۽ هن معاشري ۾ !“ رَمل جو رايو ٻڌي شيري طنز مان کلندي پڇيو.

”ها اڃان بہ ڪي آهن جن جي ڪري هي دنيا وٺڻ جي قابل آهي نہ تہ اسانجي سماج ۾ واقعي بہ ڪهڙي عزت آهي عورت جي... رڳو اڃايو ڪيس پڌايو ٿو وڃي،“ هن ڇڻ مختيار بيگم جا خيال ورجايا. ”هڪ پاسي ماءُ جي پيرن هيٺ جنت جي ڳالهہ، نياڻيءَ کي ست قرآن جو لقب تہ ٻئي پاسي اسانجي ماڻهن جي روز مرهہ جي زبان تي ڳالهہ ڳالهہ ۾ ماءُ ڀيڻ ڌيءَ جون ڪچيون گاريون چڙهيل آهن. لچا لفنگا تہ ڇهيو پر، پاڪي معتبر مٿيرا مڙس سڏائيندڙ، يا پاڻ ۾ حجتي لعنتي انهن

قومي ڳارين جي متا ستا ڪرڻ بنا رهي نہ سگهندا... ماني هضم ڪونہ ٿيندن. اها عزت آ اسان وٽ عورت جي."

"ها يار واقعي... ان ڪان تہ ڪو رشتو ئي نہ هجي جو پوءِ انهن جي بي حُرمتيءَ تي غيرت بہ نہ اچي... اسان عورتن سان ڏاڍيون بي انصافيون ۽ بي واجبيون آهن. منهن تي وڏي عزت ڏيندي چوندا، تنهنجي ماءُ منهنجي ماءُ، تنهنجي ڀيڻ منهنجي ڀيڻ، تنهنجي ڌيءَ معنيٰ منهنجي ڌيءَ تنهنجو پٽ منهنجو پٽ، تنهنجو پاءُ منهنجو پاءُ، پوءِ تنهنجي زال منهنجي زال چوڻ ۾ ڪهڙو حرج آهي؟" شيري جيڪا جذبات ۾ اچي پاڻکي سيف الله جي روحاني زال ڪوٺيندي هئي تنهن جڻ پنهنجي تسلي تي چاهي، جنهنکي محسوس ڪندي رَمل اُمالڪ چئي ڏنس،

"تون تہ رڳو واهيات وجهہ پئي ڳولهين. ڏسين نٿي تہ اهي رشتا مقدس آهن، جڏهن تہ زال جو تعلق سيڪس سان آهي."

"مقدس رشتن کي ڳاريون تہ بہ Sex واريون ٿيون ملن! "

"جيڪڏهن ايئن آهي تہ سالو ڪوٺڻ ڳار جيان ڇو ٿو لڳي... پوءِ تہ ڪنهن ڏارئي کي بابا پٽ يا امان ڌيءَ بہ نہ ڪونجي... اِن ريت جي ڳالهہ جو ڳاٽو ونجي تہ پوءِ هر رشتو ئي ڳار بڻجي وڃي."

"اصل ڳالهہ اها آهي تہ تون شاديءَ جي پابنديءَ ۾ رهي بہ پاڻ کي آجو سمجهڻ ٿي چاهين، هر ڳالهہ ڪان مڪتي ماڻڻ جي خواهش ٿي رکين..."

"ڪاش! جيئن خوشي شيئر ٿيندي آهي، غم شيئر ٿيندا آهن، دوستيون شيئر ٿينديون آهن. تيئن زال مڙس جو رشتو بہ شيئر ڪري سگهجي ها." شيريءَ حسرت مان چيو.

"مردن کي تہ شيئر جي ضرورت ناهي، اهي تہ جڏهن چاهين جتي چاهين عورت حاصل ڪري سگهن ٿا... پر تون رڳو مردن جي ڳالهہ جو ٿي ڪرين، پنهنجو مثال سامهون رکي عورتن لاءِ بہ اها ساڳي ڳالهہ ڪري سگهين ٿي... لڪ چپ ۾ تہ انهن وٽ بہ اهڙا ڪم هلن پيا، بلڪ تون تہ ڪرين بہ پئي پر، پريڪٽيڪلي ڪلمر ڪلا ايئن ڪرڻ جي

جرئت بہ تہ ڪري ڏيڪار...."

"مرد بہ تہ شادي وارا هوندي ڪٿي نہ ڪٿي چمي چڪ ڪيو ذائقو بدلايو اچن وري مُجون اُگهي اشرافت جي پڳ پائي، زالن اڳيان اچو ويهن پر ڪيڏا نہ بيوقوف آهن ويچارا. مونکي تہ ڪل ايندي آهي اهڙي پوڪ بصر مردن تي جيڪي هن زماني ۾ اسان عورتن مان اجان بہ اها اميد رکيو وينا آهن تہ اسين رڳو سندن ئي استعمال لاءِ ستيون جتيون بنجي وقف ٿيو وينيون هونديون سين، ظاهر آهي اسانکي بہ دل آهي، جذبات آهن، اڪيون آهن ۽ جي حُسن، جواني ۽ سمارٽنيس بہ برقرار آهي تہ زندگي جو مزو ماڻڻ اسانجو بہ حق آهي."

"خير تو جيان ان قسم جون واحيات ۽ گهٽيا سوچون هر عورت جون نٿيون ٿي سگهن..."

"تون تہ هر ڳالهہ پويان سينسر بورڊ ٿيو ويٺي آهين. جڻ ان ڳالهہ سان سهمت ٿيندينءَ تہ توکي اچي ڳچيءَ مان جهليندا. صحافي آهين تہ سچ کي هضم ڪرڻ جي بہ همت رک پاڻ ۾...." شيري لچائپ مان کيس ٻڌايو.

رَمل حيرانيءَ مان ڏانهنس تڪيندي رهي، کيس هن مان اهڙي بي حيائيءَ جي توقع نہ هئي.

"تون بہ تہ حسين بلڪہ ڪنواري ڇوڪري آهين، ڏاڍو مضبوط ڪردار سمجهندين آهين پاڻکي... تون پنهنجو بہ تہ احتساب ڪر. هيڏن سارن ماڻهن سان ملي جُلين ٿي، ڇا ڪڏهن تنهنجون فيلنگز اچل نہ ڪائينديون هونديون تہ تون بہ ڪنهن سان پيار ڪرين... ڪنهنجو انتظار ڪرين...

يلا ان راز ۾ ئي ڪٿي شامل ڪر تہ ڪڏهن تو بہ پنهنجي جذبن هٿان مجبور ٿي ڪنهن طرف جهڪڻ چاهيو هوندو..."

"ها چو نہ، پر تون الائي يقين ڪرين يا نہ تہ ان ڪان اڳ مون وٽ اِهي فيلنگز نہ هيون پر جڏهن ڪان ڊاڪٽر عرفات سان سڃاڻپ ٿي آهي تڏهن ڪان محسوس پئي ڪريان تہ هو انهن سون هزارن مردن مٿان حاوي ٿيندو ٿو وڃي، جن سان مان پنهنجي پروفيشن يا

No doubt, he is...ڪانٽيڪٽس جي حوالي سان واسطي ۾ رهي آهيان
my best friend,

اهڙو دوست جنهن سان سني ۽ سنجيده گفتگو ڪري سگهجي جنهن سان خاموشيون Share ڪجن...

Luckily I found that in Irfat .He always make me feel good about life and my self!"

"هون! هن مام ۾ مرڪندي چيو. ته چئبو نلهو اڪيون ناريو پئي پاڻ کي ڏنا ڏنپ ڏين، قاسائيس نه شاديءَ جي ڪوڙڪي ۾"

"ته جيئن اِڪتي هلي ويچاري مخلص ماڻهوءَ سان اهڙو حشر ڪريان جهڙو تون ادا اختر سان ويني ڪرين."

رمل جي چيندڙ لفظن پهريون ڀيرو هن کي پنهنجي نظرن ۾ ڪي قدر ڪيرائي ڇڏيو. جنهنکي هڪ جرنلسٽ جي نظر سان تاڙيندي هن ٺهه پهه ٻيو وار ڪيو:

"شيري، سچ سچ ٻڌائي، ڇا تون سمجهين ٿي هو به توسان اهڙي بي وفائي ڪري پيو." ڪن پل اڳ تائين ڇهڪندڙ شيري کي چڻ ماٺ لڳي وئي ۽ پوءِ لفظ ميڙيندي چيائين،

"مونکي پاڻ کان وڌيڪ هن تي يقين آهي ته هو ڪڏهن ايئن نه ڪندو... هو ايئن ڪري ئي نٿو سگهي..."

"ايڏو Confidence!" رمل اچرج مان پڇيو.

"ها!" هن پُراعتماد لهجي مان وراڻيو ۽ الائي ڪهڙي جذبي تحت هن جي اکين ۾ پاڻياٺ لهي ستارن جيان چلڪڻ لڳي...

"جيڪڏهن ڪيس تنهنجي فلرٽيشن جي خبر پئجي وئي ته پوءِ؟"

"پوءِ جو ته مان تصور ئي نٿي ڪري سگهان.... ڇو ته پوءِ به هو مونکي ڪجھ نه چوندو... شايد پاڻ ماري وجهي!"

"ظالم...! تون ڏاڍي ظالم آهين! ...You are too crual"

هن شرم ڏيارڻ واري نوع ۾ چيو.

"ها شايد... شايد...."

▲▲▲

شيري شوخ رنگن وارا اڻ سبيل ڪپڙن جا ڍير سامهون رکي پنهنجي فيملي ٽيلر کي ڊزائننگ بابت سمجهاڻيون پئي ڏنيون جو رفيع کي وائڙپ مان لش لش ڪري لائونج ۾ داخل ٿيندو ڏسي هوءَ پاڻ به وائڙي ٿي ڪيس ڏسندي رهي.

رفيع جي چهري تي ڄڻ سائيبيريا جون هوائون ٿي گُهليون. هن شاپر ۾ پرس اڇل مان پرتي سٽي 'نه ڪئي هم نه تم' سڌو اچي ريفريجيٽر کوليو.

"خير ته آهي؟! "شيري ويجهو ايندي پريشانيءَ مان پڇيس ته ڪيس ٻڌو اڻ ٻڌو ڪندي پاڻيءَ جو وڏو شيشو ڪڍي يڪ ساهي ڏوڪي وئي، تڏهن وڃي ڪا توانئي تاثراتن ۾ ڪمي آيس ۾ ڳالهائڻ جهڙي ٿي...

"الا منهنجي ته نڙي خوف مان سڪي نِڪر ٿي وئي..."

"ڇا جو خوف؟ خير ته آهي؟" شيري سوال ورجايو.

"خير واري ڇا جا، ٻيڙي ٻڏي وئي... منهنجا ته سيئي ڦڪڙ ڦاٽي پيا." هن پيشاني تي ڏڪ هڻندي چيو.

"پر ٻڌائي ته سهي ٿيو ڇا؟" هن ڪيس لائونج جي ڪنڊ ۾ آڻي پڇيو ته جيئن ٽيلر ماسٽر نه ٻڌي، جڏهن ته هو انچ ٽيپ ڳچيءَ ۾ پايو پهريائين ته اجايو سيڙهجي ڪين نهاريندو رهيو. پر پوءِ معاملي جي نزاڪت کي محسوس ڪندي ڪپڙن کي ڪجهه ان ريت اٿلائڻ پٿلائڻ، جانچڻ ۾ ماڻڻ ۾ مگن ٿي ويو، ڄڻ ڪيس ڪن ئي نه هجن. جڏهن ته اِهي گناهگار وري به ڪو انڪشاف جهٽڻ لاءِ سهي جي ڪنن جيان ويتر ڪڙا ٿي پيا.

"اڄ ڪو ڏنو ٺُڪر آڏو اچي ويو نه ته ذري گهٽ مئس ٿي چورن هٿان..."

"چورو به نه ماڳهين چورا...! ڪٿي ڪنهن سان فحش اشاري بازي

تہ ڪانہ ٿي ڪيئي؟ ”

”توکي تہ اڃا مشڪري لڳي آهي. مونکي تہ تصور ڪرڻ سان ئي پيٽ ۾ ٽٽڏا وَٽَ ٽا پون... ڏس تہ هٿ بہ ڪيڏا نہ ٺري ويا اٿم...“

رفيعہ هن جي ڳل تي هٿ رکندي چڻ پنهنجي دلي ڪيفيت محسوس ڪرائي.

”اَئي تون تہ بنهہ برف ٿيو پئي آهين، ڇا ڪان اهڙا حال ٿيا اٿئي؟“

”بس ’ڪُتي ڪٽي ڳوهہ ڪي تہ ڳولي شڪارين جا گهر‘ جيان مونکي بہ ڪتيءَ ڪنيو جو مڙس سان گڏ نڪتي هئس شاپنگ ڪرڻ...“

”اهو سڄ وري ڪٿان اُيريو جو ادو فريد توکي وٺي ويو شاپنگ تي؟“

”سياڻو ڪانءُ بہ ٽنگو ڦاسي واري چواڻي، شايد نهي ئي ڪا مون لاءِ آهي، ان نيٽي ويلينٽائن ڊي جي مناسبت سان. تنهن ڏينهن پنهنجي نامراد عاشقن لاءِ ڪجهہ گفٽ ۽ ٽي چار ڪارڊ وٺي آڻي رکيا هئمُ سي فريد جي اوچتي اچڻ تي تڙ تڪڙ ۾ ڪبٽ جي ڪنڊ ۾ هٽي ڇڏيم تہ متان ڏسي نہ وٺي ۽ ٿيو بہ ايئن جو ڪا شئي ڳولڻ لاءِ ڪبٽ ۾ اٿل پٿل سان ايڏو تہ ڦڙ ڦوٽ پاريائين جو هڪ ڪارڊ هٿ چڙهي ويس! منهنجا تہ هوش خطا ٿي ويا. شڪر جو اجان ڪارڊن تي ميٺ لپستڪ وارين چمين جا وسڪارا ڪري نالا ڪونہ لکيا هئم... هن ڪارڊ ڏسي حيرت مان پڇيو، ’هي وري ڇاهي ڪنهن لاءِ رکيو اٿئي؟‘ اهو ٻڌي اندر ۾ ساڏڪٽي وٺي وئي پر پاڻ سنڀالي مڪر مان مرڪي چيو مانس، ’آهي ڪو منهنجو تمام پيارو يار دلدار...‘ تہ اهو اشارو پاڻ ڏانهن سمجهندي بہ پاهرئين رعب مان چيائين ’ٻڌاءِ ڪير آهي نہ تہ ماريانءُ نہ ان يار سان خوار ڪري!‘ متان وري مون بہ رسندي چيومانس، ’آءٌ تنهنجي عشق ۾ انڌي اونڌي پئي ٿيندي وڃان ۽ تون پيو منهن ٻجڙو ڪيو پڇين تہ ڇا آهي. ڇا لاءِ رکيو اٿئي؟ ڪارڊ آهي پيو ڇا آهي، تو لاءِ نہ وٺندس تہ پيو ڪنهن لاءِ..... خبر نہ اٿئي تہ ۷ فيبروري عاشقن جو ڏينهن ’ويلنٽائين ڊي‘ ملهائبو...،“

”پوءِ ڇا چيائين؟“ شيري وڏي اشتياق مان مرڪندي سموري

ڪارستاني ڏيان سان پئي ٻڌي.

”ان مهل بہ بد ذوقيءَ مان چيائين، ’ ڪهڙو اسان جي ابن ڏاڏن Valantine Day ملهايا هئا جو اسين اڇي ٻچڙا ٿيا آهيون.‘ پر لڳو تہ ڪارڊ جي رومينٽڪ جملن منجهس نئون روح ڦوڪيو جو خوشيءَ مان سنڌس مُڇ پئي مرڪي... جنهن جو نتيجو اهو ٿيو جو اڄ آفيس اڏ ۾ ڇڏي، شاپنگ ڪرائڻ وٺي هليو. مونکي بہ ازل ڪنيو جو ان ڊپارٽمينٽل اسٽور تي وٺي هلڻ لاءِ چيومانس، جتي يونيورسٽيءَ جا ٻہ ڇورا بہ ڪي آيا هئا.“

”تہ ڇا ڊپارٽمينٽل اسٽورن تي يونيورسٽي جي ڇوڪرن جو داخلو بند ٿيڻ گهرجي؟“هن نہ سمجهندي پڇيو.

”ڇري انهن مان هڪ تہ هو ڪامران، جنهن سان ڇهن مهينن جي دوستيءَ ڪان پوءِ تي مهينا ٿيا جو ساٿس ڦِٽي. وري ساڳي يونيورسٽي جي ٻئي ڇوڪري اشهد سان ’سائيڊ بزنس‘ طور نينهن جو ناتو جوڙيم. ٻنهي ساڻ هڪ ٻہ ڊفعو ملي بہ آهيان...“

”ملي بہ آهين!“ شيري اکين مان حيراني ڇلڪائيندي چيو.

”تڏهن ڇا رڳو فون تي ڇورن جا آواز ٻڌڻ جو شوق جاڳيو اٿم...“

”رن تون تہ مونکان بہ وڏي لعنتي ڪردار آهين! سيد، سردار ويندي ڇورا ڇنبر بہ! ڪجهہ تہ خيال ڪر بي حيا، ڪهڙا تہ رسڪي ڪم ٿي ڪرين، ڪٿي جهلجي تہ نہ پئينءَ؟“

”بس قيام ڪاري ٿيڻ ڪان زري گهٽ بچي آهيان. اشهد مونکي ڏسي اچا ڏند ٽيڙ مس ڪئي جو ڪامران خوني نهار سان نهوڙيندي مون بابت هن جي ڪن ۾ سس پس ڪري الائي ڇا چيو... شڪر جو فريد ڪي لڪا ئي نہ پئي. آءٌ ياسينون پڙهندي تڙ تڪڙ ۾ اچي گاڏيءَ ۾ وينس ۽ ڪيس چيم تہ ’مونکي اوچتو مٿي ۾ سخت سور پئجي ويو آهي. شيريءَ جو گهر اِتان ڪان ويجهو هوندو تڪڙي ڊرائيونگ ڪري مونکي اتي لاهي ڇڏ تہ ڪا گهڙي آرام ڪريان،‘ پر ظلم وري اهو جو

پويان گاڏيءَ ۾ چورا بہ لڳا آيا!"

"مار پونئي، نياڻن کي منهنجو گهر تہ نہ ڏيکاري ڇڏيئي؟" هن منهن تي پونڊو رکندي چيس. "جو سپاٽي اچي تنهنجا پلاند مونکان وٺن."

"ساهہ چو ٿو نکرنئي اکين ڏکي، ڪڏهن ڪڏهن دوستيءَ ۾ قربانيون بہ تہ ڏبيون آهن...."

"قربانيءَ جا جذبا توکي رڳو ٻکرن ۽ ٻکرين وتان ئي ملي سگهندا، آءٌ مسڪين اهڙن جذبن کان بنهہ وانجهيل آهيان."

شيري ڪيس تپائيندي چيو تنهن تي هن بہ ساڳي لهجي ۾ وراڻيس، "نياڻي ڪهڙو ڪو تنهنجي گهر ۾ وني آئي آهيان جو پٽي سيتجين، الله ڏک ڏکيم جو مٺا ٽريفڪ ۾ ئي مُنجهي پٽ تي رهجي ويا"

ان ڳالهہ تي ٻئي تازي ملائي ڪل ۾ اونڌيون ٿي پيون. درزي بہ ڇڻ پنهنجا ڪن ڦڙ ڦڙائي قِصي مان ڪي قدر واقفيت ۽ حض ماٺي ڪنگهڪار ڪندي چيو:

"ادي پوءِ يلا وِيلويٽ واري وڳي جي ڊزائن ٻڌايو تہ مان هي ڪپڙا ڪٽي وڃان."

"ها گلو ترس تہ مان ڊزائين واري مئگزين ڪٽي ٿي اچان"

هوءَ ڪمري اندر وئي تہ رفيعہ بہ پنهنجو پرس ۽ شاپر کٽي پويان هلي آئي ۽ بي تڪلفيءَ مان ميٽرس تي ويهندي چيائين،

"تون جيسين درزيءَ کي سمجهائي، تيسين مان بہ ڏسان تہ سهي ڪهڙو ڪن خريدي آئي آهيان، خوف ۽ تڪڙ ۾ حواسن ڪم ئي نٿي ڪيو تہ ڪهڙي شئي، ڪهڙي ڪم لاءِ پئي وٺان."

جهٽ پلڪ ۾ شيري موٽي اچي پڇيس، "چانهہ پيئندين؟"

"منهنجو تہ اجان سوڏو هانءُ پيو رڙي، ڪا ٿڌڙي شئي پيار تہ من دل جائتي ٿئي" هن وراڻيو.

شيري گهنٽي وڄائڻ بدران در مان ئي منڊي ڪدي نوڪر کي ٿڌو ڪٽي اچڻ لاءِ چيو ۽ پاڻ هنجي پر ۾ ويهي کُشن هنج ۾ رکندي

چيائين:

”چوري هاٹي اِهي ڪُڏا ڪم چڏي ياد الاهي ۾ مصروف ٿي پاڻ کي ڪو ڊرائي ڪلين ڪر، مونکي ته ڊپ آهي جي ساڳيا ئي ڪرتوت رهيئي ته پوءِ سپاٽي ڪنهن هتان مري نه پئين. چورا ته چورن جي ماڳ اچ مڙسهين ئي شڪ جو فائدو وٺي ڳيا ڳيا ڪري لاش ڳجهن آڏو اڇلي اڇنئي ها.“ اهو ٻڌي هن چرڪندي چيو:

”الله پناهه ڏي، هاڻ چو تي ڦاڙين ڏائڻ... صدقي ڪئي! پاڻ کي ٻه ته ڏس، تون وري ڪهڙو بوڪ ٻڌيو حجاب پايو هلين. تنهنجا ٻه ته ساڳيا ئي پرڪار آهن.“

”ها ... پر اسان جو اسٽينڊر ڪجهه هاءِ آهي... يونيورسٽي يا اوڙي پاڙي جي چورن چنبرن تي اکي ئي ڪونه ٻڌي“ هن وڏائيءَ وارو پوز هٽندي چيو.

”هاڻ جيڪو ٿيو سو ٿيو، منهنجا وڌيڪ پتا نه ساڙ!“

”پر اهو ته سوچ، سپاٽي انهن کي ڪهڙو جواب ڏيندينءَ جن مڙسهين سان گڏ ڏنئي؟.“

”چوندس ته منهنجو ڪزن هو.... چاچو هو، ٽي سئو سٺ رشتا آهن، ڪجهه ٻه چئي سگهان ٿي، پر اصلي خوف ان چوري ڪامران مان اٿم، هُن جن نفرت ڀريل نگاهن مان ڏنو تن ۾ ڏاڍو ڪروڌ هو، ماريو چئن ڏينهن جي دوستيءَ ۾ اهڙو چتو ٿي پيو جو اُٿندي ويهندي وات ۾ رڳو اهائي وائي هجيس ته. ’امان ۽ پاڇائي ڪي ٿو رشتي لاءِ موڪليان‘ مون اهو چئي مس وڃي ڪا جند ڇڏرائي ته، ’منهنجو نڪاح ننڍپڻ کان ئي سوٽ سان ٻيل آهي، مڙس وڏو ٿيندم ته مائٽ ان سان ئي شادي ڪرائيندا.‘ پر تڏهن ٻه مجال جو ڪو مُردار مڙي! هرو ڀرو جا مُدا لائيندي قائل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ته ’تون پڙهيل لکيل آهين، بغاوت ڪر...‘ چيومانس، مون ۾ همت ڪونهي...، پوءِ نيٺ اُبتيون سبتيون ڳالهيون ڪري جند ڇڏايم. مونکي ڪهڙي خبر ته پيو نياڳو ٻه ڪو اِن نپٽي جو دوست نڪرندو.“

”پر مُئي توکي موت ڪهڙو تو ڪٽي جو هڪ وقت ۾ ايڏن سارن

ڪي ڦوڪٽن جيان ڪچ ۾ ڪيو هلين، اجان ڪو مرَي يا ٽَري تہ پوءِ ڪٽي ٻئي لاءِ واجهہ وجهہ، پر تو تہ جهٽ هٽڻ سان پوريون ڪري ڏنيون آهن..."

"يار هاڻ تو اڳيان اُگهاڙي ٿي آهيان تہ باقي ڪهڙي ويهي لِڪ لِڪات ڪيان... دائيءَ کان بہ ڪو دن ڳجهو..."

"چئين چا پئي مائي! آءٌ وري ڪڏهن کان تنهنجي دائي ٿيس؟"

"چُ .... توبهہ! ... چڙو هڪڙو مثال ڏنم ، تون تہ نڙيءَ مان ٿي جهلين... الائي چا پئي چيم." رفيعہ ذهن تي زور ڏيندي چيو، "ها... ڳالهہ اِها هئي تہ ڏس نہ، ڪن ماڻهن جي عادت هوندي آهي تہ ڪائي سگهن يا نہ، پر جيڏي مهل ڪائڻ لاءِ ويهن تہ سندن آڏو طرح طرح جا ست رڇا طعام رکيل هجن، سمجهہ تہ مونکي بہ ڪجهہ اهڙي هير پيل آهي، مڙس جهڙي Main Dish هئڻ سان گڏ چهر چٽيون بہ ضروري ٿي پيون اٿم."

"سنيال تہ انهن طرح طرح جي چٽين جي زد ۾ اچي ڪٽي پاڻ نہ چٽي ٿي پئين..."

"چا ڪريان... هاڻ عادت جو اهڙي ٿي وئي اٿم ... جيسين وچي ڪو ڪراڙپ جو بي رحم اٽيڪ پئيم."

"سو بہ يقين اٿم تہ پهرئين ۽ ٻئي اٽيڪ تائين بہ ڪونہ سڌرندينءَ، جيسين وچين ٽئين اٽيڪ جي منهن ۾ پئين!" شيري کلندي چيس تہ هن بہ نهہ پهہ وراڻيو:

"چندي ديسان وائي تہ سَولي ڪِد.... آئي هئُس مٽي جي سور جو بهانو ڪري، تنهنجي بڪ ٻڌي ماڳهين اصلي سور اچي پيو اٿم، ٺڏو تہ پياريئي هاڻ جلدي ڪري چانهہ گهرائي ڏي." رفيعہ حُڪما جُڪمي چيو. ۽ پوءِ ٻئي گڏجي خريداري واري شاپر ۾ ڦولهارا وجهي سامان ڪٽي ڏسڻ، جانچڻ ۽ تبصرا ڪرڻ ۾ لڳي ويون.

▲▲▲

عرفات ۽ رمل جي هڪ ٻن ڏينهن جي گڏجاڻين ڪانپوءِ دوستي جو هي سلسلو شام جي پهر ۾ رڪي رڪي ڳهلندڙ ٿڌڙي هير جيان هلندو رهيو. مٿن مائٽن سان تہ تعارف ٿي چڪو هئن. آفيس ۾ بہ ڪَليگ ڪڙا معاملي کي تاڙي ويا تہ ڊاڪٽر، جيڪو مريض جي وڏ ٽڪ ڪري ڪين بيماريءَ کان آجو ڪندو هو. سو پاڻ رمل جي عشق بخار ۾ وٺجندو پيو وڃي، جنهنجو علاج هاڻ تہ ڪنهن ماهر سرجوت بہ نہ هو. جيئن پوءِ تيئن هوءَ ڪيس پنهنجي روح جي آٿاهہ گهراين ۾ لهندي محسوس پئي ٿي. هُن آڏين جو اُتي اُتي نون پراڻن مئگزنن ۾ ڇپيل هن جا آرٽيڪل ٿي پڙهيا..... سندس خيال پنهنجي احساسن سان ڇهي ڪيس عجيب سڪون ٿي مليو. ڪڏهن ڪيس مَن ئي مَن ۾ پيار جي مس سان خط ٿي لکيا جڻ هوءَ ان سموري پيار کي پنهنجي نظرن سان پڙهي پنهنجو پاڻ ۾ اوتي ڇڏيندي! چٽيون اڻ چٽيون ڳالهيون... مبهم... اڌوريون سوچون.... جيڪي روبرو چوڻ جي سگهہ نٿي ساري سگهيو تہ بيوس بڻجي پنهنجو پاڻ کان پڇندو هو. ”ماڻهو ڪنهن لاءِ ايڏو شدت سان سوچ ويچار ڪري، ويچارو ڇو ٿو ٿي پئي.... آخر ڇا آهي ماڻهوءَ جو روح...؟ “ تہ سندس اندر مان ازخود آواز ايرندو، اهي جي هن جا ويچار آهن... خواب... تصور... آدرش... حسرتون... خواهشون ۽ ريجڪ... هيڪاندا پور...

هنجي من جي ڪيفيت اها هئي جو اڪيلو هوندي بہ ڪيس ائين پيون لڳندو جڻ هوءَ سندس سامهون ويٺي هجي... اهڙن خيالن ۽ سوچن ئي هن کي محسوس ڪرايو تہ پولار جون بہ انتهائون ماپي سگهجن ٿيون، پر هنجي من ۾ رمل لاءِ جيڪو پيار آهي، ان جي ڪا منزل ناهي... حد ناهي...

هاڻ تہ رمل بہ هلڪي سلڪي رمارڪن جي ور چڙهڻ لڳي پر

کو اعتراض ڪرڻ بدران رڳو مشڪي ٿي پئي، تنهن ڏينهن جيئن ئي آفيس هال ۾ گهڙي ته شازم اکين ۾ معنيٰ خيز چمڪ آڻيندي چيس:

”رمل، اجهو هينئر ٽيون ڀيرو ڊاڪٽر عرفات جو تولاءِ فون آيو هو. ڪٿي هئينءَ ايتري دير؟ ويچاري کي اطلاع ته ڏيئي وڃين ها.“

”اڄ ٿورو گاڏيءَ ۾ پرابلم ٿي پيو، ورڪشاپ تي هلي وئي هئس.“

هن ساڻس نظرون ملائڻ بنائي وراڻيو.

”ويچارو ٽائيم ٽيبل تي هلڻ وارو ڊاڪٽر ماڻهو به ته پوءِ حق تي پريشان ٿيندو، ڪا ته ڪهل ڪرين ها منهنجي دلبر دوست تي...“

شازم جي ان شوخ جُملي تي هوءَ وري به مشڪندي رهي، ته پاسي ۾ ويٺل عقصيٰ بال پائنٽ سان مٿو کنهندي چيو.

”لڳي ٿو رمل جا چيل لفظ، خود هن لاءِ به سچ ثابت ٿيندا پيا وڃن“

”ڪهڙا لفظ؟“ اَسد پڇيو.

”اِهي ئي ته اميج پبليڪيشن هاڻ ميرج بيورو ٿيندو پيو وڃي“

”بلڪل بلڪل“ لِکڻ ۾ مصروف شازم ڪنڌ کڻڻ بنائي ساڻس سهمت ڪئي.

”خير، اهڙي ڪائي ڳالهه ناهي،“ رمل سنجيدگيءَ مان چيو“ هونءَ به هو اسانجي اسٽاف جو ماڻهو ٿورئي آهي جو منهنجا لفظ هن سان لاڳو ٿين“

”ته ڇا ٿيو، هڪ ٻه مضمون ته ڪنٽريبيوٽ ڪيا اٿس، آخر ڪتائي شهيدن ۾ شامل ته ٿي ويو.“

”وائي ته سولي ڪِي وات مان،“ شازم، اسد کي چينڀيندي چيو.

”خيري صلي ويچاري کي شهيد ڇو ٿو چئين، جرمنيءَ کان سواءِ اجان هن دنيا ۾ ڏٺو ئي ڇا آهي، اجا ته ڪيس گهٽئي منزلون مرادون ماڻڻيون آهن.“ چوڻ کي ته هو ايئن چئي ويو پر اهو ته سندس دل ئي ٿي ڄاڻو ته هن ڪيئن نه رمل کي پوڇيو هو... هوءَ ڪيس ڪيڏو نه وڻي ٿي. هن اهڙا اظهار ڪرڻ جا اجان رڳو وجهه ئي پئي ڳوليا جو شايد ته

هنجي مضبوط پرسنلٽي آڏو دل نٿي جهلي سگهيو جو پنهنجي پير تي پاڻ ڪهاڙو هڻي رمل کي عرفات سان ملايائين، جنهن پنهنجي پُراثر شخصيت سان ميدان مارڻ ۾ دير ئي نہ ڪئي، پر اِن هوندي بہ هن روايتي ناڪام عاشقن جيان سڙڻ ٻچڻ يا پٽون پاراتا ڏيڻ بدران خوش دليءَ سان رمل جي زندگيءَ ۾ ان نئين ڪلنڊر باب لاءِ نيڪ تمنائون ٿي رکيون.

رمل جي ٽيبل تي رکيل، فون جي گهنٽي وڳي مس جو عقصيٰ وري ڪلندي چرچ ڪئي،

”رمل ! ڊاڪٽر عرفات پيو وڄي.“

موٽ ۾ رمل جلترنگ جهڙا ٽهڪ پکيڙيندي رِسيوَر کنيو تہ ٻئي طرف عرفات !Happy Birthday to you چئي ڪيس حيران ڪري ڇڏيو.

"Oh thankyou ...... thanks a lot!" هن خوشيءَ مان بي قابو ٿيندي وراڻيو، ”پلا توهان کي اهو راز ڪٿان معلوم ٿيو، مونکي تہ بلڪل ئي ياد نہ هو“

”اهو ڏينهن تہ مونکي دل جان سان ياد رکڻ گهرجي جو خدا تنهنجي روپ ۾ مون لاءِ ايڏي پياري دوست خلقي! دل تي چئي ساري رات رڳو خدا آڏو شڪراني جا سجدا ڪندو رهان.“

”بس بس عرفات، ايڏو آسمان تي نہ چاڙهيو جو پوءِ ڪران تہ ذرو ذرو ٿي وڪرجي وڃان... ڪو سنڀالڻ وارو ئي نہ هجي...“

”ايئن نہ چئو رمل... ايئن تہ نہ چئو!“ هن بي اختيار اهڙي درد مان چيو جڻ سچ پچ آسمان مان لاٿل چنڊ هٿن مان ڪري پڄي پيو هجيس.

”ماٺ ڇو ٿي وياٿ؟“

”تون ڳالهيون ئي اهڙيون ٿي ڪرين،“ هن وساٽيل لهجي مان وراڻيو.

”رمل مان ڏاڍو بهادر شخص آهيان پر جتي تنهنجو ذڪر ٿو اچي تہ مان ڪمزور پئجيو وڃان، نہ ڪندي ڪر اِهڙيون اُبتيون سبتيون ڳالهيون.I feell so much depresed."

"Oh I am realy sorry! خير، چڏيو ان ڳالهہ کي... ڀلا اهو تہ ٻڌايو جنم ڏينهن جي توهانکي ڪٿان خبر پئي، مونکي تہ خود بہ خبر نہ هئي، توهان Wish ڪئي تہ ياد آيو..."

"تو جهڙي مشهور هستين جا جنم ڏينهن کي لکل هوندا آهن ڇا. پراڻا مئگزين اٿلائيندي تنهنجي Introduction مان ڊيٽ جي خبر پئجي وئي تہ تون Virgo girl آهين... ۽ شايد تڏهن ئي تون شاديءَ جي خلاف رهندي اچين."

"اسٽارز مان نيچر جي چڱي اسٽڊي ٿئي ٿي... منهنجو تہ ان ڳالهہ ۾ پڪو ويساهہ آهي... هونءَ توهان جو ڪهڙو اسٽار آهي"؟

"اسان ڳوٺاڻن ماڻهن جا سن سال اسڪولن، ڪاليجن توڙي فارمن ۾ گهٽو ڪري ڏکي تي لکيا آهن.... اِنڪري مان پاڻ بابت يقين سان ڪجهہ نٿو چئي سگهان."

"ڪائي ڳالهہ ناهي، مونکي تہ هونءَ بہ توهان جي نيچر جي اسٽڊي ٿي وئي آهي ۽ مان ايترو ٻڌائي سگهان ٿي تہ اوهانجو اسٽار ڪهڙو هوندو..."

"ڀلا ڪهڙو"؟

"Leo يعني شينهن. مونکي توهان ۾ اهڙيون ئي شجاعت ڀريون خصلتون نظر آيون آهن."

"شڪر آهي جو ڪوئو نہ سمجهئي" هن کلندي چيو، "خير اڄ مونکي توکان ٽريٽ وٺڻي آهي."

"حاضر حاضر ڇو نہ..." رمل خوش اخلاقيءَ مان چيو. پر ٻئي ئي پل سوچيندي چيائين "اڄ مان آفيس دير سان پهتي آهيان ۽ ڪم بہ لائي سارا اٿم... تنهنڪري ايئن ٿا ڪريون جو توهان ستين تائين گهر پهچي وڃجو، مان گهٽو ڪري وقت تي ئي اچي ويندس، پر جي ٿوري دير بہ ٿي وئي تہ جيما سان ويهي ڪچهري ڪجو، جيسين مان بہ اچي ويندس..."

"رائيٽ..."

"ڀلا ڊنر ۾ ڇا ڪائڻ پسند ڪندا برياني، چپلي ڪباب يا چڪن

ڪڙهائي...“

”بس بس بابا...! خبر ٻہ اٿئي تہ آءٌ مسڪين ماٺهو آهيان مون لاءِ تہ سنڌي ميڊيم ڊنر ئي وڏي عياشي آهي. يعني دال پٽ پٽاٽا! جو تي اجنبي کاڌا کارائي منهنجون عادتون خراب ڪرين.... ها البت چانهہ تہ آءٌ صرف تنهنجي هٿ جي ٺهيل پيئندس، باقي ڪيڪ جي چٽي تہ مونکي ئي ڀرڻي پوندي جو تہ جيڪر غلط ناهيان تہ اهو ’ڪاڄ‘ شايد ڀهريون ڀيرو منهنجي ئي ڪري پيو ٿئي...“

”بلڪل صحيح ٿا چئو...“

”ٺيڪ آهي ڀوءِ... تنهنجو اِلائي وقت ورتم، وري شام جو ڳڏ آهيون...“

”OK خدا حافظ“

هنجي فون رکڻ شرط عادل ڪرسيءَ تي آهلجندي وڏي اوٻاسي جي دوران ’توٽي توٽي هوگيا دل توٽي هوگيا‘ ڳائڻ لڳو تہ عقصيٰ ٽوڪيس:

”وات بند ڪر مک نہ ڪا گهڙي وڃنئي“

”My God! تہ ٽوڪي ڪنپ نڪري آيا آهن ڇا؟“

”هون!“ هو ڏند ڪرٽي ڪاغذن ڏي متوجهہ ٿي.

▲▲▲

"هيلو! مونکي دير تہ نہ ٿي؟" رمل ساٽن جو پردو هٽائي ڊرائينگ روم ۾ ايندي چيو، جتي عرفات ۽ جيما ڊش جي فائدن ۽ نقصانن تي تبصرا پئي ڪيا.

"نہ نہ بلڪل نہ، مان بہ اجهو هاڻ ڏهہ منٽ ڪن اڳ آيو آهيان."

"پٽ تون هٿ منهن ڌوئي فريش ٿي پوءِ اچي ڊاڪٽر صاحب وٽ ويهہ، جيتر آءٌ بہ دال پٽ جي سڌ سمان لهي اچان. ڇوري زرينا تہ الائي پويان ڪهڙا حال ڪيا هوندا..."

"ڇا واقعي رڳو دال پٽ نهيو آهي" رمل پريشانيءَ مان پڇيو.

"امان هاڻي اهڙي ڇري تہ آءٌ بہ ڪونہ آهيان، اڄ تنهنجو جنم ڏينهن آهي تہ دال پٽ وري ڪيئن ڪارائبي... هونءَ اهو بہ آن نور آهي اڪين تي، پر عرفات بہ تہ پنهنجو ٻچو آهي، جنم ڏينهن ياد بہ تہ ان ڏياريو، ڪيس تہ ڪا چڱي چوکي شئي ئي ڪارائبي، پر پاڻ سنڌي تہ ڪسر نفسيءَ ۾ ان کي بہ دال پٽ يا دال ماني ڪوٺيندا آهيون"

"معنيٰ تہ دال پٽ زنده باد، ان جي نالي ونڻ بنا ڪا شئي ڇڻ مڪمل نہ چئبي... مان تہ پريشان ٿي وئي هئس" رمل واش روم ڏي ويندي چيو.

جهٽ ڪن ۾ فريش ٿي موٽي آئي تہ جيما بہ رڌڻي جو رخ ڪيو.

"توهانکي گهڻو انتظار تہ نہ ڪرڻو پيو"

"تنهنجي منٽ منٽ جي انتظار جو مزو ونڻ ۾ سچ تہ مونکي مزو پئي آيو."

"معنيٰ تہ توهان کي مونکان وڌيڪ منهنجو انتظار پيارو آهي" هن دوستاڻو انگل ڪيو.

"ان مان تہ توکي پڪ ٿيڻ گهرجي تہ جنهن جو انتظار ئي ايڏو پيارو آهي سو خود مون لاءِ ڪيڏو پيارو هوندو." عرفات جون نگاهون

هنڪي چڻ ڪو خاموش پيغام ڏيڻ لڳيون. اهو بڌي هوءَ ڪنوار ٿيندي ٿيندي رهجي وئي ..... Touch me not جيان پنهنجو پاڻ ۾ سميٽجي ويڙهجي وئي. جيستائين عرفات جي دلي ڪيفيتن لفظن جو سهارو نہ ورتو هو، هوءَ پرسڪون هئي پر هاڻ هڪ عجيب اُڻ تُڻ اچي منجهس واسو ڪيو. جنهن سان هنجي من جي فضا ۾ ڪنهن طوفان جي اچڻ جو انديشو پئي محسوس ٿيو...

عرفات ڪيسي مان ڳاڙهي بخمل واري خوبصورت دٻي ڪڍي ڪوچ تان اُٿي سندس ويجهي ايندي چيو:

"اکيون بند ڪر...."

"Wow ! منهنجو تحفو!"

"بس چپ..."

"پلا ٿورڙي اک کوليان..." هِن ڪنهن معصوم ٻارڙيءَ جيان پڇيو تہ عرفات ڪيس ايئن ڪرڻ کان روڪيندي، بخملي دٻي مان سون جو جڙيل نفيس 'Friendship Band' ڪڍي هن جي ڪرائيءَ ۾ پارايو ۽ بي اختيار سندس ٻنهي اکين جي هيرن کي چُمي ورتو تہ هِن گهبرائجي اکيون کولي ڇڏيون...

"هيپي برٿ ڊي ٽو يو!" عرفات هُنجا ٻئي هٿ پنهنجي هٿن ۾ جهليندي چيو.

اُن دم .... اُن پَل لفظن جي محتاجيءَ کان آزاد جذبا ٻنهي جي چهرن تي جَرڪڻ لڳا. آسمان .... چنڊ ۽ تارا... اکيرن ڏي موٽ ڪائيندڙ پکي، پکڻ ۽ سانوري سانجهہ .... سڀ جا سڀ چڻ ساز بڻجي ڪيس جنم ڏينهن جون واڌايون ڏيڻ لڳا.....

▲▲▲

شام جو پنجين ڏاري سيف روهڙيءَ جون سوکڙيون آچار، پاپڙ، ڪارڪون ۽ مٺائي وغيره ساڻ ڪري اچي اختر جي بنگلي پيڙو ٿيو. چوڪيدار جاڳڻ خان ڊڪندي سندس گاڏي لاءِ گيٽ کوليو ۽ سلام ڪندي چيائين،

"اچو اچو سائين ايڏا ڏينهن ڪٿي هئا. مَسين ڪو وڃي منهن ڏيکاريو اٿو."

"يار تون ته ايئن پيو ڳالهائين ڄڻ سالن کان پوءِ آيو هجان، رڳو ڇڙو هفتو ڪن ٿي ته ڳوٺ ڏي هئس."

"سائين توهان ڪي ڏسڻ جي ايڏي هير ٿي وئي آ جو ٻه ڏينهن به پري ٿا ٿيو ته ايئن پيو ڀاسندو ڄڻ گهڻا ڏينهن پئجي ويا هجن." جاڳڻ پنهنجا مستر ڏند ٽيڙيندي وراڻيو ته هُن به جوابي مُرڪ جو تجلو ڏيکاريندي چيو،

"چڱو هيئن ڪر، هي سامان گاڏيءَ مان ٻاهر ڪڍ ۽ اديءَ کي ٻڌائي ته مان آيو آهيان، اختر صاحب جو نياپو ڏيٽو اٿم."

"سائين اندر اچو نه..." جاڳڻ وڏيڪ حجائتو ٿيندي چيو.

"نه اِتي ئي لان ۾ ويهنداسين، سٺي هوا پئي لڳي..."

هُن ڪنهن ڪي به شڪ جو فائدو ڏيڻ بدران، رَڄ اشراف هئڻ جو پوز هنيو.

لان ۾ تازو پاڻي آيل هو، گلن ۾ ماحول تي عجيب بي خودي ڇانيل هئي، هو لان چيئر سيري سامهون پيل ٽيبل تان اخبار کڻي ڏسڻ لڳو، جيسين مالهي به ڪم لاهي ڪيس سلام ڪندو روانو ٿيو. هلڪي ميڪ اپ ۽ ڪاٽن جي گلابي وڳي ۾ شيري پريان کان پنهنجي خاص اسٽائيل ۾ هلندي هن ڏانهن وڏي آئي.

"هلو پيارا، ڪٿي وڃي ويهي رهين يڪو..." هن ڏيمي سُر ۾

چيو جيئن ڪوئي ٻڌي نہ وٺي، توڙي جو ڪوئي بہ ويجهو نہ هو. ساڪ ڪارٽون ڏسڻ ۾ پوري هئي. چوڪيدار بہ وڃي گيٽ وسايو تہ ڪم واري ماسي لائونڊري روم ۾ ڪپڙا ٿي استري ڪيا، جڏهن تہ بورچي چوري ٻنهي پريمين لاءِ چانهہ پئي ناهي تہ ڳڏ egg Roll پئي تريا.

”مونکي چيئي تہ تن ڏينهن لاءِ ٿو وڃان، يڪو وڃين، ويهين، رهين.“

”پر لڳي ٿو تو منهنجي انن ڏينهن جي ’فراق‘ جو ڪو خاص اثر نہ ورتو آهي جو ويتر گلاب وانگر ٽڙي پئي آهين.“

”هل هل هاڻي گهڻا مسڪا نہ هڻ، “ شيري سندس سامهون ويهندي چيو.”سڌو ڳوٺان آيو آهين يا آفيس مان ٿيندو پيو اچين“

”ڳوٺان سڌو آفيس ويو هئس، هينئر اتان ئي پيو اچان“

”تہ پوءِ تو وارو پيارو دوست چو ڪونہ آيو.“

”پيارو صبح کان وٺي ٻاهران آيل وفد جي ور چڙهيل آهي. هينئر بہ ساڻن گڏ جيم خاني ۾ ڪنيجي ويو آهي، اُتان وري ويندو ڪلچر شو، جتي لاهوري ڪيرين جا مجرا ڏسي هوم سوئيٽ هوم تي فجر جو ايندءِ“

”مون سان تہ اهڙي ڳالهہ ڪونہ ڪيائين. هڪڙو فون ئي ڪري ڇڏي ها...“

”ٻڌايو منهن - تہ هو ڏاڍو مصروف هو، جڏهن ڪيس چيم تہ آءٌ ڳوٺان آندل سيون بنگلي تي لاهيندو ويندس تہ چيو هئائين تہ توکي سندس دير سان اچڻ بابت ٻڌائيندو وڃان.....“

”اڇا...“ هوءَ اونهو ساهہ کڻي سوچ ۾ پئجي وئي پر ٻئي ئي پل شوخيءَ مان چيائينس:

”تون چو ڪونہ وئين دُم چلا...“

”تنهنجي خاطر... صرف تنهنجي خاطر...“

”چڏ .... چڏ .... مسڪا“

”قرآن چيومانس چيلهہ ۾ اوچتي چڪ پئجي وئي اٿم، گهڻي دير ويٺو ڪونہ ٿيندو.“ ايئن چئي رومينٽڪ ٿيندي پڇيانس:

”پوءِ پلا چا پروگرام آهي ڊارلنگ...؟“

جيسين هوءَ ڪجهه چئي ٿي تيسين بورچيءَ ٽري ۾ چانهه ۽ رول آڻي سندن اڳيان رکيا.

”ڪٽو ادا گرم گرم رول، نري ويا ته مزو ڇڏي ويندا“ هن لچائيءَ مان سيف جي اکين ۾ ڏسندي چيو.

”مان چا پڇيو مانءِ پياري؟“ بورچي جيئن ئي مڙيو ته سيف پنهنجو سوال ورجايو.

”ها پيارا مان سمجهان ٿي، تو جيڪو پڇيو... پر اڄ ته ڪجهه به ممڪن ناهي ان ڪان ته چڱو هو جو اختر سان گڏ رقص سرود جي محفل ۾ وڃي ها، اڄايو سونهري وجهه وڃائي ڇڏئي...“

”چو پلا اڄ طنز پئي ڪرين، اٺ ڏينهن ٻاهر رهيو آهيان، ان جون ته ڪسرون نه پئي ڪڍين...“

”نه جان اها ڳالهه ناهي دراصل اڄ سڄ لٿي رفيعه ايندي جنهن سان گڏجي پهريائين ته Perm ڪولائڻ لاءِ پارلر تي ويندس، تنهن بعد وري تيار ٿي ساڻس ئي گڏجي خاندان ۾ ٽيندڙ ڪنهن دعوت ۾ وڃڻو آهي، موٽندي به ٻارنهن هڪ ٿي ويندا.“

”Bad luck !“

هونءَ به تنهنجي اِن زير تعمير بنگلي عرف پنهنجي ’ميٽنگ پوائنٽ‘ منهنجا ته پاسا ئي ڪڍي ڇڏيا آهن نه ڪوڪٽ ڪتولو نه وري ميٽرس مڙو، عشق ونڊڻ جو مزو ماڻجي به ته ڪيئن ماڻجي“

”تنهنجو مطلب آهي ته اِنهن ڪڏن ڪمن لاءِ هالينڊ مان واٽر بيڊ گهرائي رکان چا“

”اڄا ته مان ٿي ڪريان ڪڏا ڪم، باقي تون آهين جنت لاءِ رجسٽرڊ ملو....“ اهو ٻڌي هن ڪلندي چيو،

سانئڻ مون وارو سجيل سنواريل ڪرائي وراو گهر به موجود آهي پر اتي تنهنجو اچڻ مناسب ناهي، اوسي پاسي ورا سڀ سڃاڻو آهن، چاڻين ٿا ته اهو فليٽ به مڙسهين جي ڪري مليو اٿم“

”هاڻ ڪليئر فڪيشن بند ڪر، مون ته رڳو ڳالهه ڪئي“

”اڃا پلا ڪيئن آهي تنهنجي فلرٽي سرتي رفيعہ جڏهن بہ توکي فون ڪيان تڏهن اها ويٺي هوندي اٿئي، ان تي وري کهڙو سهاڳ وريو آهي....... مونکي تہ بنهہ زهر ٿي لڳي...“

”جانم ڏاڍو کو ساڙ سڙيو آهين، چڱو جو تنهنجو اِهو روپ منهنجي سامهون آيو هاڻ وچي پڪ ٿي اٿم تہ مونکي ڏاڍو ٿو پائنئين، باقي تنهنجو اِهو ساڙ اجايوآهي. هاڻ تہ هوءَ سرتيءَ مان ڦري همراز بہ ٿي پئي اٿم. تنهنڪري ان سان ناهي رکڻ ۾ ئي ڀلائي آهي.“

”ڏاڍي محتياط ٿي وئي آهين.“

”ڇا ڪجي، حالتون ماڻهوءَ کي عقل ڏيو ڇڏين.“

شيري پاڻ کي ٻين کان منفرد ۽ مٿانهون ظاهر ڪرڻ جي خيال کان اڪثر سيف کي چشڪا وٺي وٺي رفيعہ جا قصا ٻڌائي وندارئيندي هئي ان ڏس ۾ هو پنهنجي ڳالهائڻ جو انداز ۽ لهجو ڪجهہ اهڙو اختيار ڪندي هئي جيئن رفيعہ بي وقوف ۽ وڏي فلرٽ باز هجي ۽ پاڻ ڪا نهايت ئي ساڌپاڪ. تنهن ڏينهن بہ هن سندس نيٽ چيٽ ذريعي ڦاسڻ وارا قصا کلي کلي ٿي کيس ٻڌايا.

”خبر اٿئي رفيعہ دبئي پئي وڃي“

”اڪيلي“

”ها بظاهر تہ هتان اڪيلي ئي ويندي.“

”ڇا مطلب؟“

”مطلب تہ اتي ان جو ڪو نہ ڪو پرمننٽ عاشق ڪائنس اڳ ئي پهتل هوندو“

”چوندا آهن انسان جي پرک دوستن مان پوندي آهي پلا ٻڌاءِ مونکانسواءِ تنهنجا ٻيا ڪيترا عاشق آهن؟“ تون بہ تہ ’نيٽ چيٽ‘ ذريعي مُلڪان ملڪ دوستيون ڳنڍيو ويٺي هوندينءَ.“

”آخر مرد آهين نہ، سڙي وئين... جلي وئين!“ هوءَ ٽهڪ ڏئي کلي. پرِ پوءِ سنجيده ٿيندي چيائين:

”سيف مان بيڊ ڪيريڪٽر ناهيان، ڪير منهنجي ڪيريڪٽر لاءِ ڪجهہ چئي تہ مان سهي نہ سگهندس پر تو طرف مان الائي ڪيئن

وڏيس. مونکي خود بہ خبر ناهي... رفيع کي پنهنجا مسئلا پنهنجون ڳالهيون آهن، مان توکي انجي هر رپورٽ ٻڌائيندي آهيان. پر هاڻي نہ ٻڌائيندس، تون اٽلندو مون تي ئو شڪ ڪرين.“

”وڃ پيٽسان! تون تہ چڙي پئين ۽ اجايو غلط مطلب ورتو منهنجي ڳالهہ جو.... ڏس مان بہ تہ تنهنجو عاشق آهيان، تون آهين جا اهڙي سهڻي من موهڻي... ساڳي ريت پيا بہ ڪيترا مون جيان توکي دل ئي دل ۾ چاهيندا پوڇيندا هوندا يا ٿي سگهي ٿو اظهار بہ ڪيو هجين... اها تہ تنهنجي خوشقسمتي چئبي يا شايد منهنجي، جو تو رڳو مونکي ئي ايڏي لفٽ ڪرائي....“ هن جڻ ڪيس پيي ڏني.

”پهرين هاڻ ساڙي وري اتي جو اُتي ڳالهہ ناهڻ جو استاد آهين“؟

”پوءِ ڇا خيال آهي پاڻ نہ هلون دبئي... وٺان موڪل.“ هن ڪلندي گفتگوءَ جو رخ موڙيو.

”توکان اڳي اهو خيال مونکي آيو، مون ڪيس چيو بلڪ ايلاز ڪيا تہ پاڻ بہ ئي هتان گڏجي هلون پوءِ ائيرپورٽ تي الڳ ٿي ويندا سين ۽ پنهنجي پنهنجي فرينڊ سان گهمي ڦري شاپنگون ڪري، خوب عيش ڪنداسين پر ڇا ڪجي اختر جو ويجهو دوست ٿي پيو آهين، جي ٻئي دبئي جا بهانا ڪري نڪتاسين تہ سمورا پول کلي پوندا. تنهنڪري پنهنجي تہ اتي ئي چوڪير دبئي ٿي پئي آهي.“

”چڱو هاڻ اُتڻ جي ڪريان ڇهہ تہ اتي ٿي ويا“

”ويهہ تہ سهي چانهہ تہ پي آرام سان... ايڏن ڏينهن ڪانپوءِ آيو آهين اجا تہ توکي اکين ۾ پرڻ جيَ سڪ ئي نہ لٿي اٿم.“

”تنهنجون سموريون سکون لاهيبيون .... پر هينئر تنهنجي فلرتيءَ جي اچڻ جو بہ ٽائيم پريو پيو آهي تہ متان وري ڪو اختر جو مت مائٽ بہ نہ اچي نڪري.“

”رفيع آئي تہ مڙئي خير آهي باقي اختر جو تہ ڪو مت مائٽ هن مهل ڪونہ ايندو، ڪين ڏسي منهنجو منهن ئي اهڙو بڇڙو ٿيو وڃي جو انهن اشرافن اچڻ ئي ڇڏي ڏنو... بس هينئر شاديءَ جي سلسلي ۾ جيڪي آيا سي آيا روز روز تہ اهي بہ ڪونہ ٿا اچن.“

”آپا عائشہ کي تہ اڪثر تو وٽ ايندي ڏٺو اٿم،“ هن سندس وڏي نراڻ لاءِ چيو.

”کهڙو ڪا منهنجي سڪ ۾ ايندي آهي. اها تہ رڳو ان مهل اچي جڏهن ازدواجي زندگيءَ وارا سور منجهس بلاسٽ ٿيڻ لڳندا آهن. سدائين ڪو نہ ڪو آڌمو شيئر ڪرڻ لاءِ ساڻ ڪنيو اچي... مان تہ توسان ملڻ، تنهنجي اچڻ ۽ تنهنجي فون جي اوسيئڙي ۾ هونءَ بہ گهڻو ڪري هر ڪنهنڪي اهو چئي ٽاريو يا ٽارايو ڇڏيان تہ ’توهان چو ٿا اچڻ جي تڪليف ڪيو آءُ ئي ٿي ملڻ اچانوَ.‘ پوءِ وڃو بيٺي پير ٿيو اچان. نہ تہ CLI زنده باد!“

”پر يار... منهنجي لاءِ تہ CLI نسورو ويل جو ٽڪر ٿي پيو آهي، اڳي تہ اٿندي ويهندي پيو توڏي فون گهمائيندو هئس. هاڻ ان خوف کان تہ اختر هر هر منهنجا نمبر ڏسي ڇا سوچيندو، فون ئي ڊچي ڊچي ڪندو آهيان.“

”ڊچڻ وري ڇاجو ... اول تہ گهر ۾ هوندو ئي ڪونهي، جي هوندو بہ آهي تہ رڳو ڏمر واري نياڳ جي نند هوندي اٿس. اڳي اجان منجهس گرمجوشي هئي پر هاڻ تہ هن ۾ اها گرمي بہ نہ رهي آهي، جيئن تيئن ڪري مڙئي پيو فرض نڀائڻو هوندو اٿم. جهڙي برف! ڄڻ آئيس گيم پئي کيڏجي. تو واري شدت ۽ گرمي تہ ڪيس ڇهي بہ نہ لنگهي آهي. تنهنجي شخصيت ۾ خدا اهڙي ڪشش رکي آهي، جو بنا ڏور جي مان توڏانهن ڇڪجيو اچان. جانو! ڪڏهن ڪڏهن تہ لڳندو آهي اها سڀ منهنجي امانت آهي تو وٽ يا تو مون لاءِ سينالي رکي هجي. پر ڪڏهن ڪڏهن مونکي خوف ٿيندو آهي تہ تنهنجي ڄڻ جوءِ جڏهن ٻارن جي پلٽڻ وني نئين بنگلي ۾ رهڻ ايندي تہ ڄڻ منهنجو حق کسجي ويندو!“

”منهنجي سهٽي، جتي حق جي ڳالهہ نڪرندي اتي رهيو سوجهرو بہ ڇٽ ٿيو وڃي. سچي سڪ تہ حق بنا حاصل ٿيندي آهي...“

”By the way بگيم صاحبہ اچي ڪڏهن ٿي؟“

”بس ڏهن پندرهن ڏينهن تائين. ٻارن جون داخلائون ٻه ڪرائٽيون اٿم.“

”پوءِ ته تنهنجي هڪ هڪ منٽ تي نظر هوندي جوٺهين جي.“

”نه نه ايئن نه ٿيندو، ويچاري صفا ابوجهه الله لوڪ آهي...“

”مڙسن ڪي ته سدائين پنهنجون زالون ابوجهه لڳنديون آهن.“

”سچ ٿو چوان، پئسي پائي جي پٽ کوهه سا ڪري ٿي، باقي ٻي ڪا اهڙي خرابي ناهيس.“

”معنيٰ ته قدر ڪونهيس ته مڙس ڪيڏي محنت سان ٿو ڪمائي. سڀ ڪجهه نهيو نڪيو ٿو مليس نه... تون هر هر پئسا ڏيئي عادت خراب نه ڪرينس، هٿ کي ٿائيٽ رک ته ڪجهه اک پٽجيس...“ هن هرويرو جي همدردي جتائي.

”اڳتي خيال رکندس...“

”ڪاش تون گهر نهرائڻ ۾ ايڏي جلدي نه ڪرين ها“ شيري مايوسيءَ مان چيو.

”تنهنجي چاهت ۾ چريو ٿي اسي والن جي سِري محل کي نهرائڻ لاءِ ساڍا چار سال ته ڳهليم، اجا ٻه جي اينگهه ڪريان ته سهرو ۽سالا ڪات ڪهاڙا کٽي مارڻ اچي وجن ها ته ڪڻ پنهنجي آکهه يا اچي اُٺ چارڻ واري اباٽي ڏنڊي کي منهن ڏي!.“ هن امالڪ واچ ۾ نهاري اٿندي چيو ۽ ڪيس جلد کان جلد ملڻ جي تاڪيد ڪندي پنهنجي ڪار ڏي وڌيو.

▲▲▲

ويڪينڊ تي عرفات، رمل کي ساڻ ڪٺي پنهنجي من پسند ريسٽورنٽ ۾ داخل ٿي، ان ڪنڊ ڏي وڌڻ لڳو، جتي اڪثر اچي ويهندا هئا، پر اڄ اها جاءِ پريل هئي تہ هيڏانهن هوڏانهن نهاري ٻي پاسي اچي وينا. ٽائينڪو ٽيندي پڇيائينس:

”چا کائبو؟“

”اهو ئي برگر، فنگر چپس ۽ ڪولڊ ڊرنڪ“

”تون ويهہ آءٌ ڪٺي ٿو اچان.“ هو اٿي سيلف سروس واري ڪائونٽر ڏي هليو ويو.

هوءَ هٿن تي چهرو رکي ڪيس ويندو ڏسندي رهي. بيڪ گرائونڊ ۾

Lets freez the moments to stay
I am woman in Love

وارو گيت ٿي هليو. ڪيس بہ ڪجهہ اهڙو ئي محسوس پئي ٿيو.

پوءِ بہ ان ڏس ۾ هن چڻ پنهنجو پاڻ کان بہ لنوايو پئي. هوءَ گاني ۾ ايڏو تہ مگن ٿي وئي جو ڪيس عرفات جي اچڻ جو احساس ئي نہ رهيو.

”هلو مس! ڪٿي آهين؟“ هُن ٽري ٽيبل تي رکندي، هِنجي سامهون ويهي سندس اکين آڏو ٽشو پيپر لهرائيندي چيو.

”My God! آئون الائجي ڪيڏانهن گم ٿي ويس...“

”گم تہ نہ، باقي گيت جي جادوءَ ۾ جڪڙجي سو ضرور وئينءَ...“

”ها بلڪل... انڪري بہ جو اِها منهنجي فيورٽ سنگر آهي“ هن مسڪرائيندي پليٽ عرفات ڏي وڌائي، پوءِ سيري پاڻ ڏي رکي.

”پلا تو چا سوچيو...“ عرفات هات ساس ۾ چپس ٻوڙيندي

پڇيو.

”ڇا لاءِ...؟“ هن حيرانيءَ مان چيو.

”منهنجي پروپوزل واري درخواست بابت. جيڪا ڪيتري ڏينهن کان تو وٽ پينڊنگ تي پئي آهي.“

اهو ٻڌي ماڪي کان وڌيڪ مني مشڪ هن جي چپن تي اوتجي وئي.

”ان مرڪ جي مان ڪهڙي معنيٰ وٺان؟“

”توهان لاءِ بي انت، بي شمار پيار ۽ بس پيار...“

”ان جو تہ مونکي احساس آهي، پر ان پويان جيڪو وجود آهي، ان کي بہ تہ حاصل ڪرڻو آتم... رمل تون الائي يقين ڪندينءَ يا نہ، تہ تون ڏينهون ڏينهن منهنجي ذهن ۽ حواسن تي ڪيئن نہ ڇائنجندي پئي وڃين... سچ تہ مونکي توکانسواءِ اهڙي ڪابہ ڇوڪري ناهي ملي جنهنکي ڏسي دل پاڻمرادو پنهنجي گرفتاري ڏيڻ لاءِ تيار ٿي وڃي.“ هن سندس اکين جي اونهائيءَ ۾پاڻ پيهندي ڇڻ نئين رنگ ۾ پروپوزل بابت پنهنجو سوال ورجايو.

”عرفات، مان زندگي ۾ ڪڏهن بہ ايڏو مطمئن نہ ٿي هئس جيترو توهان سان دوستيءَ کانپوءِ پاڻ کي محسوس ٿي ڪريان... توڙي جو هر ڳالهہ ۾ مان تمام بولڊ ۽ ڪانفيڊينٽ رهي آهيان، پوءِ بہ مون ۾ڪا ڪمي هئي... کوٽ هئي... سالن جون اڪيلايون هيون... پر تڏهن بہ مون پنهنجي اندر واري دنيا جي ڪنهن کي ڪل ئي نہ پوڻ ڏني... پنهنجي سڳي ڀيڻ کي بہ نہ... توهان منهنجي زندگي کي نيون معنائون نوان رنگ ڏنا آهن... منهنجي سوچ جي انداز ۾ تبديليون آنديون آهن... پر جنهن رشتي ۾ ٻڌڻ لاءِ توهان مونکي چيو آهي انهيءَ لاءِ تہ مون ڪڏهن سوچيو ئي نہ هو... ان جو تہ مان تصور ئي نٿي ڪري سگهان... هونءَ بہ توهانکي منهنجي شاديءَ جون پابنديون قبول نہ ڪرڻ وارن خيالن جي تہ اڳ ئي ڄاڻ آهي تہ اهي جسم سان گڏ روحن کي بہ قيد ٿيون ڪن... يقين ڪبو منهنجي دل ۽ ذهن ساٿ ئي نٿا ڏين تہ مان ان لاءِ ’ها‘ ڪريان... ڇو تہ بظاهر زندگي کي هڪ مضبوط ۽

نئون موڙ ڏيڻ وارو هي رشتو جڏهن اسانکي هڪ ٻئي جي تمام ويجهو آڻي ڇڏيندو تہ پوءِ اها ويجهڙائي، دورين ۾ تبديل ٿي ويندي... جنهن تلخ حقيقت کان ڪنڌ نٿو ڪڍائي سگهجي..."

ڊاڪٽر عرفات ماٺ ميٺ ۾ ڌيان سان ڪيس ٻڌندو رهيو. رمل ڪولڊ ڊرنڪ مان ٻہ ٽي ڍڪ پيري، ڪي گهڙيون خاموش رهي، پر اوچتو ڄڻ ڪيس ڪا رهجي ويل ڳالهہ ياد آئي ۽ هوءَ وري ڪيس مخاطب ٿي:

"رشتي جي ٻنڌڻ ۾ ٻڌجڻ کان انڪار تي توهان مونکي انهن ڇوڪرين منجهان نہ سمجهجو جيڪي ڪنهن وٿان دوکو کائي شادي نہ ڪرڻ جو پڪو پهہ ڪري ڇڏينديون آهن، ۽ پوءِ سڄي عمر شادي نہ ڪرڻ واري محرومي ٻئي ڪين تڙپائيندي آهي... ذاتي حوالي سان منهنجي آڏو اهڙو ڪوبہ مسئلو ناهي پر اکيون ۽ ذهن بہ تہ منهنجي ئي ذات جو حصو آهن. انهن مونکي جيڪي پوائنٽا منظر ڏيکاريا آهن، سي ڪنهن رشتي ۾ ٻڌجڻ واري فيصلي کان اڳ Red Allart جي Sign ٿا ڏيکارين... پوءِ بہ ايئن ٿو محسوس ٿئي تہ اسان هڪ Distance تي هئڻ جي باوجود هڪ ٻئي جو حصو آهيون... ڇا توهان سمجهو ٿا تہ شادي جهڙي ڪمزور ۽ ناپائيدار معاهدي ۾ ٻڌجي اسين ان رشتي کي سدائين لاءِ پائيدار ڪري سگهنداسين؟ جيتري قدر منهنجو مشاهدو آهي تہ ايئن ڪرڻ سان پنهنجو هي رشتو ڪجهہ وقت کانپوءِ پنهنجي معنيٰ وڃائي ويهندو."

"تون ايئن ڇو ٿي سمجهين رمل، پاڻکي هيڪاندي شڪ گمانن جي ور نہ چاڙهہ.... زندگيءَ ڏاڍي سٺي آهي... ڏاڍي مٺي... پازيٽو سوچون ۽ رويا زندگي جون ڪيترين ئي مشڪلون آسان ڪري سگهن ٿا... اسانجو هڪ ٿيڻ بہ ان سلسلي جي ئي ڪڙي هوندو..."

"قانون جي مضبوط ڪوڙڪي ۾ ڪنهن رشتي کي جڪڙڻ سان قدرت جي خلقيل پيار جو گهيراءُ ٻچڻ پيرڻ لڳي ٿو...."

"تون پنهنجي جاءِ تي سهي آهين رمل پر تقديرون اسانجي هٿن ۾

آهن، اسين جيئن چاهيون تيئن انڪي موڙي سگهون ٿا...“ عرفات اعتماد مان چيو. ”تنهنجا بي ساختگيءَ مان چيل اکر اڄ به منهنجي دل تي اڪريل آهن، جڏهن ماضيءَ جون ڳالهيون ڪندي اوچتو چيو هيئي، ’وقت اسانکي خود اسان منجهان ئي چورايو وڃي‘ تہ منهنجي پياري، جڏهن تون اها حقيقت مڃين ٿي تہ پوءِ اهو بہ سوچ تہ جيڪر اسين هڪ ٿا ٿيون ۽ پوءِ تو چواٽي ان تعلق ۾ ڳنڍجڻ ڪانپوءِ ڪٿي نہ ڪٿي ڪي نہ ڪي دورين جا سبب ٿي سگهن ٿا تہ رمل اهو ريئلائيز ڪرڻ جي ڪوشش ڪر تہ وقت انهن تي بہ غالب پوٽو آهي، مونکي پاڻ کان بہ وڌ پنهنجي پيار تي يقين آهي، جيڪو ڪنهن مضبوط قلعي جيان ان ٻنڌڻ جي حفاظت ڪرڻ جي سگهہ رکي ٿو.... جنهن جي مان ابتدا ڪرڻ ٿو چاهيان... پر رڳو تنهنجي مرضيءَ سان... رمل، مونکي تنهنجو سات ٿو گهرجي... هڪ مضبوط ۽ مڪمل سات... زندگي ڏاڍي مختصر آهي پر ڪوشش ڪجي تہ خوابن کان بہ وڌيڪ وٽندڙ ٺاٺي سگجي ٿي... قدرت اسان کي صرف ان جو ڪينواس ڏنو آهي... رنگ ڀرڻ ۽ انهن جي ڪامبينيشن اسان تي ڇڏيل آهي... هن ڌرتيءَ تي صرف ۽ صرف تون ئي آهين جيڪا منهنجي زندگي ۾ اندلٺ جا رنگ آڻي سگهين ٿي...“

رَمل خاموشيءَ سان ڪيس ٻڌندي رهي... هن جي دل جا تار مڌهر سُرن ۾ وڃي وڃي جڻ ڪو لڪل احتجاج ڪرڻ لڳا.

"Hi Doc!"

سندس چيڪليون پائيندڙ سوچ ڪنهن فيصلي جي پاڪر ۾ پاڻ ڀري ئي ڀري تنهن کان اڳ عرفات جي حجاٽتي دوست ڊاڪٽر مرتضيٰ ڪي پنهنجي نئين نويلي ڪنوار ڊاڪٽر زَرشان سان گڏ پنهنجي ٽيبل جي سامهون بيٺل ڏسي، ٻئي مرڪي پيا ۽ اٿي ساٺن ملي ساڳي ٽيبل آڏو ويهي حال احوال اورڻ لڳا.

▲▲▲

ڪچڙيءَ منجهند ڏاري شيري وي سي آر تي ڪنهن شاديءَ جي وڊيو فلم پئي ڏٺي جو فون جي گهنٽيءَ اچي رخنو وڌو.

"شال اهو سيف ئي هجي." هن دل ۾ سوچيو... لاشڪ ته سندس ئي انتظار ۾ بنهنجو آرام ڦٽائي هن ويڊيو تي ڏني... جيئن ئي نمبر ڏسي رسيور کنيائين ته خوشيءَ مان چهرو ٻهڪي پيس... واقعي سيف ئي هو...

"شيري ڊارلنگ تنهنجي ڏاڍي سڪ لڳي آهي... هاڻ مونکان رهيو نٿو ٿئي... جلدي ڪري ڪو اچڻ جو بلو ڪر... جيئن ڳوٺان آيو آهيان تيئن لفت ئي نٿي ڪرائين ظالم..."

"جاني مونکي خود تنهنجي ٻانهن ۾ سمائجي وڃڻ جي ٻاڙ پئي محسوس ٿئي..."

"پوءِ دير ڇا جي... هلي آ نه سوئيٽ هارٽ.... مونکي وڌيڪ نه تڙپائي..."

"جانون هينئر ته ممڪن ئي ڪونهي البت رات جو اچي سگهان ٿي.... پر الا تنهنجي بنگلي تي ايندي مونکي هاڻ ڏاڍو ڊپ ٿو لڳي، مئو چوڪيدار عجيب شڪ وارين نظرن سان ٿو نهاري..."

"ته پوءِ وري اڳ جيان اسلام آباد واري ساهيڙيءَ جي گهر وڃي رهڻ جو پروگرام ناهي ته مان به ڳوٺ وڃڻ جو بهانو ڪري نڪري پوان..."

"شبانه ته هاڻ اسلام آباد مان هلي وئي، نه ته اهو بهانو سٺو هو"

"واقعي اهو ٽرپ ڏاڍو يادگار هو... پوءِ اڄ اچين پئي نه...؟"

"اهڙو وجهه مليو ته ضرور ايندس."

"ڪيئن به ڪري اهڙو وجهه ڳولهه مان اصل مران ٿو!"

"الا ايئن ته نه چئو،" هن تهائين آواز ۾ نخرو پيدا ڪيو. "مونکي

ڪجهہ سوچڻ تہ ڏي... ها سچي ڳڌ آئيڊيا! اختر اڄ نوين ٻجي ڪنهن دعوت تي وڃڻو آهي، وڌ ۾ وڌ يارهين تائين موٽي ايندو ان دوران ٻن ڪلاڪن ۾ مان ساڪ جي ٽيچر سان ملڻ جي بهاني تو ڏانهن اچي سگهان ٿي..."

"پڪ... مان انتظار ڪريان...؟" هن بيتابيءَ مان پڇيو.

"ها پڪ چاڻ... مان رڪشا ۾ ايندس، ڪار تہ اختر ڪٽي ويندو."

"رڪشا ۾ ڇو، تو واري گاڏي ڪيڏانهن وئي..." سيف پڇيو.

"اختر اها گاڏي ادا صفدر ڏي موڪلي آهي جو هن پراڻي گاڏي وڪٽي ڇڏي، نئين جي اڃان رجسٽريشن نہ ٿي اٿس... تنهنڪري منهنجي گاڏي ٻہ چار ڏينهن اُتي ئي سوگهي رهندي، بنا گاڏيءَ جي اڄ ٻيو ڏينهن آهي... لڳي ٿو ايئن گهر ۾ ويني صديون گذري ويون اٿم..."

"ڇو نہ، توهان وٽ تہ پيٽرولن جا کوهہ آهن... هڪڙا اسين پنهنجي پيچارو عرف نانتڪو جڏهن هلائڻ واري عياشي ڪندا آهيون تہ مار پئين پيٽرول جي قيمت ٻہ ان ڏينهن وڌندي آهي... پانيان سال ۾ ٻارهون ڀيرو تہ وڌي آهي... اڃا خير، پوءِ پلا پروگرام ڪيئن رکجي؟"

"مون ايئن سوچيو آهي تہ هڪ ڪهتيءَ ۾ لهي، وري تنهنجي گاڏيءَ ۾ چڙهندس، واٽ ويندي ڪنهن سجاڻوءَ جي ڏسي ورتو تہ پوءِ ڪونہ لهندس. اتان ئي ٽيچر ڏي هلي ويندس"

"ٺيڪ آهي، پوءِ جيئن ئي نڪرين تہ فون ڪري ڇڏجانءِ تہ مان ڪار ڪٽي ان پائنٽ تي پهچي وڃان."

"ءِ ها... اهو تہ ٻڌ، چوڪيدار کي اڳ ئي چئي ڇڏجانءِ تہ نئون گهر ڏيڪارڻ لاءِ پيڻ يا ڪزن کي ونيو ٿو اچان، سچ مونکي تہ ان جي اکين مان وحشت لڳندي آهي. جڻ سڀ ڪجهہ ڄاڻندو هجي..."

"تون ڊپ نہ ڪر ڊارلنگ، هُن غريب جون اکيون قدرتي ڏانداڻا آهن..."

"چوڪيدار ڪان علاوه جي ٻيو ڪير ڏسي ٿو وني تہ ان کي

ڇئجان منهنجي زال آهي...“

”ظاهر آهي اهو ئي چوندس... تون منهنجي روحاني زال ئي تہ آهين...“

”۽ تون منهنجو روحاني مڙس! ڪيئن؟ حقيقي زالون تہ گھر سنڀالڻ لاءِ ٿينديون آهن، گھر جون راڻيون هونديون آهن، شوپيس هونديون آهن... پورائو هونديون آهن... مان تہ تنهنجي دل جي راڻي آهيان... ها نہ؟“

”ها نہ تہ بيو ڇا... تون منهنجي اُها زال آهين جيڪا رڳو منهنجي من، ذهن ۽ روح ۾ لهي مُنهنجي لاءِ تسڪين جو ڪارڻ بڻجي...“

”تون هميشہ ايئن رهندي مونسان... مان چاهيان ٿي پيار ۾ ڇِڪَ ڇِپَ ۽ تڙپ ڪڏهن ختم نہ ٿئي... اولاد جو پيار بہ تہ ختم ڪونہ ٿيندو آهي، پوءِ چاهي وڏا ٿي وڃن يا منهن موڙين... پر دوستيءَ ۾ فاصلا نہ پوڻ گھرجن... فاصلن سان تعلق ۾ دوريون پيدا ٿينديون آهن. پوءِ دورين مان آهستي آهستي اجنبيت... لاتعلقي...“

”منهنجي بہ اها ئي تمنا آهي تہ اسانجي پيار جي ڪشش ڪڏهن نہ گھٽجي... پر بہ ماڻهوءَ جي پنهنجي وس ۾ ڪجھہ ئي ناهي... حالتون بدلجنديون رهن ٿيون.... زماني جا هير ڦير... لاهيون چاڙهيون ماڻهو کي الائي ڇا مان ڇا بنايو ڇڏين... تنهن ڏينهن ڪتي پڙهيم تہ محبت ڪي امر ڪرڻو هجي تہ اُن شخص کان وڇڙي وڃو جنهنکي چاهت جي آخري حدن تائين چاهيو هجي“!

”منهنجو اهڙن فضول فلسفن ۾ اعتبار ناهي... مان تہ رڳو اهو ٿي ڄاڻان تہ مونکان پري نہ ٿجانءِ... جي ٿئين تہ پئي پاسي مان مُئي پئي هوندي مانءِ... مونکي خوش رک...! ڇڱو هاڻي وڃان ٿي اختر ننڊ مان اٿيو سڏ پيو ڪري... بورچيءَ کي چانهہ لاءِ چئي اچان... نماز جو وقت پڻ پريو بيٺو آهي ان جا بہ ٻہ ٽڪر هٽي اچان. انهيءَ سان روح کي وڏي آٿت ٿي ملي...“

”ڇڱو روحاني بانو مان تنهنجي روح ۾ لهڻ لاءِ منتظر رهندس“

▲▲▲

هوءَ رات جو پوڻي يارهين وڳي سيف وٽان موٽي آئي... هُن ڪيس ڪار ۾ آڻي شاهراه تي ڇڏيو جتان رڪشا ڪيس آسانيءَ سان ملي وئي... هلڪيون هلڪيون مينهن ڪڻيون سندس چهري کي ڇهائي ويتر ڪيس مدهوش ڪرڻ لڳيون، گهر جي گيٽ وٽ ئي جاڳڻ خان ٻڌايس تہ اختر اجا ڪونہ موٽيو هو. هن سامت جو ساهہ کنيو. اندر آئي تہ مهڙ ۾ ئي ڪيس آيا ملي...

”ماسي، ساڪ اجا جاڳي پئي ڇا؟“

”ها سائڻ، ماني ڪائي ڏهين وڳي سمهي رهي، ڪير لاءِ چيائين تہ پوءِ اٿي پيئندي، هينئر جاڳي آهي تہ رڌڻي مان ڪڻڻ آئي هئس...“

”نيڪ آهي تون ڪير ڪٽي هل مٿي آءُ بہ اچان ٿي، ٽيچر کان هڪڙي ضروري ڳالهہ تہ پڇڻ ئي وسري ويم...“ هن لائونج ۾ لڳل قد آدم آئيني ۾ پنهنجي مدهوش ڪندڙ سراپي تي هڪ نظر وجهندي خماريل لهجي مان چيو.

مينهن هوريان هوريان تيز ٿيندو پئي ويو، ٿڌڙين هوائن ويتر ڪيس مدهوش بنائي ڇڏيو... لان مان ايندڙ مٽيءَ جي مهڪ هن جي حواسن تي ڇائنجڻ لڳي...

اختر اجا نہ پهتو تہ هن موقعو غنيمت ڄاڻندي وري فون هٿ ۾ کنيو.

”هلو...“ سيف جو ننڊاکڙو آواز اڀريو...

”سمهي رهين! مونکي تہ ننڊ ئي نٿي اچي... سمورو وقت رڳو تنهنجي خيالن ۾ وڃايل هئس جانم... ماحول ڪيڏو نہ رومينٽڪ ۽ رنگين ٿي ويو آهي.... برسات بہ هاڻ تيز ٿي وئي آهي...“

”لڳي پيو برسات نہ پر تون پئي بادل جو روپ وٺي مون تي برسين... يقين ڄاڻ مان بہ تنهنجي پيار جي نشي ۾ وڃايل آهيان...

تنهنجو آواز ٻڌي لڳو تون هتان وئي ناهين... مونسان گڏ هجين..."

"مان وئي ڪڏهن آهيان... مان تہ توسان گڏ آهيان، باقي گهڙيال جي ڪانٽن هٽي ڪارو منهن ڪري ڇڏيو، جهڙا اسانجا دشمن هجن.... تڪڙا تڪڙا ڀڄندا ٿي ويا."

"منهنجي بہ تہ ساڳي ڪيفيت هئي، وس هلي ها تہ سڄي جهان جا ڪانٽا بيهاري، نياڳا ڏهہ ٿيڻ ئي نہ ڏيان ها..."

"وري بہ ساڍا ڏهہ تہ ٿي ويا..."

ايتري ۾ ٻرسان ٽرانسفارمر ڦاٽڻ جوڌماڪو ٿيو.

"اوه لائيٽ هلي وئي!" شيري فڪرمنديءَ مان چيو.

"پاڻ سنو ماحول تهائين رومينٽڪ لڳندو هوندو."

"هائي جانم!" هن مذاح واري نوع مان چيو. "تنهنجون اِهي ڳالهيون ئي تہ آهن جيڪي منهنجي دل، جان ۽ روح کي فتح ڪيو ويٺيون آهن، نہ تہ تلهو ڪرمن ۾ اختر لڳو پيو هجيم ها تہ سڙندي پڄرندي وٽ ڪائيندي وتان ها. فرم ۽ فائيلن جي ڪمن کان ڪيس واند ڪائي نٿي ملي جو مون ڏانهن نِگاهہ کڻي ڏسي".

"خدا سندس مصروفيتون ڏينهون ڏينهن وڌائي." هُن ڇيڙيندي چيس."

"سچ تہ مان جيئن تو وٽان آئي آهيان رڳو تنهنجي ئي خيالن ۾ گم آهيان، اندر ۾ ڄڻ هيڪانديون خوشيون ۽ روشنيون ٻرجي ويون هجن... جن مان تنهنجو نينهن ڇاتون ڪري ڇٽندو هجي... اونڌائي وڏيڪ وٽندڙ پئي لڳي... ماحول ڪيڏو نہ خواب ناڪ ٿي ويو آهي. ماڻ تو وٽ آهيان... تنهنجي ٻاڪرن ۾... تنهنجي ساهن ۾ منهنجا ساهہ وچڙيل آهن.... تنهنجا هٿ منهنجي ڳلن تي...

"مما او مما!"

"اونهہ ڪباب ۾ هڏي!" هن ساڪ جي سڏ تي پٽڪيو. "اتي ئي ويٺي هج اچان ٿي..." هن ٻچان مان منهن بڇڙو ڪندي وڏي واڪ چيس، ۽ وري سيف کي مخاطب ٿي،

"ساڪ سڏ پئي ڪري، لائيٽ بند ٿي وڃڻ ڪري ڊڄندي هوندي"

”جنريٽر نہ هليو اٿئي ڇا؟“

”نياڳو جنريٽر بہ خراب ٿيو پيو آهي. کهڙو نہ ملڪ آهي، مينهن جي بوند مس پئي ٿي جو لائيٽ هليو وڃي. تنهن ڏينهن فارن مان آيل هڪ فرينڊ ڳالهہ ڪئي تہ اتي ٻاويهہ سال رهڻ دوران رڳو هڪ ڀيرو لائيٽ وئي آهي. اسان وٽ تہ ڄڻ روز جي ڪيڪ ٻڌل آهي. هيڏا سارا ڪڳل ڏيون پوءِ بہ ڏنا ڏنپ... ذري پرزي تي پيا ٽرانسفارمر ڦاٽندا آهن ۽ پوءِ اي سي يا پکي بنا ڄڻ دنيا ئي انڌير... پوليوشن زده ماحول ۾ ماٺهو ايئن ٿو ڦٿڪي جيئن پاڻيءَ بنا مڇي!“

”۽ جيئن تو بنا مان...“ هُن شوخيءَ مان چيو.

”ڇئين ٿو تہ ڪٽي مڃان ٿي.“ هن ماٺو ڪندي وراڻيو . ٻئي ئي پل لائيٽ جي فڪر اچي ورايس.

”الائجي ڪڏهن لائيٽ ايندي... مون اجا ڪپڙا بہ چينج نہ ڪيا آهن. تنهنجي ’ون مين شو‘ مون ۾ ايڏو تہ سمائجي وئي آهي جو ماڳهين پادر نہ ڪان... ڪنهن توکي چيو تہ شيشيءَ ۾ ٽبي ڏي...“

ٻنهي جا گڏيل ٽهڪ...

”نيڪ آهي اڳتي جڏهن تون ايندينءَ تہ خاص طور زنانيون سينتون وٺي استعمال ڪندس... پوءِ بي فڪريءَ مان ڇئجان تہ فلاڻي ساهيڙيءَ ياڪرن ۾ پري چمي ڏني هئم...“

هڪ وار ٻنهي جا ڇڙواگ ٽهڪ ايئن بلند ٿيا ڄڻ پاڻ ۾ تاڙيون وڄائيندا هجن.

اوچتو هڪ ڀيرو وري ڌماڪو ٻڌي هوءَ هانوَ تي هٿ رکي ڇرڪي پيئي.

”تو ٻهن... انهن آئي ڏينهن جي ٽرانسفارمر ڦاٽڻ جي ڌماڪن تہ ساهہ ئي ڪڍي ڇڏيو آهي“

”ڇئبو تہ سڄي رات لائيٽ جو آسرو ڇتو“

”اُهڃاڻ تہ اهڙا ئي ٿا نظر اچن. پر خير وري بہ شڪر جو موسم تہ سٺي آهي. ڇالي ڇالي وڄبو. باقي ڇوڌاري سا اوندهہ اندوڪار ٿي وئي آهي.. پر ان سان ڪهڙو ٿو فرق پئي، هاڻ تہ هونءَ بہ سمهڻ جي

تياري ڪبي..."

"اختر اجا ڇو ڪونہ آيو آهي؟" سيف پڇيو.

"ڇو، ننڊ پئي اچئي... فون رکان ڇا؟"

"يار تون تہ هر ڳالهہ جو اونڌو مطلب ٿي وٺين... مون تہ ايئن ئي ڪٿي پڇيو"

"مونکي پاڻ خفو ٿي پيو آهي، الائي ڇو اڄ ايڏي دير لاتي اٿس.... ٻارنهن بہ لڳي ويا!"

"مينهن بند ٿيڻ جي انتظار ۾ هوندو، تون ڳلڪو نہ ڪر"، هن ڪيس دلداري ڏيندي مطالبو ڪيو، "تہ پوءِ ٻڌائي وري ڪڏهن ٿي ملاقات رکين؟ هاڻ تہ فيملي بہ چاڻ ڳوٺان شِفٽ ٿي ايندي پوءِ تہ پنهنجو بنگلي تي ملڻ مشڪل ٿيندو."

"هن دور ۾ ڪجهہ بہ ناممڪن يا مشڪل ناهي، جذبو سلامت هجي تہ ملڻ لاءِ سوين رستا آهن..."

هن جملو پورو ئي مس ڪيو جو ساک جي هانءُ ڦاٽي رڙ سان گڏ ڦهڪو ڪري ڪرڻ جو آواز ٻڌي هوءَ سڄي سراپجي وئي.

"الا ڇا ٿيو!!" هن اُمالڪ فون ڪٿي ستيو ۽ اوندهہ ۾ هٿوراڻيون ڏيندي اڳتي وڌي آئي. ساک ڪمري مان هيٺ اچڻ جي ڪوشش ۾ ڏاڪڻ تان ڪري بيهوش ٿي وئي، سندس جسم هن جي پيرن سان ٽڪرايو تہ هوءَ اذيت ناڪ دانهن ڪري ڪيس چنبڙي چرين جيان پڪارڻ لڳي:

"ساک ساک! منهنجي ٻچڙي اُءُ صدقو وڃئين تون ٺيڪ تہ آهين!" ڪيس ڪو جواب نہ مليو تہ ويتر هن جو هانءُ ڪاڇي ويو... آيا بہ ڪيسي مان ماچيس ڪڍي، تيلي ٻاري ان جي روشنيءَ ۾ ٿڙندي ٿاٻڙندي هيٺ لهي هيسجي هراسجي قاتل اکين سان شيري جي پير ۾ اچي بيٺي.

"انڌي رن تون ڪٿي هئينءَ... منهنجي معصوم ٻچڙيءَ کي ماري ڇڏيئي..."!

"سائڻ مون گهٽو ئي جهليو مانس، هٿ ڇڏائي هيٺ پڳي تہ

اوندهہ ۾ ڏپ ٿو لڳي مما وٺ ويندس...“

”نياڳي جلدي وڃي نوڪرن کي سڏي آ... اتي ئي بيٺي هوندينءَ ڇا؟“ هِن ڪيس ڇڙٻ مان چيو.

هوءَ جيسين اونداهيءَ ۾ گيسڙ گيسڙ ڪري نوڪرن ڏي پئي وئي تيسين شيري هيڏانهن هوڏانهن واجهائي واڪا ڪري چوڪيدار ۽ بورچي کي سڏڻ لڳي.

”جاڳڻ خان...! سبزل ڪٿي آهيو... جلدي اچو!“

جاڳڻ خان، جنهن نيڪ ان وقت هارن جي آواز تي گيٽ پئي کوليو... سڏن پويان سڏ ٻڌي ڊُڪ پائي لائونج ۾ ڪاهي پيو... آيا پڻ سبزل کي ڪوارٽر مان اٿاري آئي، تيسين اختر به تڙ تڪڙ ۾ ڪار مان هيٺ لهي پڄندو اندر آيو ۽ يڪدم ساڪ کي کڻائي اسپتال جي ايمرجنسي واري شعبي ڏي هليو ويو.

▲▲▲

رمل آفيس مان گهر پهتي مس جو سندس پڦي عظمت ڪيس شيري جي ڏيءَ سان پيش آيل حادثي بابت ڄاڻ ڏئي اُداس ڪري ڇڏيو. ڪيڏي نه وٽندڙ ۽ سهڻي هئي ساک.... ڄڻ ڪائي پوپٽي، رمل ساڻس ٻه ٽي ڀيرا ئي ملي هئي پر سندس پياريون منٺڙيون ڳالهيون منجهس گهر ڪري ويون هيون... هوءَ اڃا ساک بابت سوچي ئي رهي هئي جو فون جي رنگ هنجو ڌيان پاڻ ڏي ڇڪيو.

"هلو..." هن مدم لهجي مان پڇيو.

"خير ته آهي... ايڏي اُداسي!" ٻئي طرف عرفات هو. رمل ڪيس ساک جي ايڪسيڊينٽ بابت ٻڌايو ته هن تسلي ڏيندي چيس:

"الله سڀ خير ڪندو تون ٽينس نه ٿي..."

"ها واقعي سُٺي سوچ سان هر مشڪل آسان ٿيو وڃي..."

"اڇا ٻڌ مون توکي اڄ گهر ڊنر تي اچڻ لاءِ فون ڪئي آهي. ڊاڪٽر عنصر ۽ سندس مسز رات واري فلائيٽ ۾ اسٽيٽس پيا وڃن. سوچيم ڪا دير گڏجي ويهون. هونءَ به سندن ڊيوز مون تي چڙهندا ٿا وڃن. شاديءَ تي به لاهور ۾ هئڻ ڪري نه وڃي سگهيو هئس..."

"پيو ڪير ٿو اچي" رمل پڇيو.

"ڪير به نه... پنهنجو پاڻ ۾ ئي آهيون... اهڙي افراتفري واري ايمرجينسي ڊنر ۾ ڪنهن ٻئي کي سڏڻ مناسب نٿو لڳي..."

"پر ست ته هينئر ئي ٿين پيا، شيري وٽ مونکي دير نه ٿي وڃي..."

"تون رليڪس ٿي پنهنجي وقت تي اچجانءِ... گهر ۾ ئي ته هونداسين... دير ڀلي ٿئي، تو لاءِ ٽائيم جي ڪا پابندي ناهي. پر اچجانءِ ضرور، باقي هو ٻئي ٺيڪ اٺين بجي ايندا ۽ وري جلدي ئي هليا ويندا جو ڪين ٻين دوستن ۽ مٽن مائٽن کان به موڪلائڻو آهي. تون

جنهن مهل بہ فري ٿين مان تنهنجو انتظار ڪندس."

"That's Right Iwill be with you around 8.30"

ائين چوندي رمل جيما کي پنهنجو پروگرام ٻڌائي ۽ دير سوير ٿي وڃڻ تي پريشان نہ ٿيڻ جو چئي شيريءَ ڏي رواني ٿي.

▲▲▲

رمل عيادت وارو گلدستو ۽ Get wellsoon جو خوبصورت ڪارڊ ڪٽي شيري جي گهر پهتي تہ هوءَ کيس ڏسندي ئي چنبڙي روئڻ لڳي.

"رمل مان جيئري ئي مري ويس....!"

"شڪر ڪر شيري هوءَ بچي تہ وئي...." هن بيڊ تي بيهوشيءَ واري ننڊ ستل ننڍڙي ساک ڏي نهاريندي چيو. پوءِ اڳتي وڌي هن جي پيشاني چمي، گل ۽ ڪارڊ سندس سيرانديءَ کان رکي ڇڏيا. جنهن بعد شيريءَ کي ڀاڪر ۾ ڀري آٿت ڏيڻ لڳي. هن جا نہ سڏڪا ٿي بند ٿيا، نہ ئي لڙڪ ٿي سڪا...

"رمل تنهن رات لائيٽ ڇا بند ٿي... منهنجي تقدير تي ئي اوندهہ ڇائنجي وئي.... منهنجي مِنڙي ساک خوف وچان جيئڻ ئي دانهن ڪري سيڑهين تان هيٺ ڪري، تيئن وري نہ اُٿي سگهي..."

"ناشڪر نہ ٿي شيري... ڏس هن جي زندگي بچي وئي سا وڏي ڳالهہ آهي... تنگون سلامت اٿس، ٺيڪ ٿيندي تہ نيٺ هلندي بہ، زندگي تہ خود وڏو حادثو آهي. ڪا خبر نٿي پئي تہ ڪنهن مهل ڇا ٿئي So every one have to expect, unexpected that's the real meaning of life.

تون ڀاڻ Lucky آهين جو هوءَ ان حادثي مان بچي وئي"

"اهو ئي تہ روئڻو آهي رمل تہ هو هاڻ ڪڏهن بہ هلي نہ سگهندي. ڪرنگهي کي زبردست نقصان رسڻ ڪري هن جو هيٺيون ڌڙ هميشہ لاءِ بي جان ٿي ويو آهي. اهڙو جيئڻ ڪهڙي ڪم جو...."

رمل کي ان حقيقت جي خبر نہ هئي... صدمي کان چپ لڳي ويس... يَڪي ٿِيءَ کانپوءِ وري بہ پاڻ تي ضابطو رکندي کيس دلداري ڏنائين:

"همت نہ هار شيري... روز نت نيون جادوءَ جهڙيون سائنسي

ترقيون پنهنجا حيرت انگيز جلوا پيون ڏيکارين... نيٺ ڀ ڪا واٽ ڪلي پوندي... تون الله مان آسرو نہ لاهي..“

”رمل... خدا مونکي منهنجي گناهن جي سزا ڏني آهي... پر مون جي گناهہ ڪيا ڀ آهن تہ اُهي انساني فطرت هٿان مجبور ٿي... اها ڪمزور فطرت ڀ تہ منهنجي خدا ٺاهي، ان جي ايڏي سزا تہ نہ ملي ها... مون ڪنهنکي ڪو نقصان تہ نہ رسايو. ماڻهو تہ الائي ڪهڙا ڪهڙا گناهہ ٿا ڪن... ناانصافيون ..... حق تلفيون ... مون تہ رڳو دل جي سيٽسفيڪشن تي چاهي... پيار تي چاهيو...“

”شيري خدا جون مصلحتون خدا ٿو ڄاڻي. تون اهو سوچي پاڻکي پريشان نہ ڪر تہ توکي گناهن جي سزا ملي آهي. بس ايئن ٿيڻو هو سو ٿي ويو...“

”مونکي تہ هاڻي نياڳي سيف جي شڪل ئي نٿي وڻي... ڇو ڳالهايو مون ان منحوس سان... الله هن کي اهي ڏينهن ڇو نہ ڏيکاريا... هو ئي تہ مونکي غلط راهہ ڏي وٺي آيو... مون تہ رڳو هن کان پيار تي پنيو... الا...! منهنجي ٻچڙي ساک ڪيئن نہ ڀ پيرا مونکي مما مما! ڪري سڏ ڪيا... هو ذليل چئي پيو، ’جڏهن ماسي پاڻهي سنڀاليندس...‘ ۽ اهي گفتا تہ پل پل منهنجو اندر ٿا ڪائين، جڏهن مون ڀ چيو هو، ”ڪباب ۾ هڏي پئي ٻٽجي...“ ايئن چوندي هو وري اڇي روئڻ ۾ ڇُتڪي.... ڪا دير هانءُ هلڪو ڪرڻ ڪانپوءِ چيائين،

”رمل....... هڪڙو درد تہ قدرت مونکي ڏنو، ٻيو هن ڪميني شخص ڀ ڇڻ نڪرائي ڇڏيو... ساک جي عيادت تي اسان وٽ آيو تہ مونکي سندس موڊ ۾ ڇڱي تبديليءَ جو اندازو ٿيو... جنهن بعد هن فون ڪرڻ ڀ بند ڪري ڇڏيو...“

ڳالهين دوران هوءَ ڏاڍي بيچين ۽ بيقرار پئي لڳي... هن جي اکين مان ٻيهر لڙڪ لڙڻ تي هئا...

”خبر اٿئي جڏهن ٻيهر ساک کي ڇپڻ آيو تہ ڇا چيو هئائين... توڙي جو اها مهل مئل کي مارڻ جي نہ هئي پر هن جيڪي چيو اهو ٻڌي مونکي لڳو تہ منهنجي ڪنن ۾ وگهريل شيهو پلتجي پيو هجي...

اصل يقين ئي نہ پئي آيو تہ ايڏو پيار ڏيندڙ شخص ايئن بي دردي مان ڏک بہ ڏيئي سگھي ٿو..... شايد منھنجي ممتا جي ماريل، ڏکاري ماءُ وارو روپ ھُنکي نہ وڻيو ھوندو..."

"ڇا ٿي چيائين؟"

"بس ڇا ٻڌايانءِ... عجيب لاتعلقيءَ مان چوڻ لڳو، 'ھڪ فرد جي حيثيت ۾ مان اڄ بہ توکي پسند ڪريان ٿو پر اسان ٻنھين جي وچ ۾ جنھن قسم جا تعلقات رھيا آھن ان تي مان احساس جُرم ۾ مبتلا ٿي ويو آھيان.... دوست ۽ ڪليگ جي اعتماد کي تہ دوکو ڏنو اٿم... پر ھاٿي زال ۽ ٻارن کي تڪليف پھچائڻ نٿو چاھيان... ھوءَ جھڙي بہ آھي جاھل يا چٽڻ منھنجي عزت آھي... رت جگر آھي..... مان چاھيان ٿو منھنجي غلط ڪارين سبب اسانجي شاديءَ ۾ ڪو خلل نہ پئي ۽ اھا سدائين قائم رھي... ان جو حل رڳو اھو ئي آھي تہ پاڻ ھڪ ٻئي سان جذباتي واسطو ختم ڪري ڇڏيون.... ان ۾ ئي اسان جي ڀلائي آھي...، ايئن چئي ھو رمندو رھيو." شيري نھايت ڏک مان چيو.

"وقت ڏاڍو بي رحم ٿيندو آھي شيري... ڪڏھن وقت ڪان اڳ موتي ماڪ وڃبو آھي تہ ڪڏھن ان کي ويجھو ڏسي، پاڻ ئي بسترو گول ڪرڻ جا سانباھ ڪبا آھن. ڪير ڪيترو ٿو جي سگھي نيٺ... ان حقيقت ھوندي بہ وقت ئي وڏو مرھم ۽ درد جو درمان آھي.... وقت گذرڻ سان گڏ انھن ڳالھين کي وساري ڇڏ ، جيترو ياد رکندينءَ اوترو بي سِڪون ٿيندينءَ... روئي وٺ جيترو روئڻو اٿئي.... ھر لڙڪ اکين مان وھي، پويون درد ڌوئي ڇڏيندو..."

"ڇا ڪريان رمل ڇا ڪريان.... مونکي ڪنھن پل بہ قرار نٿو اچي...."

ھوءَ منھن تي ھٿ رکي وري سڏڪي پئي. رمل پنھنجي جاءِ تان اٿي ھنجي پر ۾ ٿي ويٺي... ۽ سندس ڏک کي محسوس ڪندي چيائين:

"شيري، اعتبار ھڪ مضبوط احساس آھي. زندگيءَ مان ھڪ ٻئي تي اعتبار ڪرڻ جو لفظ نڪري وڃي تہ شڪ گمانن جا ڪُن انسان کي پنھنجي اندر گھلي وٺندا آھن. ڇو تہ اعتماد جا رشتا ايڏو آسانيءَ

سان قائم نٿا ٿين، ڪافي ثبوتن ۽ مثالن ڪانپوءِ ئي وڃي ڪنهن تي اعتبار قائم ٿيندو آهي پر جي اهو ٽٽي پيو ته پوءِ وري نه جڙي سگهندو... اهو ئي اعتبار زال ۽ مڙس جي وچ ۾ به هوندو آهي. زال اڪيون پوتي مڙس تي اعتبار ڪندي آهي ۽ مڙس به ڪيس قابل اعتماد سمجهي پنهنجي زندگي ۽ سڄي ميڙي چونڊي انجي حوالي ڪري ٿو. جڏهن سندن وچ ۾ اعتبار ۽ پرم پنهنجي معنيٰ وڃائي ويهن ته انهن جي زندگي مسلسل ٿانداٿن سان پرجي جهنم بنجي پوندي آهي. گهر جو گلستان ڏسندي ئي ڏسندي پاٻرن ڪنڊن جو جُهنڊ بڻجيو پئي. ساري شخصيت ذرو ذرو ٿي وڪرجيو وڃي. جيڪا پوءِ وري نگاهن ۾ نٿي اُبري سگهي.... جيڪو ٿيڻو هو سو ٿيو... هاڻ سيف ڪي بلِيم ڏيڻ مان ڇا فائدو... بس تون ذهن ۾ اهو سوچي پاڻ ڪي رليڪس ڪرڻ جي ڪوشش ڪر ته ان ننڍڙي فرشتي جهڙي ڏيءَ قرباني ڏيئي تنهنجو پرم رکي ڇڏيو، نه ته جنهن ريت تون اڳتي وڌيئن پئي، اهو ڏسي مونکي خوف ٿيڻ لڳو هو..."

"رمل..." هن انتهائي ويچارگيءَ مان چيو. "سچ ٿي چوان تنهنجي ڳالهين سان مونکي وڏي آٿت ملي آهي... ذري گهٽ مهينو اسپتال ۾ هئاسين... اهي سمورا ڏينهن نه پڇ ته مون ڪيئن نه مري مري گذاريا آهن..."

"I am sorry to know ... مونکي ته اڄ ئي خبر پئي نه ته مان روز تو وٽ اسپتال اچان ها..." رمل، هن جو درد پنهنجي دل ۾ محسوس ڪندي چيو.

"هيڏي وڏي قيامت گذري وڃڻ ڪانپوءِ اسان مان ته ڪنهنکي هوش ئي نه هو... اختر ته جڻ پڇي پري پيو آهي... مون ته پانيو منهنجي غفلت ڪري منهنجو ساهه ئي ڪڍي ڇڏيندو، پر هن اهڙو ڪجهه به نه ڪيو... بس چپ رهيو... ڪو ڏوهه نه ڏنائين... هن جي اها ماٺ به مون لاءِ موت آهي... ڪا ڪڙي سزا آهي..." ايئن چوندي ڪيس ڪا وسريل ڳالهه ياد آئي ۽ هوءَ بي ساختگيءَ مان اُٿي ڪڙي ٿي.

”ڏس تہ ڪيڏي نہ چري ٿي پئي آهيان. يڪو توکي پنهنجا درد سور ٻڌائڻ ويهي رهيس. چانهہ پاڻيءَ لاءِ بہ نہ پڇيو مانءِ، ترس تہ مان چوڪري کي چئي اچان...“

”نہ شيري“ رمل ڪيس ٻانهن مان جهلي ويهاري پاڻ اٿندي چيو، ”چڙ اِن خفي کي، مونکي پاڻ هينئر ٻي پاسي وڃڻو آهي...“ هن واچ ڏي ڏٺو جتي نوَ ٿيڻ تي هئا. ”هاڻي اجازت ڏي، مان وري توڏي ايندس... تون هينئر آرام ڪر...“ هن ڪائنس موڪلايو ۽ ساک تي پيار ڀري نظر وجهي ٻاهر نڪري آئي.

▲▲▲

عرفات جي گهر تائين پهچڻ ۾ کيس ڪا گهڻي دير نہ لڳي، جتي سيئي سندس منتظر هئا. زرشان شڪايت مان مرڪندي چيس:

”رمل توهان ڏاڍو انتظار ڪرايو . چئبو تہ ڊاڪٽر عرفات دوکو ڏنو تہ چيف گيسٽ اسان آهيون پر توهان تہ هتي معاملو ئي ابتو ڪري ڇڏيو.“

هوءَ سندس ڳالهہ تي کلندي ساڻس گڏ صوفا تي ٿي ويٺي.

هڪ اداس موڊ مان، ٻئي خوشگوار ماحول ۾ رلجي وڃڻ لاءِ کيس وقت گهرجي ها پر عنصر، زرشان ۽ عرفات جي ساٿ سان هن تي بہ جهٽ پلڪ ۾ سندن ئي موڊ طاري ٿي ويو. تيسين بورچي ميز تي ماني بہ لڳائي ڇڏي.

چار ئي دلچسپ گفتگو دوران ڊنر ڪائي واپس پنهنجي جاءِ تي اچي ويٺا، ڪا دير ڪچهري ڪري عنصر چيو،

”يار عرفات، تنهنجا وڏا قرب تو ايڏي سڪ ڏني. يقين ڄاڻ دل تہ نٿي چئي اٿندي پر هاڻ اسانکي اٿڻ ئي گهرجي....“

”ڪجهہ دير تہ ترسو ها...“ عرفات کين صلاحيو.

”مهرباني يار.... توکي ٻڌايو هئم تہ اجا ٻاقي دوستن عزيزن وٽان بہ منهن ڏيکاري هائي هلو ڪرڻي آهي، تنهن بعد وڃي ڪا دير آرام ڪنداسين تہ جيئن ايئرپورٽ تي وڃڻ مهل ڪجهہ فريش هجون....“

پنهي کي اٿندو ڏسي رمل بہ اٿي کڙي ٿي.

”ڇو ڀلا سيئي صلاح سان اٿي کڙا ٿيا آهيو ڇا؟“ عرفات کلندي چيو تہ رمل بہ مرڪندي وراڻيو،

”دراصل ڪافي رات اچي ٿي آهي، جيما کي اون ٿي پوندي... ان ڪري مونکي بہ هاڻ هلڻ گهرجي... ها البت سڀاڻي تيار رهجو، گڏجي Arts council هلنداسين... عمر جي پينٽنگس جي ايگزيبيشن آهي...“

”يقيناً...! سپاٽي تہ هونءَ بہ Sunday آهي... restday “عرفات ايئن چوندي ڪين در تائين ڇڏڻ آيو ۽ ايستائين بيٺو رهيو جيستائين ٻئي ڪارون سندس نظرن کان اوجهل نہ ٿيون.

▲▲▲

آرٽ ڪائونسل ۾ عمر جي تصويرن آڏو هشام اچي مڙيو. الائي ڪهڙو جادو هو هن جي پينٽنگز ۾ جنهنکي ڏسڻ لاءِ آرٽ Lovers ڇڪجي ڇڪجي ٿي آيا. سرد پرخوشگوار هوائن جي گهيري ۾ عرفات ۽ رمل به شام کان اتي ئي پئي ڦريا ۽ هر تصوير جو ڀرپور جائزو پئي ورتو... ٻنهي جي نظرن ۾ عمر جي فني صلاحيتن لاءِ وڏي قدرداني نمايان هئي... تڏهن ئي عرفات چيو:

”ڪو وقت هو جڏهن مان ۽ عمر ڪاليج ۾ گڏ پڙهندا هئاسين. هو ليڪچرارن جا ڪارٽون ناهي، اسان سڀني شاگردن کي ڏاڍو ڪلائيندو هو... پر جڏهن کان عشق جي ور چڙهيو تہ نہ رڳو تعليم اڌ ۾ رليس پر اُها مائي بہ ڪيس فريب ڏيئي الائي ڪيڏانهن هلي وئي جنهن جي غم اڳتي هلي ڪيس مشهور آرٽسٽ بڻائي ڇڏيو.“

”چڱو جو مائيءَ مان.جند ڇٽي ويچاري جي.... نہ تہ پنهنجي پينٽنگز ۾ هو عورتن جا ايڏا خوبصورت چهرا ۽ انداز ڪيئن چٽي سگهي ها...“ رمل چرچي مان چيو.

”فن واقعي قرباني ٿو گهري... جڏهن دل تي ڪائي چوٽ ٿي لڳي تڏهن ئي فن جو آبشار ڦٽي ٿو نڪري.... بهرحال ... بهرحال Thanks God اسان تہ ڪي فنڪار ناهيون...“ عرفات هڪ انداز سان مرڪندي چيو، جنهن جو مطلب سمجهندي هوءَ کلي پئي. ٻئي ڳالهين ئي ڳالهين ۾ هلندا اچي ڪيفي ٽيريا ۾ وينا.

”اڄ موسم ڪيڏو نہ دلڪش پيو لڳي...“

”ساٿ بہ تہ ڪيڏو سندر آهي... پر ڪيڏو نہ بي رحم...“ عرفات دک ڀري مرڪ مرڪندي چيو.

”مان سمجهان ٿي توهان جي ان طنز کي...“

”تنهنجي ضد مونکي پوري پئي.... پڇي پئي رمل....“

”مان توهانجون فيلنگز سمجهان ٿي عرفات... مان به جڏهن توهان بابت سوچيان ٿي ته منهنجا سمورا فيصلا ڪمزور ٿي ٿا وڃن... پر ان وقت جو تصور ڪري ڊهلجيو وڃان، جڏهن ڪنهن پنڌ ۾ پڌجي... هڪ ٻئي جي ويجهو اچي پوءِ بيزار ٿي وڃون... گڏ گذاريندي به هڪ ٻئي ڪي پوڳڻ جي حوالي سان سهائي سهائي هيڪاندا ٻُهتان مڙهي، ڏينهون ڏينهن دور ٿيندا وڃون... هڙئي احساس .... اُمنگون ... جذباتي وابستگيون ابدي ننڊ سمهاري باقي زندگيءَ کي گِهلڻ لاءِ لا تعلقيءَ جي ڪفن ۾ لِڪل هڪ اڻ لکو تعلق قائم رکون...... ايئن به ٿي سگهي ٿو ته اِڳتي هلي هڪ ٻئي کي اهو محسوس ڪرايون ته زندگي جي اڻانگي سفر کي يڪو صبر سان گِهلڻ جو ڪريڊٽ رڳو مون ڏي ٿو وڃي، نه ته اهو رشتو ته ڪڏهوڪو پنهنجي معنيٰ وڃائي ويٺو آهي! تڏهن صرف دنيا کي خوش ڪرڻ لاءِ اسانکي به ڪنهن ڊرامي جي ڪردار وانگر ناٽڪ ڪرڻو پوندو، جنهن کي هر ڪو رشڪ مان ساراهيندو، آئيڊل لائيف گذارڻ جا لفظي تمغا ملندا. مان انهن ٻهروپين ۽ منافقين کان ڊڄان ٿي ... دوستيءَ جي رشتي ۾ ٻڌجڻ کانپوءِ گهٽ ۾ گهٽ اهڙو ته ڪوبه خوف نٿو وڪوڙي...“

”جدا ٿيڻ وارا ته ان ۾ به ساٿ ڇڏي ويندا آهن، سالن جون دوستيون ذري پرزي ٿي ٽُٽيو پون يا پوءِ نلهو ايئن ئي ناتو نڀائڻ کاڻ پيون ڏِکبيون آهن... رسڪ ته هر شيءِ ۾ آهي...“

”۽ عرفات سموريون حقيقتون ڄاڻڻ، ڏسڻ وائسڻ کانپوءِ به منهنجي مجبوري اها آهي ته آءٌ ڪو رسڪ کڻڻ کان ڊڄان ٿي....“ رمل چانهه ۾ کنڊ ملائي عرفات کي ڏني ۽ پاڻ مڪس جوس مان ڍڪ ڀريندي چيائين، ”ايئن ناهي ته مان احساسن کان عاري... بي حس... يا برف جي ڪا سِر هجان... الائي ڪيترا ڀيرا مون پنهنجي جذبن کي سنيالي پنهنجي ئي دليلن سان پاڻ کي وندرائي، پنهنجي مڙني احساسن کي ٿپڪي ٿپڪي سمهاري ڇڏيو آهي...“ هن ڪنول نيڻ مٿي ڪيا ته اهي ڇڻ ڇلڪڻ تي هئا. هن ڪا دير پاڻ سنيالي ڳيت ڏئي هٿ ۾ جهليل ٽِشو سان ڪيڏيندي ڳالهه جاري رکي.

”عرفات ... توهانکي ڪهڙي خبر... تہ جڏهن ڪنهن خوش ڪَپل کي ڏسندي آهيان تڏهن حسرت ٿيندي اٿم تہ آءٌ بہ ايئن ڪنهن جي پيار ۾ هجان... ڪنهن جي پاڪر ۾ هجان... پر ڇا ڪريان، حقيقتون سڀ سامهون اٿم. بابا جو امان سان اذيت ناڪ رويو... ڪيس ذهني ڏنڀ ڏيئي مرڻ تي مجبور ڪرڻ وارو واقعو تہ منهنجي ذهن سان جڻ چنبڙي پيو آهي ۽ جيما بہ هزار مخالفتون سهندي، مونکي ننڍي عمر ۾ ئي ٻاهر پڙهڻ لاءِ اِنگري موڪلي ڏنو تہ جيئن اهي اذيت ناڪ ۽ ڏک ڏائڪ منظر منهنجي يادن مان ڏڪجي سگهن، پر اهو مون لاءِ ممڪن نہ هو... نہ تہ پڙهي تہ مان اتي بہ سگهيس پئي... بهرحال منهنجي ماءُ پيءُ جي واقعي کان علاوه بہ هاڻ تہ هن ترقي يافتہ نئين صدي جي نئين دور ۾ ڇئني پاسي اهڙا بي شمار واقعا موجود آهن جن کي ڏسي، بي انتها ڏک سان گڏ حيراني ٿيندي آهي تہ ماڻهوءَ جي اندر ڪيئن ايڏو ظلم پرجي ويو آهي... اسانجي وڏڙن جي زماني ۾ شاديءَ کي برابر اهميت هئي... پر بدلجندڙ دور سان گڏ هلندي خبر پئي ٿي تہ ٻين پراڻين ريتن رسمن جيان شاديءَ جو تصور بہ ڏينهون ڏينهن پنهنجي معنيٰ وڃائيندو پيو وڃي.ٻاهر جا ملڪ آزاد آهن، انهن جي سوچ آزاد آهي. شاديون... طلاق يا ناجائز پيار تي وڃڻ اُنهن وٽ ڪا عجب يا شرم جهڙي ڳالهہ ناهي. جڏهن اسين ٻاهر جي هر ڳالهہ کي نہ رڳو پاڻ سان لاڳو ڪرڻ چاهيون ٿا پر فخر بہ محسوس ڪيون ٿا تہ پوءِ ان بدلجندڙ معاشري ۾ هڪ پراڻي رسم جي ڪيئن تي حفاظت ڪري سگهجي... جنهن سوسائٽي ۾ اسين رهون پيا ان ۾ هر پيو شخص شاديءَ کان بيزار لڳو پيو آهي. هاڻ تہ ماڻهو ڪليو ڪلايو بہ چوندا وتن تہ اسانکي ڪهڙي پئي آهي جو شادي جي جهنجهٽ ۾ پاڻ ڦاسايون... هي سڀ سوچون ۽ تبديليون قدرتي آهن، تڏهن تہ ذري گهٽ سڀني جا ذهن هڪ ئي مرڪز تي اچي بيٺا آهن. ڇا توهان ان حقيقت کان انڪار ڪندا؟“

”نہ...“ هن ساڳي اداس لهجي مان وراڻيو. ”پر تون سڄي دنيا جو بدلو پنهنجو پاڻ کان ڇو ٿي وٺين...“

”ظاهر آهي دنيا سان وڙهڻ... ان کي سڌارڻ... مون اڪيليءَ جي وس ۾ تہ ڪجھہ بہ ناهي، صبر ۽ جبر تہ مان رڳو پاڻ تي ئي ڪري سگهان ٿي...“

”۽ قهر وري مون تي!“

”ڏسو عرفات ايئن چئي توهان مونکي ڪمزور پيا ڪريو...“

پنهنجي جذبن ۽ انا جي وچ ۾ ڇڪيل ليڪي مٿان هن جي دل ٿي لرزي، تہ ڪهڙي پار جي چونڊ ڪري. اها حقيقت هئي تہ جيترا بہ مرد، مختلف حوالن سان هن جي زندگي ۾ آيا، اهڙي شرافت... مروت... اخلاق ۽ ٻيا انيڪ گڻ هنڪي ڪنهن منجهہ بہ نظر نہ آيا...

”ڇري تون پاڻ سان ڪيڏو نہ ظلم پئي ڪرين“ رمل سوچن ئي سوچن ۾ ڇڻ پاڻ جهونجهاڙيو. سندس لاشعور ۾ رکي رکي هن جي دل جي ترجماني ڪندڙ شاعر جون سٽون ٿي گونجيون.

ڪو چنڊ نگر جو رهواسي ڪو پريت نگر جو سنياسي
اڄ آيو آهي ڌرتي تي هو ڳولهڻ پنهنجي سرتيءَ کي...
اُٿ کول تون دل جو دروازو هو خواب آ تنهنجو اڻپورو
جي پريتِ نہ هنکي تو آڇي تہ ويندينءَ رهجي اڻپوري...
هو صدين کان توساڻ هيو هو تنهنجي حسن جو ماڻ هيو
ڪر دير نہ هن کي جلدي آ هن پيڙي چنڊ جي آندي آ
ڪر سنياسي جي تون پوڄا هو تنهنجي آهي پورنتا...
هو تنهنجي آهي پورنتا...

”ڪيڏاهن وڃائجي وئين پهاڙ جهڙي مضبوط ۽ اڏول ارادن واري ڇوڪري... ڪنهنجي طاقت آهي جو توکي ڪمزور ڪندو...“ هن خوشگواريءَ مان سوچن ڪان سندس جان ڇڏائي پاڻ ڏي متوجهہ ڪيو. موت ۾ سِلڪي ساٿن جهڙي مرڪ رمل جي چپن کي چمي وئي. ڪي پل ٻئي هڪ ٻئي جي نظرن ۾ گم ٿي ويا. سمورو جهان ڄڻ سندن نظرن ۾ لهي آيو... چنڊ ... تارا... آسمان... ٻئي جهان! ٻنهي مان الائي ڪنهنکي اها خواهش ٿي هئي تہ وقت ايئن ئي بيٺو هجي. هجوم هوندي بہ سانت ... هر پاسي سانت...

”پوءِ پلا ٻڌائي موڪليان پاڇائيءَ ڪي؟“ يڪي ماٺ کان پوءِ هن شرارت مان پڇيو.

”او عرفات... توهان مونکي ڏاڍو تنگ ڪيو آهي...“

الائي اهو عرفات جي لفظن جو جادو هو يا اُن ڪن پل جي سانت جو سحر جنهن ۾ هنن هڪ ٻئي جي نيڻن مان صدين جا پيغام پڙهي ورتا.

” پلا ضروري آهي ڇا هرويرو به نڪاح ڪجي... مان ته هونءَ به توهانجي آهيان...“

”تون مونکي ايئن پئي وندرائين جيئن ڪنهن ضد ڪندڙ ٻار کي دڪان تي رکيل رانديڪا ڏيکاري ڇٽبو آهي، رو نه بابلا اِهي سڀ تنهنجا آهن...“

”نه منهنجي اهڙي ڪا سوچ ناهي. مان ان قسم جو ٻاراڻو مذاق توهان سان نٿي ڪري سگهان.“ هن سنجيدگيءَ مان چيو. ”توهان سمجهو ڇو نٿا.... پاڻ جي نڪاح واري ڪوڙڪي ۾ جڪڙجي ڦاسي پياسين ته پيار عذاب ٿي ويندو... ديوانگي بيزارگي ۾ تبديل ٿي ويندي... ڪيڏا نه ظلم ٿي ويندا هڪ پيار کي ماڻهن وٽ رجسٽر ڪرائڻ خاطر... ڇڙو معاشري جي خوشيءَ لاءِ ڇو پاڻ کي سوليءَ تي ٽنگيون...“

”پوءِ تون نيٺ ڇا ٿي چاهين.... مان تو ٻاران انڪار سمجهان؟ ته رمل اهو ٻڌي ڇڏ مان پوءِ ڪڏهن به شادي نه ڪندس...“

”مون ڪڏهن انڪار ڪيو...“

”اهو انڪار ناهي ته ڇا هي؟“

”آءٌ اِن مضبوط رشتي کي ڪاغذن، فارمن، نپن ۽ مُهرن ۾ اُلجهائي وڃائڻ نٿي چاهيان... انهن شين ۾ پاڻ منجهائڻ بنائي مان توهانکي قبول ڪري سگهان ٿي. گڏ رهي سگهان ٿي... ايتري همت آهي مون ۾...“

”ها رمل ايئن به ڪري سگهجي ٿو... ماڻهو ايئن ڪن پيا ۽ ڪندا آيا آهن پر تون مونکي ان معاملي ۾ ٿورو ڪنزرويٽ سمجهه... پنهنجي دوستي کي ٻارهن مهينا ٿيڻ وارا آهن، پرکڻ وارا ته پل ۾ به

پرکيو وڃن... تون هڪ انتهائي حسين، ذهين ۽ پراعتماد ڇوڪري آهين، جنهن جي آرزو هر شخص کي هوندي آهي. تنهنجو ساٿ ملڻ منهنجي خوشقسمتي آهي. تون مونکي ڏاڍي پياري آهين... ڏاڍي مني... دراصل تو ايڏا ذهني صدما سٺا آهن جو هاڻ تون توتلي ٽينشن فري رهڻ ٿي چاهين. پر منهنجي پياري رمل، زندگي ماڻهو چاهي اڪيلي گذاري يا ڪنهن سان گڏ، ٽينشن ۽ مسئلا اسان سان موت تائين گڏ هوندا آهن... ها البت نوعيت ۾ ڦير ڦار ٿيندي رهي ٿي. تو ليکي نڪاح ۾ جڪڙجي تون نون مسئلن جو شڪار بنجي ويندينءَ ته ٿيڻ تي اهو به ٿي سگهي ٿو ۽ نٿو به ٿي سگهي..."

اها حقيقت هئي ته عرفات جي ٽيهن سالن واري زندگي ۾ هيلتائين جيڪي به عورتون آيون تن جا ڦاسائيندڙ انداز، پاڻ نمايان ڪرڻ وارا رويا، يا وقت گذاري وارا نمونا کيس مطمئن نه ڪري سگهيا... هو انهن کان فاصلي تي رهيو پر رمل جو معاملو مڙني کان مختلف هو. سندس سچائي ۽ جرئت کيس زندگي جي آخري ساهن تائين ڀرپور طرح سان چاهڻ جو دل ئي دل ۾ پاڻ سان سچو عهد ڪري ڇڏيو هو پر روايتي ۽ شريف خاندان جو فرد هئڻ جي حيثيت ۾ ساڻس بنا شادي رهڻ وارو شرط قبولڻ لاءِ تيار نه هو... اهي وسوسا کيس روح ۾ زنجير پارائي بيهي رهيا.

"مان جڏهن پنهنجي رضا خوشي سان توهان سان گڏ رهڻ لاءِ تيار آهيان ته باقي اوهان کي ڪهڙو اعتراض... ڇو نٿا سمجهو ته نڪاح جي نالي ۾ غلامي ڀريل ذلت آميز زندگي جو سودو حق بخشائڻ واري ظلم... سَتي ٿي مرڻ واري سِتم يا ڪاري ٿي مرڻ واري قهر کان ڪنهن به ريت گهٽ ناهي. هونءَ به اسانجي معاشري ۾ شادي جا معيار نالي ۾ پائيدار هوندي به واريءَ جي گهرڙي کان به ڪچا آهن. پوءِ به ماڻهو پنهنجي پَرَ ۾ پَڪا ڪم ڪندي سيڪيورٽي لاءِ پئسو، هيڪانديون شرطون ۽ الائي ڇا ڇا لکرايو وٺن... جڏهن ته مون وٽ اهڙي ڪا به سوچ ناهي، مان ته بس اهو ٿي چوندس، جي به ڏريون گڏ نه رهي سگهن ته ٻِنگ ۾ پنهنجا به ٿي وڃا ڪٽي الڳ ٿي وڃن. پيار ۾ Flow

هئڻ گهرجي، اها نہ رهي تہ پوءِ گڏ رهڻ جو ڪهڙو ڪم.... ندي دريا پڻ Flow ۾ هوندا آهن. اهي هڪ هنڌ تي بيهي رهن تہ لازمي انهن ۾ ڏپ ٿي ويندي يا ٻُڙ ٻڙا نڪري ايندا.... پاڻ بہ چار مهينا، ڇهہ مهينا يا چار سال، اٺ سال گڏ رهي هڪ ٻئي لاءِ اوپرا ٿيڻ لڳُون تون ٻئي پاسي سک ڇين ڳولين، آءُ ٻي پاسي قرار ڳوليان، اهڙي منافقي ڀرئي رشتي کي ڳِهلڻ مان ڇا ورندو... ۽ اهو بہ ممڪن آهي بلڪ يقيناً ٻئي پاسي وڃڻ سان بہ وري ڪجهہ وقت ڪانپوءِ ساڳي ڪهاڻي ريپيٽ ٿيندي! ماحول... موسمن... معاشري تي حاوي ٿيندڙ تبديلين، اسانکي .... اسانجي سوچن کي تبديل ڪري ڇڏيو آهي. اُهي هاڻي پنجاهہ سال اڳي واريون نٿيون ٿي سگهن."

رمل جي ڳالهہ ٻڌي عرفات کي پل ماٺ رهيو ۽ پوءِ هڪ اُونهو ساهہ کڻندي چيائين،

"توکي پنهنجي ماضيءَ ۽ موجوده شادين جي وحشي صورتحالن ايتري قدر محتاط ڪري ڇڏيو آهي جو خود پاڻ پنهنجي قيدياڻي ٻڻجي وئي آهين... زندگي رڳو خوابن جي آسمانن تي اڏامندي، ستارن جي سيج تي سمهندي نٿي گذاري سگهجي. حقيقتن جي ڌرتي تي لهي ڏس ڪا بہ شئي ساڳي نٿي رهي، جڏهن تہ تون هر شئي ۾ Perfection ڏسڻ ٿي چاهين... پياري رمل، پرفيڪشن ڪٿي بہ ڪانهي، پنهنجي جذبن کي ايئن بي موت نہ مار! پاڻ وڙهندا سين جهڙندا سين، رسندا سين، پرچندا سين، اهو سڀ ممڪن آهي پر تو لاءِ منهنجو پيار ڪڏهن بہ نہ گهٽبو... يقين ڪر رمل... پنهنجي پنهنجي دليلن جي حوالي سان چاهي اسين ٻئي صحيح هجون، پل لاءِ اهو سوچ تہ تنهنجي خواهش مطابق ٿي زندگي گذري پئي پر جانم جيڪو روٽين تون چاهين پئي جنهن ۾ نہ رنج هجي نہ رسامو، نہ بيزاري نہ غلط فهمي تہ تون خود پريشان ٿي ويندينءَ! وجهہ ڳوليندينءَ رسڻ جا... جتن ڪندينءَ اجائي جهيڙي ڪرڻ جا... نہ تہ پوءِ هڪڙي ئي موڊ، پيار ۽ انڊر اسٽينڊنگ ۾ ڦاسي رهجي ويندينءَ... اهي زندگيءَ جا هلڪا سلڪا شيڊز ئي تہ دراصل زندگي جي ڪِريم آهن... جنهن ۾ ups & downs اچڻ فطري ڳالهہ

آهي. اسين ميچوئرٽي جي حدن تي بيٺا آهيون. هر قدم سوچي سمجهي ڪٽي سگهڻ جي اسان ۾ صلاحيت آهي، تہ پوءِ اجايـن بحثـن ۾ وڪوڙجي، ٻين جي ڪِيتَن جي سزا پاڻکي ڇو ڏيون.“

”پر عرفات مان رڳو پرفيڪشن جي ڳالهہ نٿي ڪريان...“ رَمل ميز تي رکيل پاڻيءَ جي جگ مان گلاس ڀريندي چيو.

”تون ان ڳالهہ ۾ تہ مون سان سهمت ٿيندينءَ نہ، تہ معاشري ۾ اسان ٻنهي جي پنهنجي پنهنجي حوالي سان ٿوري گهڻي عزت آهي، تنهنجي جرئت ۽ اعتماد يقيناً ساراهڻ جهڙا آهن. پر تون سمجهين ٿي تہ ايئن ڪرڻ ڪانپوءِ نہ رڳو اسانجي عزت پر اسان سان لاڳاپيل ماڻهن جي زندگي بہ متاثر ٿيندي.... اسين ڀل جرئت سان گڏ رهون پر ڇا تون اهو ويساري ٿي ڇڏين تہ ماڻهو اسانکي ڪهڙن نالن ۽ لقبن سان ياد ڪندا... انهن جي پرواهہ ناهي، چوڻ تہ ڏاڍو آسان آهي پر ڇري پوڻ ڏاڍو ڏکيو آهي... ڏاڍو ڏکيو....“ هن رمل جي نيڻن ۾ نهاريندي چيو جيڪي هميشہ کان گهڻو حسين ٿي لڳا.

”جڏهن اخلاق ۽ شرم جا معيار تبديل ٿي وڃن تہ پوءِ بدنامي ڇا جي؟“ هِن اعتماد مان چيو.

”اخلاقي قدر ورهين جون منزلون طئہ ڪرڻ ڪان پوءِ جڙندا آهن رمل... اجا ڪي پراڻا قدر ۽ روايتون اسان ۾ آهن... تربيتون آهن... جيڪي زماني سان گڏ اڳتي هلي تبديل ٿين تہ پوءِ اهو ان وقت جو فيصلو هوندو... هينئر ئي اسان پاڻ تي ڇو حاوي ٿيڻ ڏيون اها ننگي تهذيب، جنهن ۾ اسان اڪ ئي ناهي ڪولي. اسان ايڏا ڪمزور تہ ناهيون جو جهٽ ۾ پنهنجا اخلاقي قدر وساري ۽ وڃائي ويهون....“

”پر عرفات نئين قدرن جي ابتدا اسانجي سماج ۾ آخر ڪنهن نہ ڪنهن کي تہ ڪرڻي آهي... تمام ٿورا اخلاقي قدر اهڙا آهن جن سان سڄي دنيا سهمت آهي نہ تہ انهن ۾ ڪٿي بہ هڪجهڙائي ناهي. جنهنکي اسين اخلاق ٿا سمجهون، سا مغرب ۾ بداخلاقي آهي ۽ جنهن کي هو اخلاق ٿا سمجهن سو اسان وٽ کليو کلايو ڏوهہ آهي، هاڻ جڏهن مغربي رنگن کي پاڻ ۾ رنگيندڙ اسانجي معاشري ۽ تهذيب ۾ اهڙيون

آزاد سوچون پاٽمرادو ذهن ۾ اچڻ لڳيون آهن تہ پوءِ اها ابتدا اسان کان ئي ٿي چو نہ ٿئي...“

”پر ايئن ٿئي ئي ٿو...“ هُن پنهنجي ليکي کيس قائل ڪرڻ جي هاريل ڪوشش ڪئي. ”پرزا پرزا ٿيندڙ تهذيب ۽ روايتن جو ڀرم ۽ مان رکڻ وارا آخري اسان ٿيئي ٿو نہ هجون...“ هن چڻ سماج جي سمورين ڀُرندڙ ڍهندڙ قلعي نما ديوارن مان باقي رهجي ويل حصي جون پناهون ماڻڻ جي تمنا ڪئي.

تڏهن ڪجهہ گهڙين جي طويل ڪشمڪش ۽ خاموشي رمل کي چڻ صدين جو سفر ڪرائيندي رهي... سندس سوچ ’ها ۽ نہ‘ جي وچ ۾ لرزندي لرزندي هِن جي دل ۽ ذهن تي هتوڙا هڻڻ لڳي... عرفات جي گهرين اکين مان ڇلڪندڙ خواب، سندس اکين ۾ لهندا ٿي آيا... هوءَ منجهن جذب ٿيندي پئي وئي... اُونهي... اُونهي... اڃان بہ اونهي....

اِن کان اڳ جو دل ۽ ذهن کو بي رحم فيصلو ڪري وجهن، هن پنهنجو پاڻ سنڀاليندي، پنهنجي ڪنول نيڻن ۾ پنهي جهانن جو پيار اُوتي. عرفات جو هٿ پنهنجي هٿن ۾ مضبوطيءَ سان جهلي ورتو....

ان مهل عرفات جو چهرو ايئن روشن ٿي ويو چڻ چوڏيهن جو چنڊ... هر پاسي چانڊاڻ هئي... رمل کي لڳو چڻ مٿس چانڊوڪيون اُوتيندي اِن ڌرتيءَ جي چنڊ کيس هميشہ لاءِ پنهنجي اَمان ۾ وٺي ڇڏيو هجي....

نيو فيلڊس طرفان ماهتاب محبوب جا شايع ٿيل ڪتاب

خواب خوشبو ڇوڪري (ناول)
(هن ناول جو ٻهريون ايڊيشن سال اندر ختم ٿي ويو)

مٺي مراد (ڪهاڻيون)

چانديءَ جون تارون (ڪهاڻيون)

پرهه کان پهرين (ڪهاڻيون)

اندر جنين اڄ (سفر نامو)

ورهاڱي جو ورجاءُ (ڪهاڻيون)

نيو فيلڊس طرفان تازه شايع ٿيل ڪتاب

حر گوريلا جنگ

(Terrorist جو ترجمو)
مصنف: ايڇ ٽي لئمبرڪ
سنڌيڪار: عطا محمد ڀنڀرو
پڪي جلد سان - صفحا 354 - قميت -/200

اهي ڏينهن اهي شينهن (جلد پهريون)

مصنف: پير علي محمد راشدي
پڪي جلد سان - صفحا 552 - قيمت -/300

سِرَ جي صدا سَرّم

عبدالواحد آريسر

آئيڊيل پرنٽنگ ايجنسي

اسان وٽ ڪتابن جي ڇپائي، ٽائيٽل فلم ۽ پرنٽنگ، بائنڊنگ، ليمينيشن وغيره جو ڪم نهايت ئي اعليٰ معيار جو مناسب اگهه تي وقت جي پابنديءَ سان ڪيو ويندو آهي.

رابطي لاءِ: **نيو فيلڊس بوڪ هائوس** سامهون پريس ڪلب حيدرآباد. فون: 653270